

Am auzit de...

(proză scurtă)

de

Răzvan T. Coloja

* * * * *

”*Am auzit de...*” este o colecție de proză scurtă pe care am decis să o fac disponibilă în mod gratuit prin intermediul Smashwords și a altor site-uri de cărți electronice. Toate drepturile asupra textelor aparțin autorului *Răzvan T. Coloja* iar textele incluse aici nu pot fi reproduse fără acordul explicit al acestuia. De asemenea, colecția de față este distribuită în mod gratuit și nu poate fi vândută ori reprodusă în parte ori în întregime în antologii sau lucrări de orice fel fără acordul scris al autorului.

* * * * *

For G.

You're the truth, not I.

* * * * *

Am auzit de... (1)

Am auzit de tipul ăsta care lucra la o agenție de intermediari. Zi de zi veneau la el zeci de oameni, rând pe rând se așezau pe scaunul din răchită din fața biroului, își spuneau numele, își depăneau jumătate din viața amărâtă și se rugau de el să le găsească un loc de muncă în străinătate.

Orice.

Genul de oameni gata să strângă căpșuni șaisprezece ore pe zi. Să taie iarba. Să facă podelele camerelor de hotel să strălucească. Să poarte tăvi pline cu băuturi în baruri aglomerate.

Genul de oameni ai căror vise și speranțe și siguranță se află în mâinile celui dispus să-i așeze undeva în capul listei. Să-i urce în autobuzul acela mizer alături de alți treizeci de viitori milionari.

Genul de oameni care ar face cu adevărat orice.

Genul de oameni care, atunci când îi întrebi ce ar fi dispuși să facă pentru opt sute de euro pe lună, îți răspund cu fraze la capătul cărora tronează aproape întotdeauna un semn de exclamare.

Iar tipul ăsta de care am auzit, căsca pe ascuns sub birou atunci când se prefăcea că se apleacă după o agrafă invizibilă. Tipul ăsta se uita fix prin ei și se gândea la femei dezbrăcate și cum va copia de pe Internet încă un film porno imediat ce persoana din fața lui va pleca. Și le recita aceeași poezie despre cum totul va fi bine, despre cum vor ajunge bogați și respectați când se vor întoarce acasă. Le recita din minte actele de care vor avea nevoie, mâncarea pe care o vor servi în intimitatea camerei lor mici, le spunea despre cum valurile mării sunt admirabil de mari în perioada asta a anului acolo unde vor merge ei să lucreze.

În țara aia în care cel mai sărac om o duce mai bine decât ei.

După primele două sute de persoane care încep subit să plângă în fața ta, începe să nu-ți mai pese.

Unora care sunt mai timizi le permiți să fumeze. Le permiți să întrebe de două-trei ori aceeași chestie.

Le dai asigurări în plus. Le spui că peste șase luni vor avea destui bani să-și ducă acolo iubita. Soția.

Copiii. Soacra și cele trei mătuși bolnave.

În timp ce le prezintă contractele și imagini cu hotelul în care vor locui, ceea ce nu le spune este cum în urmă cu trei săptămâni, o femeie a fost bătută la sânge de patronul la care lucra. Despre cum osul feței îi iese și acum prin obraz din cauza ghiulului greu care i-a redecorat fața. La fel cum ei nu-i spusese despre cealaltă colegă a ei care a fost sechestrată timp de două luni și jumătate într-un conac din pădure. Despre cum băiatul șefului i-a confiscat pașaportul și i l-a închis într-un seif până în ziua în care ea ar fi de acord să-i desfacă cu gura fermoarul pantalonilor.

În loc de asta, lasă imaginile să vorbească de la sine iar persoana din fața lui, dacă ar fi cu treizeci de ani mai tânără, ar aplauda veselă și ar da din picioare ca un copil tembel.

Tipul ăsta de care am auzit e cel la care trebuie să mergi dacă vrei să torni beton în Italia. Cel căruia i te adresezi când te-a prins o poftă subită de a spăla mașini în Noua Zeelandă sau de a coace pâine pentru jumătate din Franța. Te va trimite să te odihnești la umbra Turnului din Pisa și se va asigura că vei fi și plătit pentru asta.

”Toată lumea o face” îi asigură pe rând.

”Doar nu vrei să stai acasă cu restul rataților” le spune pe rând.

În timp ce le împinge contractul pe masă cu un gest mecanic, cu degetele răsfirate chiar deasupra ultimului paragraf, le spune că fericirea nu e aici, e peste hotare.

Acolo unde dacă băgui cât de cât o limbă străină, ești echivalentul masterandului la care nu poți nici spera aici.

Le întinde pixul chinezesc și le spune că peste un an s-ar putea să lucreze *el* pentru ei. Peste un an ei vor fi de partea cealaltă a mesei iar el se va ruga să primească un loc de muncă.

Pentru că își vor permite să-i dea unul.

Le spune să nu uite de el și le trage cu ochiul.

Și semnează. Toți semnează. Cu lacrimi formându-se acolo unde pleoapa de sus face colț drept cu cea de jos, cu zâmbete largi și bete care strigă să lase dinții să se dezvelească, semnează apăsător și grijuliu.

Tipul ăsta de care am auzit, tipul ăsta trimite lunar cam 300 de oameni. Majoritatea muncitori, majoritatea actuali șomeri. Majoritatea încercând să pară sănătoși și apți de lucru. Cam în felul în care cei de la Auschwitz încercau să pară sănătoși și gata de sapă în săptămâna trierii.

Trimite femeii casnice care trebuie să întrețină un soț veșnic beat.

Trimite tipii cu șase copii acasă, toți urlând după rechizite școlare și ciocolată.

Trimite pensionari pe caz de boală, bătrâni care în acte au 40 de ani dar s-au născut prin 1950.

Băieți prea harnici ca să termine liceul, tipii care la sfârșitul clasei a douăsprezecea le povesteau colegilor cum în scurt timp vor fi manageri și patroni și șefi de tură.

Foști studenți la stomatologie, acum zugravi cu diplomă. Experți în tinichigerie. Vrăjitori ai burlanelor din aliaj de cositor.

Și ce trebuie spus despre tipul ăsta care acum stă în biroul lui vechi, cu teancul de contracte trase la Xerox lângă el, este că habar nu are cum în Japonia, televiziunea e altfel decât la noi. Pornografia e altfel decât la noi. Ideea lor despre un *soap opera* decent implică săbii și relații între persoane de același sex. Când vezi la televizor trei bărbați urcând un munte din carton pentru premiul acela din vârf, când îi vezi cum se agață de cordoanele de siguranță în aplauzele acelora pe care nu-i observi niciodată pe ecran, ceea ce trebuie să înțelegi este că în Japonia, până și show-urile sunt diferite. În loc să faci slalom printre bureți în formă de hidranți, în Japonia producătorii te pun să te ungi cu ulei și să-ți dai foc la cur. Pentru o sută de puncte în plus, trebuie să te îmbraci în colanți și să te lași târât pe jos de o mașină condusă de pitici. Pitici cu barbă.

Iar tipul ăsta de care am auzit, el habar nu are cât de diferită e viața dincolo pentru că nu a ieșit niciodată din țară. A vizitat Montpellier-ul, s-a plimbat printre dealurile de ciment din San Francisco, a făcut baie în Mediteraneană, dar numai în poze. Știe că în Portugalia temperatura se ridică uneori la 38 de grade când ieși la cules portocale, că starea de leșin te cuprinde imediat ce ai încărcat cel de-al treilea coș pe bancheta din spate a remorcii deja pline. Știe că pentru a lucra în Luxembourg e nevoie ca

ambii părinți să fie de naționalitate luxembourgeză, că oficiul de relații cu publicul din Ministerul Muncii e deschis doar patru ore pe zi și nu acordă vize pentru ședere prelungită, știe că în Marea Britanie e lipsă de ingineri pirotehniști.

Dar ce nu știe e că, în Japonia, filmele erotice cu adevărat căutate sunt cele considerate degradante în restul lumii. Cele pe care le poți poziționa undeva între sexul cu animale și snuff.

Faptul că ideea de erotism a asiaticilor este de a îndesa broaște râioase în ciorapii de nailon ai unei tinere de optusprezece ani nu-i interesează pe majoritatea clienților tipului ăștia, dar uneori, o asemenea informație îți poate schimba viața.

Într-o zi de vară, pe ușa biroului tipului ăștia a intrat o fată. Cu corpul ei frumos și puțin prea plin la coapse, s-a apropiat de el și i-a spus că vrea să lucreze.

Orice.

Oriunde.

Bani să iasă.

Iar tipul ăsta, în timp ce-i povestea despre orașele curate ale Norvegiei și volumul redus de muncă pe care va trebuie să-l presteze, tipul ăsta derula în mintea lui ani de zile. Dincolo de facultatea de turism și protecția mediului, dincolo de liceu, undeva prin clasa a șaptea. În timp ce-i spunea că necesarul de acte ce vor trebui completate e atât de gros (și aici arată cu două degete apropiate cât de gros e), tipul ăsta își aduce aminte de palma primită de la profesoara de geografie în acea zi de joi. Toamna. O zi de joi de toamnă.

Fata clipește des și-și aranjează fusta care se termină undeva deasupra genunchilor, lăsându-i descoperite gamba proaspăt epilate. Genul de gambe după care se uită bărbații căsătoriți pe stradă. Cu degetele lungi și unghiile acoperite de o jă roz se joacă cu un colț de hârtie, același colț care al contractului pe care tipul ăsta speră că ea îl va semna.

Colțul ăla reprezintă comisionul lui. Recompensa pentru fiecare om ce trece granița datorită poeziei sale. Ceea ce tipa face este să se joace cu partea lui de bani, cu monologul pregătit de dinainte și care trebuie rostit zi de zi dacă vrei să fii la rândul tău plătit.

Și întocmai precum treizeci la sută din ceilalți, tipa spune brusc că ea vrea bani. Mulți bani. Tipa vrea atât de mulți bani încât până în iarnă să poată să se întoarcă în țară cu mașină, casă și – dacă se poate – un logodnic mulatru.

Atât de bogată încât să ia înapoi nu autobuzul ci un Mercedes second-hand. Un zbor la clasa întâi, al cărui bilet costă în mod normal cât salariul ei actual de secretară. Și încă ceva.

Tipa îi spune că ar face orice.

Aproape orice, cu accent pe *aproape*.

Și în timp ce tipul ăsta de care am auzit se lasă pe spate în scaun, scaunul scârțâie în imensitatea goală a încăperii iar el își drege vocea.

În loc să se gândească cum japonezii se distrează îndesând caracatițe vii în vaginul femeilor din filmele porno, tipul își aduce aminte cum, imediat după ce a primit palma respectivă, imediat ce profesoara din generală a urlat la ei, colega din fața lui s-a întors și i-a rânjit sinistru. I-a rânjit cum îi rânjești unui om pe care îl detești. Cum îi rânjești unui om căruia urmează să-i faci ceva nespun de rău.

În Japonia, ceea ce bărbații din producțiile erotice fac este să introducă pui de țipar în anusul femeilor. Aplecate peste o masă chirurgicală, ținute strâns se mâini și de picioare, pui de țipar își bălângăne coada lucioasă în afară, cinci centimetri, trei centimetri, un centimetru, apoi dispar în culcușul cald și umed al unei post-adolescente. Apoi altul, și un altul. Iar când destui țipari bebeluși și confuzi se vor fi înghesuit ca spaghetetele în rectul înconjurat de fire de păr, femeia este lăstă în sfârșit liberă să experimenteze cel mai natural orgasm pe care un vibrator din plastic i-l poate dărui.

Ceva din imaginea a patru-cinci tentacule ieșind la lumină de sub clitoris îi excită teribil pe japonezii ăia.

Ceva din mirosul de fecale amestecate cu lapte de capră îi face pe bărbați să-și aranjeze scrotul prin materialul pantalonilor.

În Japonia, dacă ești femeie și ai peste optusprezece ani, ai o șansă din o mie să fii prinsă de trei tipi ascunși de cagule, închisă într-o cutie din plastic transparent și afundată ca de zece degete într-o masă colcăitoare de gândaci și centipede de diferite mărimi.

Toți vii.

Toți încercând să se urce pe tine.

Apoi, aceeași tipi goi, cu cagulele lor trase atent peste față, acei tipi goi se vor masturba deasupra ta, întărâtați de strigătele tale de disperare.

Japonia nu e locul în care soarele e de un portocaliu roșiatic iar pagodele împung cerul la asfințit.

Japonia e țara în care ți se trage o pungă de plastic peste cap și este adus un ponei să te sodomizeze.

Gândește-te la sushi și vei vedea o tânără făcând sex cu un pește.

Ceea ce tipul nu-i spune când fata îl întreabă de transport, este că în țara samurailor moderni, umilirea femeii e mai la modă în erotism decât lesbienele. Decât sexul cu negri ori latexul peste fese.

Mai apreciat decât o cameră cu zece femei găurindu-se reciproc cu degetele.

Iar tipa spune:

- Și cum ar fi Japonia?

Iar tipul caută prin teancul de hârtii din dreapta lui, sigur că avea ceva care să se încadreze profilului ei. Ceva muncă pentru oameni fără ochi oblici.

Iar tipul ăsta, tipul ăsta de care am auzit, scoțând o hârtie împăturită din teancul acela de foi A4, îi spune că ar avea ceva pentru ea. Ceva pentru o fată frumoasă cum e ea. Îi face cu ochiul și-i spune că ar avea ceva în Japonia, dar va trebui să se dezbrace.

Nu e nimic sexual, e mai mult o promisiune a sexului. Nimeni nu se va atinge de ea, acolo în Japonia, dar va trebui să promită prin mișcări posibilitatea acelei atingeri.

Dregându-și vocea, acest tip de care am auzit își aranjează cravata și o întreabă dacă îi place să danseze.

Despre germani i-ar fi putut spune că sunt exacti și riguroși în aproape tot ceea ce fac. Despre spanioli i-ar fi putut spune că plătesc mai slab dar primesc în prezent camioane peste camioane de oameni.

Despre turci că sunt zgârșiți. Iar grecii xenofobi.

Despre japonezi însă îi spune că sunt oameni cu principii. Îi spune amuzat că, dis de dimineață, imediat după ce ajung cu noaptea în cap la servicii, acești japonezi se adună cu mic cu mare în parcarea din fața firmei și fac exerciții. Fac exerciții fizice în costum și cravată, cu brațele întinse în așa fel încât cămașa albă să iasă mult prea mult din haină. Se apleacă în așa fel încât cravata mai că atinge asfaltul.

După care intră în birouri, fiecare în cușeta lui de doi pe doi metri și lucrează.

Lucrează până seara târziu, fără să mănânce, fără să bea apă.

Japonezii, îi spune tipul ăsta, lucrează până la extenuare.

Îi zice că sunt un popor stresat care are nevoie de un mod de eliberare, seară de seară.

Îi zice că ăsta va fi rolul ei, iar apoi imediat o întreabă dacă a terminat generala în clădirea aceea galbenă de lângă aleea cu plopi, iar ea spune da.

Vizibil stânjenită, tipa spune da și-și așază un picior suplu peste celălalt.

Și imediat, imaginea profesoarei lovind cu palma deschisă peste față un puști plin de coșuri se suprapune peste cea a unei fetițe cu codițe, rânjind răutăcioasă o bancă mai în față.

Iar tipul, zâmbind cu sprâncenele ridicate mult deasupra ochilor, spune "Eleonora?"

Gândește-te la o katană și vei vedea un rac agățându-se dureros de sfârțul negru și generos al unui sân mult prea mic.

Toate cuvintele alea pe care le auzi în filme: sempai, kamikaze, shogun – toate sunt acum sinonime cu "frânghie".

"Viol".

"Colonoscopie".

Cu "bestialitate" și "deflorare".

Spui "Nagasaki", dar ceea ce vrei defapt să spui este "orgasm forțat".

Iar tipul ăsta de care am auzit, tipul ăsta în costumul lui, cu actele înșirate pe masă și creionul învârtindu-se agitat printre degete, tipul spune ”Și cum o mai duci?”

După care urmează o pauză de tăcere, acel sentiment de stânjeneală dintre două persoane ca și clipa de după, când ai spus ceva ce nu trebuie la o petrecere. Ceva ce jignește profund gazda și trebuie să pleci. Ca și minutele de după prima ta partidă de sex.

Iar tipa asta suplă, acum are părul desfăcut, căzând blond pe umeri în mici rotocoale create de bigudiuri roz. Tipa asta clipește cu genele ei lungi ca și atunci când nu știa răspunsul corect la problemele de matematică în gimnaziu. Ca și atunci când era prinsă copiind la teza de geometrie, tipa se aranjează de spate și spune că se putea și mai bine.

Îi spune că de luni de zile caută un loc de muncă bine plătit iar asta ar fi scăparea ei. Aranjându-și cu un gest teatral părul după ureche, îi spune că în copilărie era de departe cel mai drăguț băiat din clasă și râd amândoi.

Ceea ce trebuie spus despre japonezi este că nu e totuna cum mănâci. Uită de bețele pe care le vezi prin filme apucând câte un boț de orez dintr-un bol de lut, uită de mirodenii și wasabi și gândește-te cum ar fi să muști dintr-o bucată de carne învelită atent în frunză de salată iar restul celor de la masă să se uite la tine dezaprobator. Scopul unic al acelei bucăți de carne tocată este să se îndese întreagă în cavitatea ta bucală, să îți apese moale limba, să intre exact atât cât să poți închide dinții în urma ei.

A mușca direct din ea, în văzul tuturor, echivalează cu urina pe care o împrăștii pe capacul toaletei când te piși în casa altcuiva.

Dar tipul ăsta de care am auzit nu știe nici măcar chestia asta.

Ceea ce tipul face este să îi ceară numărul de telefon. Îi spune că e necesar ca să-i găsească un loc de muncă decent, dar în realitate vrea doar să o fută sălbatic în timp ce în spatele pleoapelor și-o imaginează din nou de doisprezece ani.

Ceea ce vrea este să o îmbrace în uniformă de școlăriță și să o bată la fund cu un liniar lat, dar îi spune că va face tot posibilul să o trimită acolo unde vrea să ajungă.

În țara soarelui-răsare.

Să fie dansatoare într-un bar de striptease, acolo unde bărbații ăia cu cravate și costume identice vin să se relaxeze după o zi de lucru istovitoare. Unde pentru un dans în poală primește o treime din cât ar câștiga aici pe lună muncind ca recepționeră.

Sau ghid turistic.

Decât fotomodel aici, mai bine striptează în Japonia, îi spune. Pentru că acolo, când cineva te cheamă la masă să-ți ofere o băutură, primești la sfârșit de zi patruzeci la sută din valoarea acelei băuturi. După ce bei cam cincisprezece pahare de șampanie pe noapte, poți să-ți cumperi un set complet Louis Vuitton, cu tot cu pantofi și poșetă.

Cu brățară care să se asorteze.

Miști din fund până la cinci dimineața și ți-ai plătit cazarea pe luna Iulie.

Din prima zi.

Devenind brusc serioasă, tipa îi spune că ea nu e curvă. Sub nici o formă nu merge să lase vreun bătrân magnat să-și frece scula flască de chiloții ei pentru bani. Ceea ce-i place ei să facă este să danseze.

Și modelling-ul.

E o artistă serioasă.

Dar cum un pahar de șampanie acolo e mai scump decât aici, va merge în Japonia.

Iar tipul ăsta o pune în vârful listei. Cu o mișcare a creionului îi trece numele în capul listei și întoarce foaia ca ea să vadă. Ca ea să aprobe veselă. Ca să iasă cu el la o cafea înainte să plece.

Ca să dansezi la bară, în Japonia sau oriunde altundeva, ai nevoie de forță în brațe. Trebuie să fii în stare să te ridici pe stâlpul ăla de inox și să te lași să aluneci în jos ca o balerină. Cu picioarele desfăcute și pantofi cu toc cui, te lași să aluneci pe suprafața de metal, manevrând viteza cu degetele încovoiate pe tubul ăla gros cu diametru de șapte centimetri. Iar când se schimbă melodia, să faci bine să fi ajuns deja doar în chiloți, la marginea scenei, sau trebuie să o iei de la capăt până la sfârșitul piesei

următoare.

În Japonia sau oriunde altundeva, regula e că poți să alegi pe ce melodie te dezbraci. Un playlist al hainelor aruncate la podea, al sfârcurilor tari și feselor ridicate în aer. Regula e că, cu cât ești mai provocator îmbrăcată, cu atât mai multe băuturi îți se vor cumpăra. Pentru fiecare dans pe scenă poți primi două-trei dansuri în particular, ascunsă după perdele transparente de mătase. Și acolo, în intimitatea unui con de umbră, deasupra unui tată care înghite în sec, să îți miști coapsele spre stânga și spre dreapta, ducând degetele lasciv printre sâni goi în așa fel încât bacșișul să fie mult peste costul dansului comandat.

Ceea ce poți face este să-i prinzi de guler cu un deget afundat între mărul lui Adam și triumphiul de la baza cravatei, să-i tragi spre tine până le simți respirația pe buric, să îi mângâi pe păr și să îi rogi să te viziteze și mâine.

Să le spui că seamănă atât de mult cu fostul tău iubit.

Ceea ce nici tipul ăsta de care am auzit nu știe despre japonezi este că preferă europencele. După secole de castitate ordonată și reguli impuse de istorie și societate, toți japonezii ăia care dau buzna la lăsatul serii prin cluburi slab luminate în interior, cu toții preferă carnea albă. Femei înalte. Blonde naturale și roșcate cu ochi mari. Sâni plini și picioare lungi.

Așa că Eleonora s-a descurcat bine.

În ziua plecării, i-a reamintit că ea nu merge acolo să se prostitueze iar el a bătut-o pe umăr ca să o asigure. A bătut-o pe umăr și și-a închipuit-o scrijelind cu creta pe tablă, cu fusta mini în carouri ridicându-se la răstimpuri în curentul provocat între ușă și fereastră, cu el - profesor de fizică – apucând-o din spate de sâni și lipind-o de formula vitezei luminii.

Șase luni de zile i-a predat în gând toate materiile ce se predau în mod normal în generală. Șase luni i-a dat note proaste ca s-o forțeze să îi ceară ore în particular și medii mai mari contra favoruri sexuale.

Până în iarnă, a trimis oameni în Australia, în Canada, în Elveția – tâmplari și servitoare și babysittere. Au-pair sau de capul lor, cu contract de muncă sau fără. Din zece, doar unul venea plângând acasă, cerându-și banii înapoi. Acuzând abuzuri, salarii mici sau șefi tiranici.

Iar în fața tuturor acestora dădea din umeri și le arăta contractul semnat cu grijă, cu gândul în realitate spre două codițe blonde și genele lungi de copilă.

Cu gândul la cât de neascultătoare și rebelă fusese Eleonora prin clasa a șasea.

La cum îi refuzase avansurile în pauza de masă din trimestrul doi.

În Japonia, străinilor neasiatici li se spune *gaijin*.

În Noiembrie i-a intrat zâmbitoare în birou. Cu haina ei de blană de nutrie, a intrat și s-a așezat picior peste picior, iar primul lucru pe care i l-a spus tipului ăsta de care am auzit e că n-a trebuit să sugă penisul nimănui.

Că totul fusese așa cum el îi promisese că va fi.

Cu toate străduțele alea aglomerate și oamenii scunzi care se plimbau prin ele.

Cu dansurile în particular și salariul ei gros.

Dar a terminat cu viața aia, îi spune. Toate dansurile alea la bară au obosit-o, îi spune. E timpul de ceva nou, îi spune, iar tot ceea ce tipul ăsta vede în bloda aia aranjată e o elevă perversă care vrea să-l domine.

La a patra cafea deja terminase de istorisit tot ceea ce i se părea mai important. La a patra cafea, tipul ăsta care habar nu avea înainte de Japonia învață cum, în unele restaurante, trebuie să te descalfi ca să poți lua masa. Învață cum femeile cu picioare mici sunt mai sexy, cum tatuajele sunt de neacceptat în unele cartiere mai răsărite. Cum, spre deosebire de alte țări, aici dansul înseamnă dans și nu altceva.

La a șasea cafea, tipa îi spune că e mai drăguț acum decât era în timpul școlii iar el observă cum ea a mai pus mușchi pe oase de la toate acele cățărări pe copacul metalic. De la toate unduirile alea în poziții imposibile.

Șapte cafele și istoria Japoniei – asta e tot ceea ce-i trebuie tipului să o convingă să intre în patul lui.

Șapte cești de cafeină distilată și e dintr-o dată profesor iar ea elevă din nou. Îi face două codițe lungi și

pufoase la atingere, ca să aibă de ce să se țină când i-o trage pe la spate. De departe arată ca un motociclist manevrând ghidonul, un ghidon blond și moale.

Apoi se mută cu ea.

Se mută cu ea ca să-i poată preda chimie și anatomie, se mută cu ea ca Eleonora să-i danseze seară de seară doar lui. Cu tocurile ei lungi și lăcuite, cu desuu-urile ei dantelate și albe, să-i danseze în poală în timp ce el se prefacă că încearcă să-i dicteze tema de casă.

Tipul ăsta de care am auzit, tipul ăsta începe să observe după câteva luni că fiecare dans o face tot mai plină. În primăvară, în loc să-i dea plinețe mușchilor stomacului când se apleacă, fosta lui colegă de clasă formează cute de grăsime sub buric, respiră tot mai greu când încearcă să-și sugă burta pentru a fi din nou suplă și perfectă.

Dar nu contează. Pentru tipul ăsta, ceea ce e important e că ea a luat nota patru la trigonometrie și trebuie să o pedepsească. Cu o curea fină din piele, trebuie să o pedepsească peste catedra improvizată în sufragerie înainte ca piesa din casetofon să se termine. Înainte ca ea să apuce să-și încheie sutienul cu mâinile curbate la spate.

Iar tipul ăsta de care am auzit habar nu are că ideea de distracție a japonezilor când vine vorba de camera ascunsă, e să sperie de moarte studenți. Să-i închidă în camere întunecate și să le promită moartea din difuzoare amplasate strategic în spatele lor. Să le șoptească torturi succulente din întuneric, să-i amenințe cu pistoale de jucărie apăsate la tâmplă, să-i lege fedeleș în fața unui bazin plin cu apă. Ceea ce oamenii ăia obosiți și încercați din Japonia fac, este să te biciuiască pe spate cu fâșii lungi din carne proaspătă de porc. Carne sângerândă și caldă, genul de carne care face "flop" atunci când se izbește de obraz. Totul în văzul camerelor de filmat.

Azi ești CEO-ul unei firme de produs microcipuri pentru aparate medicale, mâine angajații îți plănuiesc moartea pe postul național de televiziune.

Iar tipul ăsta de care am auzit, tipul ăsta începe să o vadă leneșă și grasă. Începe să o vadă leneșă și comodă, cu singurul ei job part-time fiind repetarea lecției la limba engleză întinsă goală pe pat. Cu ochelarii pe nas și caietul deschis pe plapumă. Caietul – cu toate paginile înfățișând pătrate mici și goale.

Și seară de seară o întreabă cine a fost Montezuma și în ce secol a trăit. O întreabă când a avut loc Războiul de Independență și ce e o fracție de gradul al doilea. O întreabă toate chestiile alea la care știe că ea nu avea răspuns nici în clasa a șasea, toate chestiile pe care el i le-a șoptit în ureche din banca din spate când profesoara se plimba printre elevi în timpul lucrării de control. O întreabă ce e un triunghi echilateral ca să îi poată arde o palmă peste fund când ea duce un deget lung la buze și dă din umeri copilăros.

Eleonora. Eleonora, ea mănâncă sarmale cu bețișoarele alea lungi pe care le primise cadou de la un client fidel. Când afară sunt minus cinci grade, cu pantalonii Chanel trași până la refuz pe ea, Eleonora își face vânt cu evantaiul pictat în motive asiatice, decojește un măr cu un cuțit ceremonial cu teacă de lemn.

Și mănâncă. Mănâncă mult.

Mănâncă atât de mult încât peste încă două luni trebuie să renunțe nervoasă la fusta D&G. Mănâncă atât de mult încât oftează când se apleacă să încheie catarama sandalelor de primăvară iar acum poartă doar rochii lungi de vară prin care frigul înțepător îi zburlește pielea în milioane de erupții la nivelul epidermei.

Și tipul ăsta trimite oameni în Ungaria, trimite excavatoriști în Guatemala, croitorese în Belgia. Trimite autobuze pline de chelneri și asistente medicale și zugrăvi.

Seturi complete de muncitori în construcții, cu tot cu maestru de șantier și translator.

Șoferi în Suedia.

Electricieni în Irlanda.

Cosmeticiene în Cipru.

Și tipul ăsta, de-abia după câteva luni începe să o preseze să cumpere un test de sarcină. Să ia un creion

din acela de plastic, cu ecran, să și-l înfigă grijulie în vagin și să-i spună dacă vede două linii sau doar una.

Dacă în urina ei se află și el.

Iar în Martie, când floarea de măr răsare roz și fragilă printre ramuri cufundate în raze de soare, tâmpitul ăsta de care am auzit o ia în căsătorie. O ia pe blonda asta și o îmbracă în alb, în rochia aceea special concepută pentru gravide, fără să știe că în Japonia, unul dintre fetișurile care apar cel mai des la ora trei dimineața pe canalele erotice implică o crainică molestată în direct de cinci brute. O crainică ce repetă atent știri din domeniul financiar, cu fața adâncită într-o coală imaculată, cu fața acoperită de jeturi calde de spermă.

Ideea de erotic a japonezilor se rezumă la cinci penisuri frecate pe rând lângă obrazul acestei crainice în timp ce ea recită ultimii indici fiscali ai trimestrului în curs.

Salvamari.

Fermieri.

Sudori.

În Danemarca sau Emiratele Arabe.

În Italia.

Cu cât mai mulți, cu atât mai bine, pentru că acum, tipul ăsta de care am auzit are soție și un copil pe drum. Genul de copil pe care doar o corijență la geometrie îl poate oferi. Genul de copil pe care doi de trei și un șase cu indulgență îl pot concepe. Genul de copil născut din medii reparate cu scula.

În mintea lui, de vină e teza la biologie.

Sau ora aia în particular de dinainte de Crăciun, când el era director iar ea voia să știe mai multe despre religie.

La chimie și desen făceau doar sex oral, deci nu e aia.

Ceea ce tipul ăsta de care am auzit nu știe, e că în Japonia se plătesc bani grei pentru pantofii europencelor. Singurul tip de pantofi care pot potoli fetișul unor tip scunzi și îndesați, cu tenul gălbui.

Iar tipii ăștia de un metru șizeci, cu cheliile acoperite de ceea ce a mai rămas din podoaba capilară după ce ai trecut de cincizeci de ani, tipii ăștia se închid în camere speciale în baruri speciale și își afundă nasul adânc în talpa piciorului câte unei tinere din Republica Cehă, inspirând amestecul de lipici și piele călcată, mixtura de transpirație și parfum pe care doar un pantof cu toc o poate reda corect.

Asiaticii ăștia care fac exerciții fizice dimineața ca să poată trudi sănătoși în cuburile lor de carton și plastic, se dau în vânt după chiloți tanga uzați care mai poartă în ei pete negre de sânge menstrual. Își trag peste cap câte o pereche dantelată și vorbesc în modul lor ciudat de a alungi vocalele la sfârșit de cuvânt. Cu cămașa scoasă din pantaloni și catarama răsunând în clinchete la capătul curelei, tipii ăștia strâng din pleoape și lasă să iasă într-un șuierat prelung toată frustrarea care le apasă umerii zi de zi. Cu chiloții de damă trași peste obraji, șuieră și oftează în spatele câte unei uși închise pe care scrie "Svetlana" sau "Valeria" sau "Olga".

În Iunie, în loc să expedieze culegători de măslina în Israel, tipul ăsta de care am auzit se plimbă în sus și în jos de-a lungul unui coridor lung. Face slalom printre medici și asistente, cu mâinile la spate și bărbia în piept. Gânditor, își aduce aminte cum weekend după weekend a pedepsit-o pe fetița aia din fața lui pentru că a râs de el atunci. Cum a tras-o de codițe până ce gura i s-a căscat involuntar și apoi a strâns-o dureros de sfârcuri, cum a prins-o de labii la ora de dirigenție și i-a spus că ori e atentă ori va trebui să o pedepsească.

Cum a trebuit s-o pocnească peste buci cu dosul palmei când nu a știut în ce an s-a născut Eminescu.

Iar când produsul tezei de dinainte de pauza de masă a început să scâncească în salonul alăturat, tipul ăsta a dat buzna să vadă dacă a meritat să aștepte să se termine toate țipetele alea de durere.

Și desigur că avea ochii oblici.

Și tenul mai gălbui.

Și părea mai mic decât restul copiilor.

Și desigur că peste ani de zile, când va învăța să mănânce singur, va folosi bețișoare în loc de furculiță și

cuțit.

Pensulă în loc de stilou.

Dar ceea ce tipul ăsta de care am auzit nu știe, e că în Japonia, când se apropie dimineața iar ultimii clienți ai barurilor de noapte încearcă să-și facă curaj să plece acasă spre patul cald al soțiilor, există întotdeauna vreo doi-trei mai beți.

Doi-trei cu cravata aruncată pe umăr, toți îmbrăcați în același tip de costum. Toți gata să bată în ușa managerului, gata să se înghesuie în biroul mic al căutătorului de talente artistice, fluturând bancote cu motive florale și portrete de samurai vestiți pictate în filigran pe ele.

Iar tipii ăștia, de fiecare dată alții, tipii ăștia trec de tânărul ăla care face curat și care adună de pe jos chiștoace arse, trec de chelnerul cu cearcăne care strânge grijuliu paharele de șampanie și se urcă pe scenă clătînându-se și râgâind a bere. Cu ușa de la intrare zăvorâtă, în Japonia, tipii ăștia care mânuie rigizi rapoarte și se apleacă de spate în fața șefului ori de câte ori acesta trece pe lângă cușeta lor, plătesc bani grei ca să se poată așeza în cerc în jurul unui stâlp lucios din inox. Plătesc bani grei ca să poată să își lipească limba de partea de sus a țărșului în timp ce-și caută echilibrul unul de umărul celuilalt.

Și acolo, în sunet de mătură din surcele de rattan frecându-se de podea, tipii ăștia grași și cu bonusul pe luna trecută cheltuit, își muncesc frenetic penisurile din ce în ce mai rapid, cale de câteva secunde poate, toți în cerc și vorbind în limba aia a lor ciudată, plină de cuvinte scurte și rostite hotărât.

Gemând pe rând, acoperind jet după jet de clei alb și lipicos.

Tipii ăștia, acoperind inoxul cu gâlme sidefii care se preling răbdătoare spre podea.

Bătându-se unii pe alții pe umăr.

Seară de seară.

Aruncând ultimii stropi mați pe oglinda lustruită a metalului.

Ceea ce tipul ăsta de care am auzit nu știe, e că niponii pleacă acasă cu soarele urcând pe cer, atunci când barmanul a terminat de spălat ultimul pahar de vin alb. Când spotlight-urile cu halogen de deasupra scenei mor precum lumânările lipsite de oxigen. Când patronul localului a terminat de trasat ultimul șir de hieroglife în caietul ăla negru pe care-l ține pliat în buzunarul hainei.

Și atunci, puștiul ăla care până acum a adunat chiștoace și hârtii și ambalaje și fise căzute pe jos, se urcă pe scenă și trece printr-o mișcare scurtă o cârpă murdară în jurul țevii ăleia înfipte în podea. O salută pe Eleonora și o lasă să exerseze în întuneric.

Atât cât dorește.

Ca totul să fie perfect diseară, pentru clienții ei.

O lasă să se încolăcească în jurul fierului murmurând o melodie, ultima repetiție înainte de culcare.

Pasul ei spre mai mulți bani, determinarea ei pentru un pod perfect cu spatele arcuit.

Cu picioarele strângând turcește tubul, jumătate din costul unei blăni de nutrie.

Pentru bani ar face orice.

Aproape orice.

Iar tipul ăsta de care am auzit, tipul ăsta se uită fix la boțul ăla de carne galbenă și urlătoare, la ochii doar două linii drepte, la colțul migdalat al pleoapelor, la gura care scoate monosilabe scurte și hotărâte și se gândește cât de bine era în generală.

La ora de istorie. Când Japonia pierdea cel de-al Doilea Război Mondial.

La toți nenorociiții ăia cu caschete și biplane fără tren de aterizare, izbindu-se zbierând de câte un portavion american.

La colega din fața lui care-i spune buimacă ”Ea nu e curvă”.

Începe să înțeleagă de ce alfabetul lor e atât de complicat și mai puțin răspândit. De ce nu se predă în școli. La câte fetițe corijente ar rămâne, lumea ar fi plină de niponi.

Plină de stâlpi fertili din inox.

De tuburi lungi purtând amprenta a zeci de tați oboșiți și dedicați firmei.

De bare verticale, pe alocuri opace.

Ceea ce tipul ăsta de care am auzit nu știe, e că japonezii sunt puțin altfel decât noi.

Am auzit de... (2)

Am auzit de tipul ăsta, când l-au adus, l-au adus pe targă. Cu mâinile moi atârând de o parte și de alta a barelor lungi unite prin pânză groasă, l-au așezat pe singurul pat liber din salon și au închis ușa în urma lui. Iar restul, fără să încerce să-i dea bună ziua ori să schițere un gest care să le trădeze curiozitatea, restul se întrebau fiecare dacă de vină a fost sirena unei ambulante cea care l-a băgat aici. Sirena aia asurzitoare și curcubeul ei în roșu și albastru. Stai la rând la lapte, o dubă vopsită în alb vuieste pe lângă tine iar următorul lucru pe care ți-l amintești este cum un brancardier îți lua pulsul și te găurea cu substanțe vindecătoare.

Femeia din colțul opus se uită pe geam încercând să pară neatentă, dar lucrul la care se gândește defapt este că de vină a fost discoteca aglomerată din weekend. Muzica duduind și reverberând isterică din pereți, toate acele trupuri frecându-se unul de celălalt, discobolul aruncând raze laser aparent inofensive pe fruntea transpirată a celor de dedesubt.

Tipul cu ochelari de lângă ea lasă cartea jos ca să-l privească lung, lasă cartea să se odihnească pe cutele albe ale plapumii subțiri și se gândește că de vină a fost site-ul acela de spam pe care îl vizitase în urmă cu două luni. Caracterele acelea groase pâlând în alb și negru la 75 de herți, toate banerele ale publicitare tremurând haotic pe un fundal când verde, când alb. Reclamele anunțând loterii online, pastile Pfizer contrafăcute, mirese de origine slavă care de-abia așteaptă să te întâlnească.

Moșul întins pe-o parte în patul de lângă ușă nici măcar nu se întoarce ca să-l vadă pe tipul ăsta de care am auzit. Cu fața la perete și somnul dându-i târcoale ca un coiot laș, bătrânul știe că de vină e Al Capone și al lui *tommy gun* cu disc gros pentru muniție scuișând cartuș după cartuș în lateral. Acea mitralieră semiautomată care se blochează uneori în cele mai nepotrivite momente, cu țeava fotografiind în alb-negru audiența și membrii cartelului inamic.

Pentru restul, targa le-a adus un nou coleg din cauza sălii de lectură a bibliotecii municipale, sala aia rece în care nu ai voie să tușești, cu băncile lustruite la perfecție de coate obosite și neoanele pâlând la răstimpuri anemice și orbitoare. Nunta aia la care a trebuit să te așezi în rând cu verișoare și prieteni și persoane pe care le vezi pentru prima oară în viață, toți zâmbind la unison, toți veseli la comandă, cu ochii lipiți de ciclopul din sticlă și plastic. Telefonul ăla mobil pe spatele căruia scrie cu litere mici "Made in Taiwan", difuzorul mut, ecranul anunțându-te vizual că mai ai cinci minute să-l salvezi de la moarte. Ursulețul bidimensional cu blană în culori țipătoare și buze care nu se sincronizează perfect cu vocea prea subțire.

Cu toții sunt de acord că tehnologia e cea care i-a adus aici. Tehnologia cu ritmul ei prea rapid de dezvoltare. Legea lui Moore cu a ei stupidă declarație.

Te naști cu trei sute de ani mai devreme și poți să uiți de viitoarea ta familie din spital.

Din când în când, o asistentă îmbrăcată în haine retușate de clor intră și-i întreabă uneori zâmbind.

Alteori îi întreabă plictisită. Îi întreabă pe fiecare cum se simt.

Dacă au tot ce le trebuie.

Dacă au dormit plăcut.

Dacă se odihnesc.

Le verifică pulsul cu mâna stângă ridicată în dreptul pleoapelor iar cea dreaptă căutând vena pe brațul fiecăruia. Le mângălește trecutul pe o fișă atârnată de tăblia patului. Le spune să dea radioul mai încet ca restul să se poată destinde în liniște.

Apoi iese și o trimite pe sora ei geamănă să repete ritualul patru ore mai târziu.

Cu toții sunt de acord că repetiția i-a adus pe fiecare aici.

Tipul ăsta de care am auzit, tipul ăsta nu le spune bună ziua când se trezește. Cască, ște șterge pe față cu ambele palme, se uită în jur apoi se acoperă din nou și adoarme.

Noaptea nu sforăie.

Nu se mișcă.

Nu dă din picioare visând că aleargă, nu oftează greu cu fruntea plină de borboane de sudoare.

A doua zi se trezește cu mult după ce soarele străbate aerul prin ferestre, acolo unde ar fi trebuit să se afle crengi și frunze. Mănâncă tot din tava de bachelită, culege utimele bucăți de carne din adâciturile ei, o așază pe cabinetul scund de lângă pat apoi se culcă din nou.

Privindu-l cum stă nemișcat, nimeni nu-l condamnă. Fiecare a avut parte de gradul lui de oboseală, fiecare a avut nevoie de o perioadă de recuperare imediat ce s-au lăsat internați.

Cu toții sunt de acord că e nevoie să te arunci pe jos de cel puțin patru ori pe săptămână ca să te lase să locuiești aici.

Să te arunci pe jos cu degetele încercând să adune la piept o pisică invizibilă din oxigen.

Să lași capul într-o parte cu bărbia în piept, să lași saliva să se scurgă printre buzele strâmbe pe jos pe gât.

Să încheștezi dinții până în punctul în care smalțul de pe ei pușcă în mici frânturi de os alb.

Cu picioarele pedalând rapid pe o bicicletă cu o singură roată.

Fă chestia asta zilnic și ajungi aici.

A doua zi, imediat după micul dejun, o asistentă intră și proptește un geamantan din vinilin lângă patul noului locatar, îi verifică fișa, se uită la el apoi dispare pentru încă patru ore.

Iar tipul ăsta de care am auzit se întoarce pe partea cealaltă și întreabă în urma ușii închise la ce oră se servește cina.

Dacă roboțelul de jucărie al fiului tău a primit un nou set de baterii și se grăbește spre picioarele tale scoțând sunete iritante de strung chinuit, cu urechile transparente schimbându-se rapid din plastic albastru în ocră, ceea ce se întâmplă e că cineva sună la 112 și într-un sfert de oră gonești spre spital. Dacă tocmai ai parcat iar mașinile din fața ta îți semnalizează constant că la un kilometru de tine poliția stă pitită cu un radar, gata să te prindă depășind viteza legală de optzeci la oră, ceea ce se întâmplă e că peste patruzecișicinci de minute doi brancardieri te scot din partea din spate a dubei și te zoresc prin coridorul lung și verde spre un salon cu paturi moi și așternuturi de-abia spălate.

Mergi la un concert Rammstein iar peste două ore o femeie cu cruce roșie în dreptul frunții îți șterge voma din nas cu colțul unui prosop.

Ca să poți respira. Ca să nu mori sufocat cu bucăți de morcov și mucus întărit.

Studenta roșcată, pensionarul de lângă ușă, bărbatul cu barbă care ascultă muzică la căști toată ziua, fiecare e de acord că în natură nu găsești chestii atât de periculoase. Că exceptând poate ruperile de nori, dispozitivele electrice se fac vinovate de plictiseala pe care trebuie să o îndure zi de zi. Vinovate de pastilele amăruie pe care le înghit cu religiozitate. De migrenele și extenuarea care apar imediat după. Când locuiești aici, termeni precum *Tranxene*, *Clonazepam*, *Phenobarbital* sau *Lacosamidă* devin la fel de uzuali precum erau acasă *telefon*, *unchi*, *salariu*.

Băiatul cu ochelari, femeia grasă din patul de lângă el, tipul slab care își drege vocea înainte de fiecare frază alături de ceilalți: studenta, pensionarul, bărbosul – ei sunt excepțiile. Poți să aluneci de pe scaun în convulsii care-ți lipesc moalele capului de coloana vertebrală, poți să gâlgâi salivă până ce o sută de bulbuci ajung să se spargă în colțul buzelor, poți să-ți lași albul ochilor să-i privească pe cei din jur printre pleoapele larg deschise. Poți să faci chestia asta de două, de trei ori pe an, și de Crăciun tot acasă vei fi, cu soția servindu-ți curcan în sos de ciuperci, cu serialul preferat derulându-și creditele la final de sezon, cu țigara atârând de buza de jos și jumătate de sticlă de bere în stomac. Pentru cei din această cameră însă, ziua de naștere se reduce la o prăjitură servită pe un șervețel ce miroase a dezinfectant. Masa de seară începe cu valproat de sodiu și se termină cu lumina becului reducându-se treptat ca un soare din wolfram ce apune cu regularitate. La fiecare două săptămâni se inspectează neoanele de pe hol. Semne pe coridor anunță - "fotografiatul interzis". În loc de televizor primești un

radio cu știri anoste și posturi ce regurgitează muzică simfonică.

Tipul ăsta de care am auzit se ridică în cea de-a treia zi. Ca Lazăr proaspăt ieșit din peșteră, se întinde și privește buimac în jur. La cartea tipului cu ochelari, la paharul de pe masa studentei, la pereții albi și cojiți pe alocuri. Zâmbește și se întinde din nou scărpinându-se în ceafă.

După o oră se bărbiește cu picioarele adâncite în papuci de unică folosință. Cu grijă, trăgând cu degetele de pielea obrazului în așa fel încât să stea întinsă, lasă lama să alunece peste fire de păr milimetrice, descriind poteci de un roz palid în spumă.

Într-un asemenea spital, lama de ras, spuma, pământul, chiar și aftershave-ul – toate sunt plătite din banii contribuabililor.

Bătrânul, studenta și bărbosul îi aruncă priviri pe furis, discutând între ei cu voce joasă chestii banale precum vremea. Sau noua freză a asistentei de miercuri. Sau crampe.

Iar tipul ăsta face din când în când contact cu ochii lor prin reflexia oglinzii de pe perete și le zâmbește înțelegător.

Seara, băiatul cu ochelari face primul pas și-l întreabă ce l-a adus aici. Care e otrava lui. Iar tipul ăsta de care am auzit spune doar ”jocuri video” și toți dau din cap ca și cum ar ști despre ce e vorba. Ca și cum ar fi reușit să adauge încă un termen în dicționarul lor intern de motive. Bărbatul slab, omul acela care arăta ca un schelet ambulat și care locuia în patul adiacent se prezintă cu ”eu oglinda retrovizoare”, iar restul zâmbesc atotștiutori. ”Noaptea”, adaugă el.

Bătrânul spune că termenul de catalog pentru cei ca ei este ”epilepsie fotosenzitivă”, dar asta nu-i ceva ce pare să-i mire pe restul. Te zgâiești la un stroboscop mai mult de zece secunde și primești un pat nou-nouț într-un loc ca acesta. Într-o clipă te uiți la un documentar, în secunda următoare genericul reclamelor îți provoacă spasme incontrolabile. Pasta de dinți dansează pe ecran fuierând un cântecel din trei acorduri, merit să-ți rămână în memorie, iar tot ceea ce poți să faci este să-ți crispezi degetele pe umeri, cu unghiile albite și genunchii la gură. După câte trei convulsii de genul ăsta pe zi, doctorul îți va spune că ceea ce ai se poate ameliora dar nu și trata. Că dacă te uiți prea mult la o morișcă în spatele căreia răsare soarele ar fi bine să te pregătești să cazi inert pe jos.

”Epilepsie fotosenzitivă” spune bătrânul ”e atunci când un stimul vizual extern, urmând un șablon repetitiv fix, transmite corneei că e timpul să nu mai fii stăpân pe corpul tău cale de câteva minute.”

”Unii intră în stare de șoc dacă le pâlpâi în ochi o lumină roșie de douăzeci de ori pe secundă dar nu au nimic dacă reduci frecvența la șapte pâlpâiri.” Bătrânul spune că fiecare are frecvența lui la care rezonază cu spasmele. Îi spune ”felicitări, ai găsit-o pe a ta”.

Adunându-și picioarele atentă sub ea, roșcata îi spune că în 1997, un episod dintr-un serial de desene animate a cauzat crize spontane în sute de copii. Simultan, la ora 17:46 în acea seară de marți, sute de copii din Statele Unite s-au lăsat să cadă pe covor, cu picioarele întinse la maxim, cu tendoanele ieșind solide prin piele și dinții încleștați. S-au lăsat să cadă în pătuțuri, cu fața în bolul cu orez cu lapte, cu toracele lipit de gresia rece a bucătăriei și au început să horcăie cu ochii dați peste cap. În felul în care vezi bapțiștii cum comunică cu Dumnezeu, unii din acești copii au zăcut inconștienți în propriul lor scuipat, cu buzele întredeschise și o spumă albă formând băltoace mici între obraz și podea.

Poți să spui ”pierderea cunoștinței urmată de zguduirii incontrolabile ale corpului” sau poți să spui ”epilepsie”.

Femeia grasă de lângă geam zice că anul trecut erau zombi. Anul acesta sunt vampirii. Peste doi-trei ani, studiourile cinematografice vor face filme despre ei, pelicule pe bandă rulantă despre cum dansează semiparalizați pe linoleu, despre cum o clipă zâmbești larg iar imediat după aceea cineva îți face cinci poze succesive cu blițul trimițându-te în tărâmul fermecatului Oz. ”Și atunci vom fi faimoși.”

Iar tipul ăsta de care am auzit doar dă din cap aprobator, frecându-se pe bărbie ca să verifice dacă nu a lăsat pe-acolo câteva fire de păr pe care lama le-a ratat.

În Martie 2008, utilizatorii unui forum dedicat celor ca ei au început să primească mesaje care le promiteau medicamente compensate. Rețete gratuite. Femei goale și bancuri pe care sigur nu le-au auzit. De fiecare dată când un ciudat asemeni lor deschidea un astfel de mesaj, în loc de text sau

imagini cu lesbiene se afla un GIF animat. Treizeci de cadre de verde și roșu pâlpâind ca un semafor care nu se poate hotărî dacă să te lase să treci pe zebra ori ba. Un dreptunghi de treizeci de cadre pe secundă clipocind regulat ca un pom de Crăciun stropit cu Extasy. Un licurici în cel mai înalt punct al dependenței de cocaină.

Semnale morse trimise de un far umplut până la refuz cu litri peste litri de cofeină.

Și toți acești utilizatori, toți acești membri ai restrânsei comunități online și-au scos mâna din pantaloni, au pus blocnotesul înapoi pe masă. Ca niște insecte atrase de haloul feeric al unui bub electric de 220 de vați, s-au holbat prostește până au început să tremure și să se întindă, vomând bulbuci prin orificiile nazale, smulgând din încheieturi mânerul scaunului lor preferat din fața laptopului. Dreptunghiul ăla de ocru și clorofilă le-a dictat să se lase să alunece în prag, să se ridice și să se agațe cu degetele făcute cârlig de posterele de pe pereți, să intre în transă prevestitoare de rău chiar acolo în intimitatea camerei, biroului, bucătăriei lor.

Vâcolaci muți care nu pot trece de prima fază a transformării.

Mimi încercând să arate cum sunt mâncați de vii din interior de furnici care scuipă acid.

În ziua aceea, odăi nu prea diferite de aceasta au găzduit temporar adolescenți înfierbântați, gospodine încercând să adune cupoane de economii, manageri cu cravata pătată de pastă de dinți. Școlari cu un cucui mare pulsând dureros în mijlocul frunții. Mecanici auto cu dinții din față spărți.

”Diferența dintre noi și ei” spune băiatul cu ochelari ”este că spectrul frecvenței noastre e mai larg”.

”Clacăm mai ușor” spune bătrânul ca să-l aprobe.

Aranjându-se pe marginea patului, cu degetele de la picioare vopsite și contrastând puternic cu galbenul pijamalei, roșcata fragedă spune că nu se va mai putea duce niciodată la un concert rave, și imediat după aceea bătrânul întreabă ce e aia ”reiv”. Punct în care ea și băiatul cu ochelari încearcă să-i facă o comparație cu hipioții anilor '70 și transa care vine pe unde sonore.

Și prin stroboscop.

Supradoza noastră de psihedelic.

Iar tipul ăsta de care am auzit, tipul ăsta proaspăt bărbierit care-i ascultă privindu-i scurt de fiecare dată când deschid gura, tipul ăsta spune la un moment dat: ”și ce faceți ca să vă distrați aici?” Punct în care toată lumea tace, cu excepția bătrânului care dă vesel volumul radio-ului mai tare.

Problema cu mâncarea, cazarea, atenția oferită de stat, e că se limitează la strictul necesar. Și da, mai dai peste câte o asistentă drăguță care îți strecoară ciocolată dacă o plătești, primești coșuri de fructe de la rudele care te vizitează din ce în ce mai rar, auzi din gura omului de serviciu în ce mod glorios a câștigat Germania campionatul mondial de fotbal, dar restul trebuie să vină din pieptul fiecăruia.

E ca și cum ai fi lăsat pe o insulă cu găleți întregi de momeală, cu ață de pescuit și cutii de caviar, dar în loc de o nenorocită de brichetă tot cu două bețe trebuie să pornești focul.

Când ziua de ieri seamănă cu cea de azi, începi să-ți faci o imagine destul de limpede legată de cum va arăta cea de mâine.

Weekendul îl măsoară în funcție de zgomotele de dincolo de ușă, în funcție de sora medicală care vine să se asigure că ți-ai luat medicamentele.

Și da, totul e gratuit, dar infinit de anost.

Cine a spus pentru prima oară ”mai bine stăpân în Iad, decât sclav în Rai” n-a avut niciodată epilepsie.

După două săptămâni, tipul ăsta de care am auzit era deja de-al casei. Pe femeia grasă a învățat-o să joace Sudoku, pe tânărul cu ochelari să prindă muște și să le lege un fir subțire din mătase de gât, pe studentă să flash-citească câte o pagină de carte în 80 de secunde sau mai puțin. Bătrânul voia să știe cum să poată prinde mai multe posturi pe banda FM cu radio-ul lui vechi iar tipul ăsta a plătit o asistentă să-i cumpere două rezistențe și niște cositor de la magazinul de electronice din centrul orașului.

Iar acum, după încă două săptămâni, cu fire roșii de mătase atârând din tavan și o melodie rusească planând lin peste integrale răs-rezolvate, iarna și-a intrat în mână de-a binelea. Ori de câte ori vântul începea să bată doar puțin mai tare și troiene de zăpadă defilau haotic prin fața ferestrelor, toți locatarii

ăștia care nu plăteau chirie își întorceau atenți fețele la perete.

Ca să nu fie tentați să descopere fluturi bolnavi printre fulgii efemeri.

Încă două săptămâni și nimeni nu mai voia să joace canastă. Nimeni nu mai voia să joace șah. Cruce.

Poker cu mize de *Levetiracetam* și *Clobazam*.

După ce se plâneau de gustul infect al mesei de dimineață, bărbații și femeile astea își consumau rapid energia până la amiază stând întinși în paturile lor ca niște leneși ce se prefac invalizi.

Până acum, ceea ce s-a apropiat cel mai mult de definiția incitantului a fost momentul în care tipul ăsta de care am auzit și-a deschis pentru prima oară valiza din imitație de piele și paisprezece ochi au privit curioși amestecul de ziare, haine mototolite, pantofi și borcane care se urcau unele peste altele formând grămezi mixte între granițele din vinilin. Fețe de pernă umplute cu ciorapi ruși și chiloți murdari, portofelul ros la colțuri din care scoteau capul bilete de tramvai și frânturi de articole, baterii, lumânări și conserve fără etichetă.

”Cu ce te ocupi” l-au întrebat atunci iar el le-a zâmbit ca în prima zi.

De Crăciun, după vizita obligatorie a rudelor, după ce cadouri cumpărate de la supermarketul de la colț au trecut dintr-o pereche de mâini în cealaltă, bătrânul și studenta și tipul înalt și slab au așteptat curioși. Au așteptat pândind fiecare voce de pe coridor, fiecare umbră de dincolo de geamul mat al ușii de la intrare. Ca pe ea să intre o logodnică, o soție, doi copii cu ochi mari și iscoditori, părinți veniți de la țară, colegi de lucru ascunzând ploști cu țuică pe sub costum.

Dar n-a venit nimeni la tipul ăsta iar ei n-au avut curajul să îl întrebe de ce.

Dimineața medicamente.

Seara medicamente.

Marți și joi teste.

Veșnic aceleași întrebări: Vă deranjează lumina? Vedeți o umbră în jurul degetelor mele? Amețeli?

Toate astea cu ocazionalul ochi aruncat spre geamantanul galben-murdar de sub patul lui de campanie.

Ceea ce fac cu tine când ai epilepsie fotoreactivă este să te umple cu anticonvulsanți. Niciodată aceiași, pe termen lung. Întotdeauna câte două-trei pastile pe zi. Doctorii ăia jucau ruletă rusească ori de câte ori unul dintre ei dădea peste cap câte o nouă pilulă magică, sperând că asta va fi cea care-i va face mai bine.

Chestia cu pilulele e că fiecare reacționează altfel la tratament. Efectele secundare pot să numere migrene, stare de vomă, dureri abdominale, dezorientare, stare de somn.

Anemie aplastică.

Dacă vrei ca în viitor să te poți uita la o explozie în repetiție din ultimul film al lui Steven Seagal, tot ceea ce trebuie să faci este să împingi înapoi valul de vomă care ți se cațără pe gât în sus.

Dacă vrei să nu-ți mai julești coatele în convulsii pe asfalt ori de câte ori artificiile înfloresc cerul de noapte ca niște fântâni arteziene de lumină, ia o doză de *Tiagabin* și taci din gură.

Îi spui medicului că totul e în ordine și alungi durerea din țeastă cu gândul la pui de pisică, la câmpuri de margarete. Cu gândul la dealuri pufoase din frișcă.

Când ai epilepsie, nu e atât de rău ca și când ai avea – de exemplu – cancer osos. Dar nu e nici atât de bine ca și când te zgâri doar în treacăt pe lângă un colț de clădire. Ziua aștepti să se întâmple ceva iar noaptea trece doar să vină ziua.

Viața devine simplă.

Lipsită de suculență.

E ca și când știi că nu vei primi niciodată promovarea aia la care visezi de când te-ai angajat.

La fel cum ai reuși să sperii un alergic cu un crin, oamenilor ăstora trebuie să le arăți orgile lui Stalin în funcțiune ca să-și înconjoare capul cu brațele.

Spune-le ”stroboscop” și ai să-i vezi strângând din pleoape.

Spune-le ”revelion” și ai să-ți dai seama că n-ai putea diferenția Anul Nou de oricare altă zi din Octombrie. Da – *atât* de plictisiți sunt.

În seara cu pricina, tipul ăsta de care am auzit le-a spus că are un joc pentru ei.

Imediat după ce dincolo de pereți s-a auzit sunetul ca de amortizor al paharelor de șampanie ciocnindu-se, tipul ăsta le-a spus în câteva cuvinte că pentru a simți că trăiești cu adevărat trebuie să-ți asumi anumite riscuri în viață.

Că iată-i aici pe toți, feriți de fulgere și paparazzi și lămpi stradale defecte, nouăzeci de minute după ora douăsprezece, cu nimic de făcut decât suprapunând anul vechi peste cel nou.

Și frecând valiza de praful de sub pat, cotrobăind prin geamantanul lui imens, tipul ăsta scoase prin semiîntuneric ceva ce putea fi la fel de bine o svastică. Inamicul static al unui Don Quixote în miniatură.

Cu floarea asta din plastic în mână, cu floarea asta din fundul căreia ieșea un cablu alb cu ștecher bălângăindu-se la capăt, tipul ăsta de care am auzit s-a dus băjbâind prin umbră până la masa scundă de lângă perete și a trântit-o în mijlocul planșei de lemn lustruit. Apoi brusc, se făcu lumină și fascicolul lanternei cu bec halogen zbură de pe tavan și apăru imediat undeva sub patul de alături.

În așternuturi sau pe marginea din fier a culcușurilor, ceilalță stăteau aplecați în poziții caraghioase, fiecare devenit statuie în ipostaza din care credea că vede cât mai mult. Scânteia scurtă a unei prize prăfuite pocni la capătul razei de lumină iar tipul se ridică în picioare. Prin haloul marginilor lanternei puteai să vezi că zâmbește.

Ca în prima zi.

Cu lanterna încă în mână și privind atent la pătratul de lumină al geamului mat de la intrare, îi întrebă cine vrea să încerce primul. Sau prima.

Doamnele întâi, pentru că suntem galanți.

Iar roșcata îl întrebă care e scopul jocului, frecându-și brațul de la cot în jos ca să alunge din frigul încăperii.

Mirosea în felul în care miros begoniile dacă torni petrol pe ele. Cu albine mecanice zumzâind prin jur, adunând în mici coșuri lichidul negru, gata să-l transforme în benzină în stupul lor cu laboratoare hexagonale.

Cam așa mirosea ventilatorul când îl porni pentru întâia oară. Îl porni cu discul comutatorului din plastic întors mult spre dreapta, în așa fel încât acul acestuia să indice numărul opt. Îl porni și-l lăsă să fluture aerul în modul în care lași să se încălzească motorul cu elice al unui bombardier din cel de-al Doilea Război Mondial.

Dar fără sunetul asurzitor.

Fără cuiburi de pasăre tocate mărunț.

Când așeză lanterna pe masă, pe peretele opus, deasupra crăpăturilor și semnelor de igrasie apăru un semicerc alb care tremură de la stânga la dreapta până ce tubul rotunjit care proteja bateriile se liniști pe suprafața lustruită.

Moșul tuși, cu restul familiei de spital privind atenți peretele. La fel cum copiii așteaptă să înceapă prima secvență de diapozitive, cu cocoșii vorbitori și caprele vesele alergând după ouă colorate în albastru și verde și galben țipător. Așteaptă cum ai aștepta să înceapă un film alb-negru aruncat din lentila unui proiector vechi și zgâriat.

Cu toții sperând să se întâmple ceva.

Chestia care avea să-i scoată din apatie.

Și când nu se întâmplă nimic, bărbatul slab căruia mărul lui Adam îi ieșea prin gât ca o bomboană supradimensionată își drese vocea și zise "Nu înțeleg".

Miroase a iod și e frig, iar ceea ce fiecare gândește e că idiotul ăsta cu ventilatorul lui împrăștie și mai mult moleculele reci de dezinfectant prin aer.

Undeva, în camera de gardă a asistentelor, un dop de șampanie face poc iar voci îndepărtate strigă împreună și mor gângurind în sunet de pahare ciocnite.

Iar tipul ăsta de care am auzit le face semn pe rând să se adune în jurul lui. Îi încurajează pe fiecare printr-un gest al capului, îi ia de mână și-i trage mai aproape până ce cămașa de noapte a femeii grase e doar un cerc mare și alb. Un cerc mare și alb care zbârnâie în umbre din clipa în care ventilatorul se

mută cu câțiva centimetri mai încolo.

Iar acum toți stau, cu gâturile curbate în direcția burții ei, cu gâturile exersate în acea poziție de cataleptic care le permite să vadă mai bine adâncitura buricului prin materialul textil subțire.

Dacă s-au săturat de viața asta de animale de zoo, de cușca din argint în care au fost puși, dacă vor să schimbe ceva de acum înainte – le spune tipul – acum e momentul. Și aici arată spre paletele care taie aerul în felii de dimensiune egală.

Prin fața fascicolului de lumină trece un fir subțire și roșu, o ață din mătase purtată de un punct negru care zumzăie și e suflat imediat dincolo de umărul bătrânului, spre partea întunecată a odăii. Din cauza frigului împins spre ei, sfârcurile studentei împing cămașa de noapte care flutură timid peste mâna flască a băiatului cu ochelari.

Părul cârlionțat și trecut prin sute de permanente al grășanei se zbate frenetic pe fruntea ei.

Cu fiecare încercând să urmărească centrul hipnotic care unește lopețile din plastic, tipul ăsta de care am auzit scoate din buzunar o bancnotă și o așază pe masă, aproape de partea din spate a motorului care învârte constant un dinam între două bucăți concave și magnetice. Un dinam acoperit din fire subțiri din cupru, lăcuite în așa fel încât să nu se oxideze în timp. Lipește bancota de masă și se dă la o parte, toți privind la unison hârtia care se deplasează milimetric într-o parte din cauza aerului suflat în spate de ventilator.

Încercând să-și obișnuiască din nou ochii cu întunericul de dincolo de lanternă.

Chestia – le explică tipul în șoaptă – e să se așeze câte doi, umăr la umăr, aplecați ca și atunci când încerci să privești în depărtare printr-un tub lung. Să aștepte liniștiți un minut, apoi altul, apoi altul, cu ochii pironiți dincolo de elice, pe lumina albă și primitoare a halogenului. Iar dacă nu se va întâmpla nimic, cineva urma să întindă mâna și să comuteze de pe viteza opt pe viteza șapte.

Ca în zilele în care deja nu mai e atât de cald.

Șoptind ca și cum cineva de dincolo de ușă l-ar putea auzi, bărbatul ăsta neras, în pijamaua lui în dungi, le spune că cine rezistă până la unu, câștigă banii de pe masă.

Iar cu voce naivă, scheletul ambulat întrebă ”iar cel ce pierde?”.

Fără să-i răspundă, tipul ăsta de care am auzit continuă pe același ton jos. Invitându-i să contribuie.

Nu mult.

Ceva simbolic.

Cât să-ți poți cumpăra o bere când ieși din locul ăsta blestemat.

Prețul unui pachet de gumă de mestecat.

Împreună vor face un pot mare, demn de o astfel de încercare.

Le spune că mai bine de jumătate de an au stat închiși aici, putrezind pe dinăuntru, temându-se pe dinăuntru. Clipind des la orice rază de soare ce le bătea pe obraz.

Cu fulgii de nea zbatându-se dincolo de fereastră, le spune că organismul fiecăruia va fi pentru ventilator ceea ce glonțul e pentru ruleta rusească.

Chestia e să te apleci și să caști ochii, le spune. Să fii atent. Să asculți în minte bătăile inimii în așteptarea aceluia moment în care fiecare va fi definit ca persoană umană.

Pentru eternitate.

Urmează un minut de tăcere, minut în care tipul ăsta se așază pe marginea unui pat și așteaptă.

Așteaptă să vadă dacă toate acele luni de medicație și teste și întrebări inutile sunt pe cale să-și spună cuvântul.

Și chiar acolo, cu vântul artificial întărindu-le sfârcurile, cu sunetul de elicopter în miniatură pierzându-se în spatele zonei neluminate a camerei, băiatul ăla care își petrecea zilele citind și aranjându-și ochelarii pe nas, băiatul ăla cu păr scurt și capul puțin mai rotund decât ar fi normal face un pas în față. Slăbănogul, fără să scoată o vorbă, se rupe de grup iar bătrânul se uită la studentă de parcă ar vrea să o întrebe ceva. În liniștea de gheață a camerei, întreg grupul se restrânge în jurul aceluia obiect rotitor, cu pijamalele fluturând, cu cordonul halatelor de baie bălângănindu-se încontinuu ca un șarpe intoxicat, cu suvițele de păr aplecându-se de-o parte și de alta a capului.

Tiptil, acești oameni se apropie de ventilator în modul în care un genist s-ar apropia de un CBU-59B Rockeye II cu fitil scurt.

Cu buzele țuguiate și ochii mijiți, băiatul cu ochelari se sprijină de genunchi, cu spatele cocârjit, picioarele înclinate în față, bărbia puțin ridicată în aer. Val după val acceptă în plină față o pală aproape continuă de vânt, iar din spate, slăbănogul își face loc printre ei cu mâna întinsă. Cu mâna strângând de colț o bancotă identică cu cea de pe masă.

Sărind peste cinci minute, o cameră de filmat, dacă ar privi dintr-unul din colțurile ascunse ale camerei cu tavan înalt, o asemenea cameră ar surprinde două corpuri luminate în poziția schiorului, două trupuri aplecate mult în față, apărate de răceala podelei de câte o pereche de papuci de casă. Una în dungi, o alta cu talpă groasă. Pe masă, țintuite de un pahar gol din sticlă din cele folosite să înghiți mai ușor pastilele cu apă minerală, bancnotele flutură la colțuri, fiecare zdrobind-o pe cea de dedesubt.

Unul lângă celălalt, tipul cu barbă și băiatul cu ochelari privesc fix în față la tubul scurt din metal ce aruncă o singură rază lungă și groasă, un tunel de alb lung și orbitor strălucind în 10000 de lumeni de halogen.

Tipul ăsta de care am auzit, el stă în spatele mesei, flancat din ambele părți de femeia cea grasă, pensionar, roșcata suplă și slăbănog, unii cu bărbia între degete, alții cu mâinile în buzunar, toți tăcuți și nemișcați și respirând mesajul "la naiba cu Legea lui Moore".

Din lateral, comutatorul face *clack* iar discul translucid ce aruncă vânt se transformă în șaisprezece palete, toate prezente simultan pe suprafața lui, toate zăbovind o fracțiune dintr-o secundă în același loc și revenind la fel de rapid în poziția inițială. Lângă băiatul cu ochelari, bărbosul ăla care toată ziua asculta muzică tolănit în așternuturile lui lipsite de pericol lasă aerul să-i iasă din plămâni și înghite cu nesaț o pală de oxigen trimisă cu forță spre el. Cu ochii încă lipiți de licuriciul ăla rotund.

Pe peretele din spatele lor, două umbre formează un "m" lung, ca picioarele lipite ale unei femei în timp ce e fotografiată nud. Fotografiată în alb negru de patru bliț-uri succesive.

În camera asistentelor e liniște.

În camera asistentelor e târziu.

În ora aceasta din an, până și rondul de noapte doarme cu un pahar de plastic mirosind a alcool lângă umăr.

Băiatul clipește des de câteva ori iar grășana îi dă un ghiont tipului care imediat mută fisa comutatorului cu săgeata spre șase. Le șoptește despre berea pe care și-o vor cumpăra când vor pleca de aici, despre berea pe care o vor bea ca oameni liberi.

Bere fără gust de *Oxcarbazepin*.

Cu sticlă de culoarea cutiei de *Neurontin*.

La cinci, băiatul lasă pleoapele moi, cu mâinile apăsându-se molatec pe genunchi, cu marginile pijamalei atârând în jos. De departe arată de parcă ar avea o burtă imensă care tremură într-o briză pe malul mării.

La patru, după douăzeci de secunde în care în încăperea s-a auzit doar zumzetul de insectă al ventilatorului, bărbosul s-a lăsat în genunchi și a căzut de-o parte. Tremurând în poziție fetală. Cu bărbia frecându-i-se de picioare, dinții clănțănind a frig. Tot corpul cu mușchii întinși la maxim, cu pijamaua pantalonilor mulându-se perfect pe tendoanele din marmură ale gambelor.

Bărbosul ăsta, zvâcnind acolo pe linoleu cu bulbuci formându-se între buze și dispărând atunci când lăsa aerul să iasă rapid din plămâni, tipul arăta atât de diferit de imaginea celui cu căști în urechi, bătând ritmul în două măsuri cu creionul pe marginea patului.

De departe, arăta curențat de un flux continuu de electricitate, nu destul de potent încât să-lucidă dar nici atât de slab încât să-i dea drumul. Exact cât să poată zvâcni regulat sub raza de lumină prin care firsoare de praf urcau liniștite spre tavan.

Asta pățești dacă izolezi cabluri electrice cu staniol.

Dacă pui limba pe cuprul care iese din cordonul izolat al combinei muzicale.

Cu pupilele încercând desperate să vadă dincolo de baza pleoapelor, bărbosul pare să încerce să citească

litere inscripționate pe partea dorsală a acestora: ochii mutați într-un colț al glandelor lacrimare, genele tremurând vag. Umărul drept împins mult în afară ca să permită mâinilor să se zgâlțâie între picioare. ”Perioada post-ictală” îi spune. Zona aceea confuză dintre sfârșitul unei crize și trezirea la realitate. Când conștiința începe să apară în căușul tot mai multor locuri libere dintre neuroni, când impulsurile electrice se liniștesc din simfonia lor microscopică. Din *mezzo forte*-ul neuronal.

Zona aceea de liniște când renaști pentru a nu-știi-câta oară, cu ochii privind curioși în jur, cu mintea goală ca o baterie descărcată, cu amintirile începând să te pocnească precum pernele moi în moalele capului. Rând pe rând îți aduci aminte cum te cheamă. Apoi cine ești. Apoi unde ești. Ce cauți aici. Cale de minute lungi înveți să umbli din nou. Să respiri fără horcăituri, să-ți tragi nasul în acel mod politicos care nu-i deranjează pe ceilalți. Înveți să înghiți în sec și să-ți cureți gâtul de starea de uscăciune care predomină pe pereții laringelui. Cu mâneca îți ștergi rămășițele de salivă din colțul gurii și te lași ajutat, te lași ridicat de două perechi de brațe mai puternice decât ale tale; te lași dus de soartă și încet-încet începi să recunoști forma meselor, albul pereților, tricoul verde al persoanei din fața ta. Pe tricoul ăla scrie ”Honey Rabbit” și un animal cu urechi lungi roade un morcov.

Apoi cineva îți șoptește în urechi că ai pierdut.

Primul se culcă slăbănogul. Când totul s-a liniștit și ceasul unuia dintre ei a țiuuit a trei dimineața, bărbatul prin pijamaua căruia coastele ieșeau ca și corzile unei viori acoperite cu satin se îndreptă de spate și le spuse celorlalți că sunt cretini. Apoi, fără să-și ia banii de pe masă, se trânti în pat și se acoperi cu plapuma.

Dimineața, nimeni nu mai era la fel.

Asistente cu cearcăne adânci sub ochi s-au târât printre paturi verificând fișe, verificând pulsul cu degetul mare apăsând pe vena încheieturii. Urându-le sărbători fericite cu jumătate de gură, căscând pe ascuns cu cealaltă jumătate.

În geamantanul galben al tipului ăsta de care am auzit, ventilatorul se asigura că nimeni nu poate lua bancnotele de sub el fără să treacă întâi de lamele tăioase ale paletelor.

Micul dejun l-au mâncat în relativă liniște, cu bătrânul pleoscăind la răstimpuri din buze și slăbănogul dregându-și vocea la început de frază nerostită.

Dupămasa, ochelariștii nu au ridicat cartea de pe noptiera din metal scorojit. Cu fața întoarsă spre fereastră privea absent țurțurii de gheață cum scapă câte o picătură pe pervazul glaciar. Iar femeia aceea supraponderală, cu părul ei cârlionțat artificial și obrajii durdulii, femeia aceea respira regulat fixând un punct invizibil pe peretele din dreptul ei. Până seara au ascultat Chopin, au ascultat știri în limba rusă. Dacă ar fi cunoscut cât de cât o limbă de origine slavonă, ar fi aflat că în Vladivostok zăpada era de aproape doi metri. Că o balerină faimoasă pentru cutare performanță și-a rupt piciorul alunecând pe gheață. Și nu va mai putea dansa niciodată.

Apoi Mozart.

Brahms.

Simfonia în C major a lui Balakirev.

Și – din nou – știri.

Prima care a dat semne de nervozitate a fost studenta. Tipa aia roșcată cu sâni perfecți, cu papuci roz și inimioare tatuate la baza piciorului. Urmată îndeaproape de tipul cu barbă și grășana de lângă zid.

Iar seara, când s-au culcat, fiecare ciulea urechile ca să audă dacă ceilalți au adormit sau îl ascultă pe el. Încercând să respire pe ascuns.

Cu corneea pitită printre gene.

Cu palma presată în dreptul inimii, ca să stăvilească din valul de sânge zgomotos.

Apoi studenta spune ”pot să văd ventilatorul?”

Un sfert de oră mai târziu, aceeași roșcată privește cum capătul lumânării electrice pictează un trapez alb pe lemnul mesei. Cum cineva potrivește în mijlocul acestui trapez baza grea din metal care conține motorul și circuitele și capătul cordonului întortocheat. Lângă ea, slăbănogul își aranjează partea de sus a pijamalei, întoarce cu degetele gulerul ca pielea jugularei să poată respira și spune ”dă-i drumul”.

Aplecați așa, cu ochii uniți de becul incandescent, de lumina aia orbitoare, tipul slab e cu un cap mai mare decât studenta. Gâtul mai lung împinge capul mai aproape de palete până ce de la cifra șapte se ajunge la șase printr-o mișcare a discului din plastic. *Click*-ul acela care transformă halogenul în semnale morse care repetă încontinuu ”sssss” prin puncte de lumină. Apoi ”s”-urile devin mai rare și aproape că poți vedea fiecare din cele patru palete ale elicei oprindu-se într-un singur loc, zăbovind acolo permanent, cu raza de lumină clipind neobosit printre ele.

Când te uiți în ochiul lanternei, vezi același lucru pe care un sudor îl admiră în timp ce unește două șine din oțel. Acel clipocit orbitor, acea ușă spre Nirvana care se închide și se deschide ritmic în bătaia unui vânt bezmetic de toamnă.

E 2 Ianuarie, cu data de întâi doar o oră în spate, e frig iar camera miroase a ghips și spirt. Toate mirosurile alea care-ți dezinfectează plămâni, dacă vei rămâne mai mult în spital îți vor curăța pieptul de nicotină.

Apoi comutatorul arată cifra cinci.

Toate celebritățile alea de care ai auzit și care nu mai trăiesc, toate numele acelea sonore pe care a trebuit să le înveți la ora de istorie, la literatură, la fizică: Lewis Carroll, Iulius Cezar, Isaac Newton – toți ar fi putut câștiga un ban cinstit dacă ar fi fost acum în acest salon. Aristotel, cot la cot cu Edgar Allan Poe, aplecați spre acest praxinoscop modern și improvizat, așteptând clipa când semnalele acelui far îndepărtat le-ar fi dictat să se crispeze. Să lase pe nas horcăituri la fiecare expirare, cu buzele încercând să formeze cuvinte peste dinții încleștați.

Alexandru cel Mare, îmbrăcat într-un halat de mătase, cu brațele întinse în față într-un ”X” imperfect, degetele încovoiate mult în palmă și arătătorul palmei drepte atârând curbat în jos, Alexandru cel Mare tremurând pe linoleu la fel cum tremuri după o supradoză de metamfetamină.

Iar apoi – perioada post-ictală.

Van Gogh tăindu-și lobul urechii, nesigur la ce-i folosește. Privind în jur ca un bebeluș aruncat într-o fabrică de chereștea. Cu ochii ca după un somn lung și odihnitor, umerii lăsați și picioarele cu genunchii deschiși de o parte și de alta a corpului zvâcnind din ce în ce mai rar: o dată la trei secunde, o dată la cinci secunde, și încă o dată.

Apoi comutatorul arată cifra patru.

Câteva momente și slăbănogul atinge frecvența lui, acea linie din banda lui FM care-i face respirația neregulată, care-i transformă ochii în două pete rotindu-se pierdute prin craniu, care-i face cerul gurii să gâlgâie de scuipat și mucii și cuvinte inventate. Prea multă activitate electrică în creier și neuronii îți iau foc, toți încercând să-ți comunice în același timp că ar fi mai bine să te lași molatec la pământ, să te izbești cu ceafa de un obiect contondent și să aștepti măcar jumătate de minut ca lumea să revină la real.

Ca materia cenușie să se reseteze în alb perfect, o pânză goală în fața căreia memoria bate nervoasă cu pensula pe bărbie.

Totul pentru câteva pachete de gumă de mestecat.

O ladă de bere.

Un cartuș de țigări fără timbru.

Urmându-l îndeaproape, cu obrazul lipit de coapsa lui, studenta cascadează gura larg spre tavan lăsând să i se vadă plomba aurită din fundul șirului de dinți, degetele încleștate pe o telecomandă absentă. Degetele arcuite, cu unghiile pictate în roșu sanguin.

Și în clipa aceea, cu toții știau că tot *Lamotriginul* ăla, toate cutiile alea de *Felbamat* și *benzodiazepine* nu erau bune de nimic.

Gabitril cu valoare calorică zero.

Zonegran cu efectul a trei doze de vitamina C.

Pastile de *Dilantin* bune de folosit pe post de muniție în praștii.

Pregabalin.

Dar mai important era că roșcata câștigase, iar restul au petrecut următorul sfert de oră învățând-o să-și

țină capul drept, buzele închise, învățând-o că e o învingătoare.

La ora două dimineața au urmat pensionarul și femeia grasă.

Tipul ăsta de care am auzit și băiatul cu ochelari.

Holbându-se constant cu gândul la semifinală. La marele duel de la sfârșit.

Când întunericul de afară se transformă într-un cenușiu acceptabil, cu ghearele crengilor din depărtare zgâriind cerul încă monocrom, rămăseseră doar ei: proprietarul mixerului aducător de brize și moșul care se scărpină subsoară.

Ambii, campioni neînvinși. Ambii fără urme de spută uscată pe bărbie, cu mușchii relaxați și nici un cucui în creștet. Dincolo de magnetul difuzorului, o voce feminină șoptește slab fraze în rusă, atât cât monologul să nu poată fi auzit de cineva trecând din întâmplare prin fața ușii de la intrare.

Ambii campioni cu degetele pe genunchi, baza de sus a pijamalelor unduindu-se în gol.

Iar apoi șapte.

Șase.

Cinci.

Patru.

La trei moșul se ținea încă bine. Cu ridurile mângâiate de vânt, căzu ca un plop de-abia după click-ul de la doi, când becul lanternei începuse să tușească precum o baliză de semnalizare în largul mării.

În spitalul ăsta în care nu trebuie să plătești ca să stai, asistenta medicală a intrat ca de obicei la opt dimineața. Ca să le dea bună ziua și să-i întrebe cum se simt. Ca să le lipească mâna pe frunte la fiecare și să le pună în palmă câte un bob de mazăre alb și plat. Dintre toți, doar tipul ăsta de care am auzit era treaz. O privea fix și-și trecea degetul la răstimpuri peste marginea unor bancnote folosite și murdare.

În cea de-a doua săptămână a lui Ianuarie câștigă de trei ori, cu roșcata pe locul doi în primele două dăți și femeia grasă medalia de argint a treia oară. În data de 18 fu la limită să piardă în fața bărbosului iar în Februarie ridică miza.

Toți acești bărbați și aceste femei, când intra domnișoara aceea îmbrăcată în pânză albă scârțâind pe podea din saboți, toate aceste suflete nu mai voiau ciocolată. Nu mai doreau să bea vin din sticle de iod, nici fire de tutun pe care să le îndese în piept cu viscolul de afară intrând prin geamul crăpat.

Uitându-se în jur, asigurându-se că nimeni de afară nu-i vedea, o prindeau gingaș de braț și-i șopteau la ureche: ”baterii”.

Acumulatori de grosimea unei banane, nu mai lungi decât degetul mic.

Îi strecurau în palmă bani și o trimiteau la cel mai apropiat magazin de electronice ca să le cumpere combustibil pentru lanterna aia. La fel cum în preistorie strămoșii noștri își trimiteau băieții după surcele în miez de noapte ca să fie feriți de colți ascuțiți ca lamele de bărbierit.

Iar noaptea se îngrămădeau în jurul tubului de aluminiu, apăsau butonul care deschidea un portal de argint pe perete și începeau să se răcorească pe rând cu nările biciuite de vijelia artificială.

A fost ideea slăbănogului să pluseze. Să arunce nu două ci trei bancnote pe masă, să fie mai incitant. Cu ochii la grămada de bani, fiecare știa că nu și-ar mai fi luat gumă de mestecat ci un player portabil. Și-ar fi plătit factura electrică a părinților cale de șase luni. Ori ar fi cumpărat poșeta aia la care visa din vară.

Unul după celălalt deveneau livizi pe jos, cu venele gâtului transformându-se în albastru, cu gura neprimind aer cale de câteva secunde, picioarele întinse ori ghemuite strâns ca atunci când sari în apă și vrei să te duci la fund cu un *splash* gigantic.

Acolo, pe linoleu, corpurile descriau litere defazate: I-uri cu brațele pe lângă trup, C-uri cu spatele arcuit, Z-uri asemeni celor pe care le observai prin filme pe gulerul ofițerilor SS.

T-uri înotând în bălți de salivă și acid gastric.

Spuma generată de buzele bătrânului era mai albă decât a celorlalți datorită regimului la care era supus, iar când se trezea după patruzeci și două de secunde lungi, se lăsa purtat de brațe până în pat unde gângurea cu zâmbetul pe buze, șters la față, cu sinapsele neconducând curent.

Femeia grasă sforăia agitându-și mâinile, coatele împingându-se adânc în lipidele de pe șolduri, gura

deschisă într-un strigăt mut spre ceruri.

Dupămasa își pipăiau cucuiele din seara precedentă, priveau la neonul din tavan în speranța că va începe să se închidă și să se deschidă aritmic, clipeau des transformând soarele de pe cer într-un stroboscop menit să-i întărească.

În același mod în care un sportiv de performanță ar ridica greutatea ca să-și desăvârșească tricepsul.

Noaptea, fiecare click gradat al roțiței din plastic făcea numărătoare inversă spre momentul în care unul din ei avea să se zbată în convulsii.

Șapte, la un minut distanță de șase.

Cinci, de patru.

Cu pupilele doar două puncte restrânse în ochii mijiți, fixau vidul halogenului cum doar farurile unui tir pot fascina o căprioară surprinsă în mijlocul șoselei.

Când ai epilepsie, fiecare criză durează sub două minute. Încă o jumătate de oră să te liniștești și să te obișnuiești cu lumea. Să lași să ți se povestească ultimele minute din viață, fulgere de amintiri devenind tot mai dese, re-formând în cele din urmă o pădure compactă din ceea ce ai putea numi ”tu”.

Asta înseamnă trei partide pe noapte.

După miezul nopții înveți să te ridici singur din nou, înveți să deschizi gura nu ca să formezi un rictus ci ca să alcătuiești cuvinte. Îți masezi brațele, redescoperi cum e să faci pași drepecți. Parcurgi primi trei ani din viață cu viteza luminii, de la sugar cu mintea limpede la copil în doar câteva momente.

Tipul ăsta de care am auzit refuza să se lase doborât. Respira regulat, strângea pulpele și privea insistent până cel de lângă el începea să gâlgâie scuiapat.

Până la începutul lui Martie a pierdut o singură dată, căzând la pământ cu zgomot, urechea lipită de linoleu, gura un simplu șir de dinți suprapuși unii peste ceilalți. În marea finală dintre el și ochelari.

Apoi a învins din nou.

Și din nou.

Singurul rămas în picioare, campionul categoric al salonului 17. Biruitorul propriei frecvențe.

Ziua luau vitamine de fortifiere a corpului, lăsau să alunece pe gât capsule vișinii care semănau cu gândacii de bucătărie, discutau cu medicii ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat în viața lor. Dar când venea seara, cel mai minunat lucru care se putea petrece era să vadă becul din hol diminuându-se pe sub ușă și ultimele umbre dispărând prin dreptunghiul îngust al geamului. Sunetul acela de uși închise în depărtare era cel care îți șoptea că e timpul să dai plapuma la o parte, să-ți încalți papucii și să îți dai întâlnire cu ceilalți în centrul camerei.

Lași aerul rece să-ți pieptene părul și poți să speri că la viteza a treia ești încă în picioare.

Cedezi, și următorul lucru pe care-l vezi sunt fețe aplecate privindu-te din tavan.

În doisprezece Martie, soarele aproape că topise zăpada iar copacii mai curajoși din depărtare împingeau verdele spre vârful crengilor.

În treisprezece Martie, primul lucru pe care bătrânul îl observă fu că valiza galbenă nu mai era în locul obișnuit. Deasupra parcării ei, patul aranjat, cu un colț al plapumei frumos îndoit până în centru. Cu toate cutele netezite și perna lipsită de adâncitura specifică capului.

Pe rând, bărbosul, apoi tipul cu barbă, apoi roșcata, s-au adunat la marginea acestui pat cu vopseaua lui pictând pe alocuri vânăta negre în albul tăbliei din fier.

Apoi băiatul cu ochelari și femeia grasă.

Apoi pensionarul.

Apoi bărbatul slab își făcu loc printre ei și ridică foaia de hârtie împăturită atent, ținând-o de bază cu degetele lui subțiri și osoase. Își dresе vocea gutural și:

”Dragii mei”.

Zice ”a venit vremea să îmi iau rămas bun”. Slăbănogul își dresе vocea și ”mâncarea a fost grozavă”.

”Aveam nevoie de un loc în care să stau cât timp iarna face apa să înghețe la zero grade Celsius” zice.

”Când ești un om al străzii și toamna e pe sfârșite, poți să te chircești lângă conductele de apă caldă sau să speri într-un miracol. Genul de miracol care-ți aduce trei mese pe zi, un așternut cald și toată atenția

de care te-ai putea bucura.”

Tipul ăsta de care am auzit lăsase scris ”după ce observi destul de multă lume, a te zvârcoli pe asfalt cu un gât de șampon în spatele gingiilor nu mai e chiar atât de greu. Fă chestia asta de câteva ori pe zi și cineva va chema în cele din urmă salvarea.”

Dregându-și vocea, slăbănogul zice ”în caz că v-ați întrebat de ce tot am câștigat.”

Zice: ”banii îmi vor fi cu adevărat de folos.”

Tipul ăsta de care am auzit scrisese ”fără regrete, oameni buni.”

Deschizând ușa de la intrare, asistenta trece pragul și spune ”cine vrea *Fenobarbital*?”

Am auzit de... (3)

Înainte ca primul tramvai să treacă mugind prin trei stații fără să oprească, tipul ăsta de care am auzit era un nimeni. Era genul de om pe lângă care treci pe stradă și nici o umbră din fizionomia lui nu te face să-ți întorci capul curios. Genul de om lângă care poți să stai la rând o jumătate de zi și să nu reții nimic din toată ființa lui – culoarea pantofilor, mesajul în engleză de pe tricou, dacă și-a dres sau nu vocea cu pumnul la gură.

Înainte ca acele cuburi din carton să înceapă să apară prin parcuri și pe scările teatrelor, tipul ăsta de care am auzit nu reușise să publice nimic. Înainte de seturile complete cu cagule, sticle cu lichid gălbui și pistoale de jucărie, tipul ăsta realizase că piața este extrem de reticentă în a citi despre lupta lăuntrică a scatofililor. Despre cum mirosul de putred se îmbibă în hainele de nuntă și formează pete difuze pe voaluri ori măneca imaculată a cămășilor.

Rând pe rând, fiecare editură i-a trimis scrisori cu termeni precum ”publicul larg”, ”poezie transgresivă”, ”din păcate” - toate formând același amalgam care transmitea refuzul în cele mai formale și politicoase fraze.

Faptul că eviți cuvinte precum ”năzdrăvan” ori ”strașnic” nu te apără de costurile imprimării, promovare ori recenzii plătite cu volume pe care cerneala încă nu s-a uscat.

Plimbă-te câte o oră pe zi în cele mai aglomerate mulțimi pe care le poți găsi, și vei reuși să atribui câte un mesaj fiecărui individ din masa aceea agitată și compactă. Dacă ar fi să poarte un tricou, femeia aceea grasă, cu coc în vârful cefei, tricoul ei ar spune ”Viața încetează după primii doi copii”. Fata aceea palidă de optsprezece ani, cu geanta pe umăr și picioarele goale de la genunchi în jos, pe tricoul ei roz cu floricele ai putea citi ”Sunt mai disponibilă ca un autobuz gol”.

Zi de zi, mulțimea colcăind pe străzi, afișându-și unii altora semnale invizibile. Chestii care-i marchează ca indivizi, ca pe celula difuză din organismul orașului. Curgând pe artere ca și globulele albe prin vena cavă, se izbesc unii de alții accidental și ricoșează în câte un magazin de pantofi ori un shop cu promoții. Atrăși magnetic de afișe cu litere de mărimea unui obuz care anunță acel lucru ce le-ar putea lipsi din viață.

Toți nenorociții ăștia cărora nu le-ar putea păsa mai puțin de viermii din testele de sarcină ori bolile pe care le prinzi doar participând la un botez.

Tipul ăsta de care am auzit, se închidea seara în apartamentul lui și așternea foaie după foaie de propoziții scurte, imaginând poeme răscolitoare, înlocuind rima cu răsturnări de situație în două cuvinte.

Iar la sfârșit de volum, succes aveau tot cei care descriau chei prelingându-se moi peste suprafața unui dulap cu amintiri. Dadaștii descifrați în cele din urmă de un critic literar sătul de romantism. Cei născuți în pragul Războiului de Independență care au lăsat în urmă opere fără drept de autor, gata să fie ieftin replicate coală după coală de tipografiile plictisite.

Ca să te alegi cu 800.000 de oameni care te adoră, întâi trebuie să mori.

Înainte de incidentul cu primăria și mortarul și toate acele cărămizi suprapuse, tipul ăsta de care am

auzit își trimisese cel de-al doisprezecelea manuscris unei edituri din capitală. Cu o lună înainte de scandalul din operetă, aceeași editură îl întreba electronic dacă dorește paginile înapoi sau dacă le permite să se ocupe de distrugerea lor.

Ca un costum în planare liberă spre pavaj în ziua sucombării bursei, tipul ăsta și-a deschis o sticlă de vin și s-a așezat pe balcon ca să privească încă o dată panorama conturată de blocuri, zgârie-nori și fabrici care pe tot parcursul existenței lor n-au scos altceva decât mase plastice. În zare, astrul celest sângera – doar un semicerc tremurând în căldura serii. Cu nori alungiți plutind mov pe linia orizontului. Acum că terminase de scos aburi invizibili din pavajul cartierelor, acum că centrul de toropeală dispăruse în asfalt grad cu grad, străzile își pierduseră câte ceva din marșul pașilor spre stații de tramvai, taxiuri. Din graba ce alcătuia un scop în mintea fiecărui om care se întorcea de la lucru, geanta diplomat în mâna dreaptă alunecând prin transpirația palmei.

Ca un sudor ce a fost anunțat că mai are de alipit două bare din oțel până la începutul șomajului tehnic, tipul ăsta de care am auzit și-a aprins o țigară, umflându-și plămânii cu valuri nocive de gudron. Și înându-și respirația. Gândindu-se.

Și aici, acel tablou cu el pe balcon, cu el lăsând să fumege capătul tutunului, cu el sorbind la răstimpuri din gâtul sticlei, acel moment a fost cel definitiv. În care lucrurile au început treptat să se schimbe.

Cu o săptămână înainte de știrea cu harababura plugului din mijlocul șoselei, tipul ăsta și-a umplut rucsacul de conserve înalte, a deschis ușa fără să aprindă becul de pe casa scării și a coborât treptele în modul în care ai vrea să ajungi în timp optim la mașina din fața blocului.

Unii sportivi obișnuiesc să-și îndese hainele cu greutate improvizate, legându-și cărămizi de pulpe, alergând cu borseta de sub buric umplută cu plumb. Ca să dezvolte mai rapid masă musculară, să permită corpului să profite la maxim de formarea forțată a tendoanelor.

Unii cară pietre de pavaj dintr-un capăt în celălalt al parcului. Pas alergător.

Aici nu era cazul.

Trecând printre ultimii tineri care căutau un club în care să se ascundă și în care să-și afișeze ultimele achiziții în materie de haine, dincolo de adormiții pe care proiectul firmei i-a prins pe nepregătite în fața monitoarelor, bărbatul se plimba agale printre tiruri parcate ilegal în stații de autobuz, frecându-și umărul de chioșcuri de ziare, oprindu-se din când în când să-și observe expresia feței în apa fântânilor arteziene luminate.

Calm precum un sinucigaș înfășurat în dinamită.

După ce introduci grijuliu în plic teancul de hârtii A4, ceea ce editura îți spune că se va întâmpla este că un tip, angajat part-time și cu o gramatică impecabilă, va primi peste câteva săptămâni visele și gândurile și obsesiile tale. Le va așeza pe masă, despărțind cu brațul temerile de celelalte manuscrise și în funcție de starea lui de spirit vei avea sau nu numele inscripționat în capătul unei recenzii literare.

Boșorogii ăia împotmoliți în aceeași fază a experimentării, bătrânii literari ai urbei cu idealurile lor de hipioți apuși, toată ceata aia de celule care se cunosc pe nume te vor lua în brațe și te vor diseca organ cu organ. Explicându-ți că ești vulgar. Că ”pizdă” nu se folosește într-un text literar. Că nici unul dintre marii poeți n-a scris despre dragostea unei femei față de dobberman-ul ei iar cuvintele din trei-patru litere nu alcătuiesc idei.

Că ”lemn” nu e sinonim cu ”sifilis”.

Tipul ăsta de care am auzit a ajuns sub pod chiar în clipa în care felinarele electrice s-au pus în funcțiune, formând o umbră dreptunghiulară peste el, aruncându-l în întuneric din fața corneelor neobișnuite cu lumina.

Lumea nu e interesată să citească despre o zi obișnuită din viața și mai apatică a unui oarecare. Ceea ce un editor îi spusese cu un an în urmă era că cei ce dau bani pe cărți vor să afle cum ajungi treptat la un happy end. Că versurile, chiar dacă vor conține ”cangrenă” ori ”abces purulent”, trebuie să transmită un mesaj pozitiv.

Genul de mesaj pe care l-ai vrea inscripționat pe tricoul copilului tău de patru ani.

Două mii de ani de ani de la Marea Crucificare iar oamenii ăștia încă sperau ca Humphrey Bogart să

apară viu și nevătămat la un talk show televizat. Patru decenii de ciumă în Anglia Evului Mediu și tot ceea ce casnica aceea cu liceu neterminat dorea, era ca el și ea să se căsătorească înainte de genericul de la final.

Ca fiul actorului principal să scape de cancer datorită zânei care l-a învățat să meargă pe bicicletă. Toți cei care nu puteau să mențină ritmul fără metronom tremurau la gândul că în final de piesă un "el" nu-i va declara dragoste veșnică unei "ei" eterne.

În manualele școlare nu citești despre sunetul pe care-l fac oasele când ești tras pe roată; pentru că mama și tata, încă de dinainte să te conceapă într-un hotel mizer cu automate de prezervative goale, mama și tata au învățat că vacile colorate din carton îți pot comunica mici zicale de pe spatele cartoanelor de lapte. Cu un băiat blond zâmbind de partea celaltă a cutiei, cifre groase derulate ca un șarpe formând un număr de telefon în partea de jos a pozei. Tata și mama au auzit că la capătul împărăției vrăjitoarea cea rea a fost și va fi veșnic învinsă de prințul cu bicepsii formați.

Tot ceea ce trebuie să faci ca să uiți de Holocaust este să privești în tubul catodic la doi pinguini din plastilină, cu șireturile pantofilor descheiate, ciocurile de un portocaliu nenatural, doi pinguini care dansează și înoată în râuri de ciocolată. Nu trebuie să fii un neurochirurg cu experiență ca să faci tumoarea din capul soției să dispară dacă în spatele tău se află un regizor crescut de generația asta optimistă.

Și chirurgul, văcuța bidimensională, veteranul victorios care își redescoperă sensul vieții pe ultima pagină, cu toții îi trimiteau scrisori de refuz semnând "Editura Trei Crai". "Grupul Editorial Crinul". "Redactor-șef..."

Cu apa încercând zadarnic să-i ajungă la picioare, tipul ăsta de care am auzit a mai așteptat patru ore. Până ce vuietul mașinilor s-a redus la o țevă de eșapament pe oră. Până ce șobolanii au avut curaj să iasă din găurile zidurilor și să ciugulească din tomberoane. Când singurul lucru care se mai împletea cu susurul râului a rămas cârâitul greierilor. Cu un pachet de mucuri de țigară chircindu-i-se în jur asemeni râmelor pe cârlig.

Turnul din centrul orașului anunța ora trei dimineața când s-a ridicat și și-a plimbat degetele peste cărămizile zidului, cale de treizeci de metri. În spatele lui, podul era o bancă luminată peste fluxul constant al apei iar el așternea pas după pas, târând pe jos rucsacul greu, trasând o linie continuă prin praful malului. Călcând peste cercurile din iarbă unde până nu demult pescarii țineau paratrăznete întinse peste nivelul paralel al suprafeței lichide. Se opri acolo unde simți dale din beton, la o palmă distanță unele de altele, toate lipite de perete ca pătratele unei table de șah monocrome.

La școală înveți că deznodământul este ultima parte care alcătuiește schema unei povestiri. Că o ghicitoare are un răspuns și că întotdeauna acel răspuns te învață ceva folositor. Ceva ce să-i poți transmite fiicei tale după ce te vei fi hotărât să faci copii. O chestie cu tâlc despre modul în care funcționează viața, o chestie care să-ți capteze interesul îndeajuns de mult încât să nu pui întrebări suplimentare.

Tot ce trebuie să știi pentru a putea conduce o națiune din spatele unui microfon este că hoardele cotropitoare n-au reușit să stăvilească vitejia propriului tău popor. Că deviza strămoșilor tăi a fost "până la ultimul om".

Cu toate acele legende ale binelui învingând răul în cap, tipul ăsta de care am auzit a făcut să pocnească capacul a patru asemenea doze de vopsea și le-a aranjat una lângă cealaltă, cu făina lichidă din interior neurnită de vântul răcoros al nopții. Înmuind pensula în gelatina apoasă. Așezând vârful piciorului acolo unde se putea ridica jumătate de metru deasupra solului ca să ajungă cu mâna întinsă în punctul dorit de el.

Când prima cutie goală se scufundă, o mașină claxonă undeva de partea cealaltă a clădirii. La a doua cutie era deja patru dimineața. A treia și a patra dispărură sub optzeci de centimetri de apă, cu el depărtându-se liniștit, fața spre scările ce duceau la capătul podului.

Durează cinci ore până ce curiozitatea te împinge în ritm de boabe de cafea tocate să te urnești. Să te îmbraci. Să pleci cu mâinile în buzunare spre parcul despărțit de două maluri aproape paralele. Acolo

unde bicicliștii încetinesc când ajung la chioșcul de ziare care scuipe o limbă din fier și beton peste cursul râului, acolo unde liceeni se opresc să-și aprindă o țigară cu mâna făcută pavăză deasupra sprâncenelor. Deasupra a 38 de grade de asfalt dogoritor care se ridică spre ramurile copacilor în firișoare unduitoare, bătrâni cu sacoșe pline de legume și borsete din piele sub braț se sprijină de balustrada lustruită. Discută câte doi cu voce joasă apoi se uită din nou la literele albe, înalte cât un copil de șase ani.

Pe zidul clădirii care se înalță dreaptă pe malul stâng, cineva scrisese cu vopsea albă trei rânduri, atent să păstreze proporțiile între caractere, să urmeze linia dreaptă a dalelor din beton turnat de la bază. Cineva scrisese

*O rochie de seară în flăcări
Cântând la acordeon
Despre jegul din cutele crucifixului*

An de an, femeile de pe corso se îmbracă în verdele toamnei. În fusta scurtă a momentului. Se încălță cu același tip de pantofi cu durata de viață de 16 luni, călcând la fel de stângaci holurile mall-urilor ale căror vitrine le prezintă oglinda vestimentară a clipei. Bărbați cu ceasuri groase la mâna stângă își strecoară degetele între inimă și reverul costumului ca să scoată același telefon mobil cu agendă, player audio și funcții GPS. Conectat la contul lor oferit la promoție. Toți copiii aceia crescuți cu benzi desenate și mic dejunuri la minut, toți copiii ăia se întorc de la ore și zăbovesc un minut cu bărbia sprijinită de tubul lung și rece care nu-ți permite să cazi accidental în apă.

Tipul ăsta de care am auzit, când întoarse capul spre parc observă un lucru similar pe băncile care dădeau spre clădire: perechi sau grupuri cu fețele ațintite în aceeași direcție.

În stânga lui, o voce de femeie întrebă ”dar ce înseamnă?”, făcând un necunoscut să dea din umeri și să meargă mai departe.

Toți consacrații aceia care vociferează la cenaclurile literare monologând pe un podium despre cum știu ce metafore ai ascuns între strofe. Despre cum te-au citit de două ori, cu a doua oară în suflet. Despre cum ghicitorile tale rimate nu au un sens ascuns pentru ei. Oamenii ăia care-ți vor găsi un acrostih în semnele de punctuație, un mesaj ascuns în cârligul virgulei – oamenii aceia forțați acum să recitească în fiecare dimineață versurile tale. Să le murmure în gând în timp ce galopează spre servicii. Să le repete cu buzele mute, demne sau nu de tipar.

A doua zi nu mai puteai trece călare pe bicicletă ca să ajungi din parc la restaurantul din capătul podului. Trebuia să cobori din șa, degetele odihnite pe frâne, să ocolești pe rând fiecare statuie din carne și os care avea bărbia îndreptată spre vest.

Când turnul primăriei răsuna din depărtare anunțând ora șapte seara, încă puteai vedea câte doi îndrăgostiți lipindu-se unul de celălalt, stăruind pe marginea apei, încercând să citească literele răsturnate din oglinda tulburată a râului.

Apoi veni ziua de luni.

Apoi serviciul meteo din rețeaua locală de televiziune anunță 39 de grade la umbră pentru săptămâna viitoare. O femeie în fustă scurtă întinzându-și picioarele pe platoul de filmare, cu degetele împreunate, rostind cuvinte precum ”val atmosferic” ori ”câmpia de est”.

Apoi ziarele publicară știrea cu deturnarea de fonduri. Cu scumpirea alimentelor de bază.

Apoi marți.

Apoi, miercuri seara, prima biserică luă foc la marginea cartierului de la periferie. Mașinile cu sirene gonind rapid pe străzi umplură noaptea de tânguiele lor, venind printre blocuri, apropiindu-se, dispărând în marea de sunete generale ale străzii.

De vină a fost instalația electrică.

Apoi o țigară aruncată undeva în interior, printr-un geam lăsat crăpat peste noapte.

Apoi de vină au fost sataniștii. Cu fețele lor pictate în alb și negru, cu cearcănele căscate intenționat ca

să le facă ochii să pară mai întunecați. Cu riturile lor bizare, atitudinea de anti-creștini făcându-i să-și verse ura prin fum și flăcări.

Apoi de vină au fost tinerii. Muzica ce i-a făcut să se desprindă de familii, mesajele violente transmise de jocurile video. Filmele difuzate după ora unsprezece noaptea.

Trei oameni înghesuiți cot la cot de o parte a unei mese ovale au dezbătut toate aceste chestii în direct. Vorbind de droguri, probleme familiale, părinți care-și lovesc copiii transformându-i peste zi în mici bestii averse de sânge. Toate acestea cu întreruperi cauzate de pauzele publicitare și cadre diferite cu cruce arzând. Cu porți sculptate, mistuite de flăcări. Cu pompieri și oameni de ordine alergând de colo-colo pe sub sigla translucență a postului TV.

Toți oamenii ăștia, ei n-au câștigat nimic semnificativ în viața lor. Și-au tocit cheile răzuind lozuri în speranța celor șapte cifre care aveau să-i trimită în Tenerife. Mulțumindu-se cu abonamente lunare, sticle gratuite de suc, căni cu emblema firmei, cadouri din carton presat – niciodată mașina roșie ori apartamentul cu două camere de după cifra unu. Niciodată teancul ăla de bani care i-ar face să-și dea demisia și să alerge urlând pe casa scării.

Speranța e o baterie niciodată încărcată la maxim.

Când marginile din plastic ale termopanelor unei librării se topiră fumegând, presa era deja acolo. Îndreptând camere de filmat spre vitrinele crăpate din care mai puteai observa câte un colț de carte neatins de foc, câte un volum de psalmi cu foile încă intacte și albe. Fecioare Maria de dimensiunea unei brichete devenind bălți fosforescente de bachelită.

Un reporter se depărtă de grupul lui și cu vârful negru al unui băț carbonizat desenă o cruce întoarsă pe peretele de lângă ușa de la intrare. Apoi toate posturile difuzară repetitiv aceeași imagine: flăcări, un X pe perete, fum, făcări. Muzica dură suprapusă peste cadre bubuind amenințător înainte de știrile internaționale.

Ceea ce lumea a văzut la televizor în acea seară au fost stele căzătoare otrăvitoare alunecând de pe acoperișul negru al unei clădiri. Bucăți incandescente de lemn și vopsea topită pocnind în scânteii deasupra capetelor adunate în jurul focului de tabără urban. Toate acele femei sofisticate cu pantaloni trei sferturi și pantofi mult prea lungi, toate acele fețe pudrate și coafuri înfășurate în bigudiuri au urmărit valurile de plasmă care se revărsau prin geamuri și crăpături și hornuri dărâmate. În loc de filmul de seară, familii cu doi copii au privit cărți de cânturi încovoidându-se de căldură, cruciulițe din cupru lichefiindu-se la zece metri de camerele de filmat, au privit rafturi întregi de lumânări albe devenind în doar câteva secunde bălți picurânde de untură.

A doua zi, cuvintele-cheie erau ”termită” și ”agent de accelerare”.

Cuvintele-cheie erau ”piroman” și ”coșmar”.

În opinia unui profesor, era opera unui tânăr sub 30 de ani, lipsit de ocupație, tras probabil dintr-o familie sărăcăcioasă. Cu un tată abuziv. Un tânăr căruia de mic copil îi plăcea să tortureze animalele din curtea casei. Un tip cu profunde complexe și probleme materiale.

Un altul spunea că e vorba de un student plictisit. Ori un student beat care a vrut să-și verse năduful pe lume.

În tot acest timp, literele înalte ale tipului ăsta de care am auzit se întindeau în continuare spre geamurile apartamentelor de la etajul întâi. Acolo unde râul face contact cu malul, unde clădirea se ridică la 90 de grade de la sol, țâșnind în sus, cărămidă peste cărămidă.

Mai puțini oameni se opreau acum să citească, zăbovind tot mai rar. Până și pescarii se obișnuiră cu grafitti-ul literar și-și aruncau undițele în așa fel încât să nu atingă cu cârligul vopseaua scursă.

Apoi cineva acoperi cu alb cuvintele. Doi în salopete verzi cu numele unei firme imprimare pe spate, cu bidinele lungi și găleți cu vopsea au întins strat peste strat de zăpadă până ce tot ceea ce vedeai din depărtare era un dreptunghi lung și uniform.

O seară mai târziu, sub același pod, tipul ăsta de care am auzit desfăcea din nou rucsacul, cutiile din metal zdrăngănind surd a plin, pensula groasă curățată cu terebentină și mirosind a combustibil.

La ora patru dimineața se vedea doar primul rând. La cinci terminase.

La opt, podul era ocupat de elevi. De studenți. Femei îmbrăcate în fuste scurte și colorate. Acolo, pe pod, bărbați cu genți diplomat în mână se sprijineau cu coatele costumului de balustrada prăfuită. Trăgând din țigară, privind curioși în jur. Ca un banner publicitar, pe peretele de lângă apă scria negru pe alb

*Viitorul atârnă flasc peste cuponul speranțelor tale,
Zorind asfințitul sintetic să ajungă
Sub orizontul compact al firii.*

Și aici o luară lucrurile cu adevărat la vale.

Câteva ore mai târziu, cu mult după miezul nopții, magazinele de pe o stradă lăturalnică primiră cadou câte o cărămidă prin geamul gros al vitrinelor. Ori o piatră de pavaj trimisă cu boltă prin textul care anunța reduceri de preț. Unul dintre proprietari găsi împlântat un tub din metal ruginit în firma luminoasă de la intrare. Smocuri de iarbă în interior.

A doua zi la prânz, ediții speciale ale ziarelor locale scui-pau titluri care vorbeau despre vandalism. Despre huligani. Despre hoți și posibili suspecti pe care îi are poliția. Se făcea legătură cu incendierile din zilele trecute, se scria despre personaje din clasa de jos. Despre maniaci.

În miez de zi, cineva reușise să ungă cu fecale afișele din centrul orașului iar mirosul se împrăștia acum prin geamurile crăpate ale taxiurilor, prin restaurante și cafenele. Purtat de 39 de grade la umbră și brizele răzlețe care mai vânturau colțurile clădirilor.

Seara puteai să vezi patrule oprind cupluri în plină stradă. Puteai să auzi alarme sunând din interiorul shop-urilor închise cu doar o oră în urmă.

Apoi televizorul nu mai funcționa până dimineața. Cineva făcuse praf unul din nodurile fizice ale companiei de cablu TV iar electricienii au trebăluit până dimineața să descâlcească firele din balta lor de smoală. Cuiva i se păruse amuzant să transforme cutia din metal într-un cuib de fire și bitum, cabluri optice ieșind curbate din mătza neagră, prinse pentru totdeauna în strânsoarea ei rigidă. Pe ici și colo, unele cabluri mai purtau cicatricile unei lame groase.

Când în cele din urmă se anunță că făptașii au fost prinși, echipele de radio și televiziune formau ciorchini umani în fața secțiilor de poliție, sperând să apuce să arunce un blitz ori o întrebare cuiva avizat. Pregătind caricaturi cu bărbați ferecați la mâini și picioare cu lanțuri groase. Lanțuri cu bilă de metal la capăt.

Tipul ăsta de care am auzit, în dimineața aceea ieși pe balcon și văzu chioșcuri de ziare fumegând în depărtare. Patru dâre de fum gros se înălțau la cer contopindu-se cu norii, formând tornade leneșe de rotocoale albe care păreau să suțină albastrul orizontului. Patru coloane înalte care arătau ca picioarele unei mese, cu blocuri și stâlpi de telegraf minusculi răsărind acolo unde ar fi trebuit să se afle podeaua. În acea dimineață, în drum spre servicii, panourile publicitare afișau imagini în mișcare. Secvențe video fără numere de telefon și semne de exclamare. În loc de prețuri reduse, televizoarele de șase pe patru metri derulau în reluare decapitări. Afișau picioare ciopârțite. Pe unul din ele, o mireasă mergea într-o clipă spre altar, în următoarea o mână invizibilă îi desena rapid nasturi roșii pe piept. Flori de sânge care înmugureau și deveneau tot mai mari pe măsură ce corpul cădea.

În dreptul gării, pe suprafața unui asemenea panou, o femeie se chinuia în zadar să se așeze cu picioarele desfăcute sub un cal. Cu toți gură-cască adunați în jurul lui, strângând geamantane la piept și sacoșe între degete. Cu toți vociferând la unison când scena se relua în clipa în care penisul imens se apropia de vaginul femeii.

Un bătrân îi povestea unui altuia că toate filmele alea de după ora unu dimineața au sucit capul tinerei generații. Că în loc să-și respecte bunicii, adolescenții din ziua de azi se țin de prostii.

Pe la colțuri, vorba gardienilor era că anumite taxe de protecție nu au fost plătite. Că mâinile care trebuiau unse periodic au pușcat din degete și s-au pus pe lucru.

Ca să dea un exemplu.

Apoi au început să apară cutiile.

Cutii din carton, de douăzeci per douăzeci de centimetri, sigilate cu bandă izolatoare. Unele au fost lăsate pe treptele teatrului, altele la intrarea în școli. Un puști a găsit într-una din ele o cagulă neagră și a purtat-o pe cap până acasă. O funcționară curioasă a scos dintr-un astfel de pachet pierdut pe teighelele unei poște o sticlă umplută pe jumătate cu benzină. Cu un tifon medical legat strâns la capăt într-un nod dublu.

Unele cutii erau pline de pietre. Genul de bucăți din granit pe care le găsești între șinele de pe calea ferată. Fuseseră vopsite în negru de o mână grăbită care ratase anumite colțuri.

Altele aveau câte un pistol de jucărie în ele.

Ori o păpușă cu ochii adânciți în orbite.

Când s-a adunat destulă lume pe pod, telejurnalul de seară a încheiat știrile cu o imagine a versurilor de pe clădire și specificația că șirul de acte de huliganism va fi stopat de oamenii legii.

Într-o zi, autobuzele au început să se oprească la mijloc de drum, cu ușile larg deschise, ca pasagerii să poată coborî între două stații. Ca pasagerii să poată să-i ia la întrebări pe șoferii deja nervoși și asudați. Unul dintre acești șoferi și-a plimbat degetul peste caroserie, în partea stângă de deasupra roții din față, și-a plimbat degetul și a gustat scurt ca să poată spune "zahăr".

În aceeași noapte, cineva a bătut în cuie ușile unei grădinițe, sigilând poarta de la intrare cu un șir lung și des de capete metalice adâncite în lemn. O oră mai târziu, în celălalt capăt al orașului, trei mașini dispuse perpendicular blocau una din arterele principale. Cu portierele deschise și cauciucurile tăiate adânc.

Pompierii s-au grăbit întâi spre zona de vest ca să stingă flăcările de la depozitul de cherestea de la periferie. Apoi spre sud, unde ardea un motel. Apoi spre ieșirea din oraș unde luase foc o căpiță de fân. De fiecare dată i-a întâmpinat întunericul lipsit de fum. Calmul deranjat al câte unei curți pline de câini. Oameni treziți din somn de pâlâitul multicolor al sirenelor în noapte.

Spre dimineață, două sedii ale pompierilor au trebuit evacuate urgent din cauza unei amenințări cu bombă.

Telefoane publice cu receptorul smuls din bază. Mese din beton solid retezate în două în piața centrală. Sabotaje la sistemul de iluminare stradală și statui stropite cu lapte degresat, înfățișând poeți albinoși. Întreg orașul intrase în haos iar parcurile răcoroase erau acum goale.

Se vorbea despre lame de ras introduse în fructele din aprozaruri, lame fine pe care nu le observai decât atunci când mușcai cu poftă ori când mărul începea să materializeze dungi subțiri pe suprafața lui. Se vorbea despre mașini-capcană, despre sunet de armă automată în miez de noapte, despre urlete subite sosite din întuneric.

După două zile nu mai făceai diferența dintre ficțiune și adevăr.

Când primăria acoperi a doua oară versurile, tipul ăsta de care am auzit așteptă întunericul, așteptă ca patrulele să termine de scotocit prin curți interioare cu lanternele din dotare, așteptă ca luna să se ascundă după un nor gros și se cățăra pe prelata unui cinematograf. Chiar acolo unde afișe imense anunțau filmul săptămânii trecute.

Apăsând cu pensula, trasând curbe și linii intersectate, adăugând culoare acolo unde lichidul se subția pe zid, tipul ăsta de care am auzit a petrecut nu mai mult de zece minute acolo sus.

Insecte ale toluenului, purtând chitina sorții,

În sunet de teamă glăsuie timid

Despre infinit.

În dupămasa imediat următoare, aceiași polițiști călcau atenți pe iarba din parcuri. Cu antene lungi sprijinite de umeri, ascultând la răstimpuri difuzorul stațiilor radio. Din când în când se opreau, se lăsau în genunchi și atingeau cu vârful antenei câte o gălmă de pământ după care rămâneau nemișcați minute întregi. În acea dimineață, o scrisoare îi anunțase de existența a trei mine antipersonal ascunse în câte

un mușuroi de furnici. Scrisoarea îi îndemna să caute dispozitivele plate și înconjurată de iarbă verde înainte ca un stăpân care-și plimbă câinele să fie transformat în confetti de organe sub ochii trecătorilor. Așa că acum, câte o uniformă în albastru închis transpira înțepând atentă castelele din nisip de sub boscheți, așteptând să dea oricând de un obiect solid cu vârful tijeii din oțel. Din când în când, câte un astfel de costum striga ”bombă” și un genist în halat alb se grăbea tiptil spre el cu o lopățică din plastic și o perie cu fire lungi.

Cordoane late de oameni cu tichii pe cap n-au reușit să găsească nimic, dar pe când se întâmpla asta, deja întreg orașul era în stare de alertă. Părinții și-au retras copiii din școli invocând rubeolă și probleme în familie. Unele magazine mai mici și-au redus programul, apoi s-au închis din lipsă de clienți.

Pe străzile pustii, la lăsarea serii, turnul primăriei lăsa să curgă peste case și blocuri și parcări goale o melodie obsedantă, diferită de ceea ce locuitorii auziseră până acum. Era ca un vuiet, un geamăt prelung, un sunet înfundat și ritmic care bubuia prin ferestre mai puternic decât sunetul făcut de un balon spart în sanctitatea unei catedrale. Melodia asta se încheia cu tobe lovind timpanele la fiecare secundă, tobe antice care făceau tacâmurile să tremure pe mesele caselor mai apropiate de sursă, tobe adânci și amenințătoare precum promisiunea unui atac aerian. După care urmau trei secunde de liniște totală, iar melodia începea din nou.

Chinuind difuzoarele imense din turn, scuipând instrumente, lansând valuri de ecou în fiecare cotlon al cartierelor.

Când cineva opri în sfârșit caseta cu pricina, singurul lucru care mai putea fi auzit din depărtare era sunetul a sute de mașini țiuind, rămășițele bubuiturii finale care a dereglat alarmele mai sensibile ale autoturismelor.

Televizorul nu mai difuza filme. Întrerupte de reclame, compendiile de știri formau opinii, dădeau enunțuri, difuzau imagini cu tramvaie oprite în plină stradă și locuințe devastate de hoți. Se vorbea despre clanuri rivale, despre reglări de conturi. Despre metode de diversiune menite să abată atenția de la adevăratele ținte ale unor grupuri organizate de infractori. Băncile sporiseră paza sediilor, parcările subterane deveniseră supraaglomerate iar patronii de localuri se plângeau de faliment.

În noaptea următoare cineva a arat o stradă. Cu un plug legat de partea din spate a mașinii, cineva a lăsat lamele să se împlânte în pământ și a trasat două dăre lungi de cauciuc ars cale de cincizeci de metri, scoțând asfaltul, întorcând pietrele de dedesubt ca Luna să le facă să crească mari și rumene. În același timp, în amonte, râul a luat foc în pâlcuri de petrol purtate de apă, insule de lumină care se uneau și se divizau în funcție de viteza fluxului, aprinzând salcii și pictând în negru bazele coloanelor care susțineau podurile.

Poliția a început să facă arestări tot mai des, adunând cârdurile de cerșetori de prin canale și interogând suspecti dintr-o secție în cealaltă. Se căutau cei care acoperiseră cu aracet geamurile unui club de noapte și lăsaseră lipiciul să se usuce sub forma unor piei albe și dure. Cei care turnaseră motorină în sloturile pentru fise ale telefoanelor publice, cei ce au decapitat cu bomfaierul un bust din bronz din fața muzeului.

Iar într-o seară, pe când doi îndrăgostiți se grăbeau acasă pe una din arterele orașului, un grup de gardieni a făcut greșeala de a-i lua la rost. De a-i legitima și convinge să se grăbească folosind bastoanele din dotare. O fată și un băiat au ajuns la spital în acea noapte, cu contuzii, coaste rupte și câte un traumatism cranio-cerebral.

Și brusc, noaptea străzile nu mai erau goale.

Prin colțuri mai întunecate puteai observa grupuri de câte patru-cinci persoane retrăgându-se în umbră când patrulele inspectau lacătele magazinelor. Grupuri îmbrăcate în negru, ascunzându-se după câte un colț de clădire, uneori aruncând sticle goale spre jandarmi, alteori doar insultându-i din fugă, de la depărtare.

Tipul ăsta de care am auzit a citit în ediția de dimineață a unui ziar local cum un tânăr de 24 de ani fusese snopit în bătaie de agenții de ordine pentru că nu le prezentase buletinul când fusese somat.

Citea despre cum întâi douăzeci, apoi treizeci, apoi cincizeci de persoane s-au adunat în jurul secției doi

de poliție, privind în interior prin geamurile care dădeau la stradă, discutând aprins în șoaptă pe caldarâmul din fața porții.

Seara se duse să-și admire opera în fața cinematografului. Un poster imens acoperea jumătate din text, tras în așa fel încât primele cuvinte din fiecare propoziție să fie ascunse vederii, cu reflectoarele de pe parapet stinse și învăluite de întuneric. Peste afișul care anunța o premieră în săptămânile ce urmau, o mână grăbită scrisese cu markerul "toluen".

Capul statuii de la muzeu apărui a doua zi. Învelit în cârpe murdare se rostogoli pe strada principală a orașului și se opri într-una din vitrinele unui magazin de pantofi, stârnind o ploaie de cioburi și un domino de manechine. În fața secției de poliție puteai vedea oameni agitând pancarte. Pancarte albe și negre pe care nu scria nimic. Fiecare cu o cariocă în buzunar, gata să-și răspândească mesajul în caz de nevoie.

Apoi un polițist fu găsit inconștient pe o străduță lăturalnică, apoi un altul. Apoi cineva zidi în noaptea următoare porțile primăriei, formând un zid proaspăt acolo unde portarul ieșea la miezul nopții să inspire fum de țigară.

Turnul care anunța ora exactă începu din nou să se tângue în sunet de melodie necunoscută, promovând tobe și țiuitori asemănătoare cu scrâșnetul pe care-l fac roțile trenului atunci când pun frână.

Într-o seară de august, tocmai pe când crainicul afirma că valul de căldură îi face pe oameni să reacționeze violent, tipul ăsta de care am auzit stătea la balcon și citea cu voce tare un șir de cuvinte vopsite pe un bloc din depărtare. Literele înalte cât ferestrele erau pe jumătate ascunse de un șir de copaci iar tipul ăsta silabisea cuvinte precum "sea-ră" sau "flă-cări".

Luni se adunaseră peste o sută de oameni în jurul secției de poliție și un bărbat cu un batic legat în partea de jos a feței sparse o sticlă de trotuar. Un altul aruncă un fruct putred pe scările de la intrare făcând un grup de polițiști să iasă furioși și să se alinieze cu bastoanele trase din teacă în fața ferestrelor.

Seara, o domnișoară pe tocure înalte a fost oprită de un batic și întrebată cum se scrie corect "mi-am adus aminte". Cum n-a știut răspunsul la întrebare, s-a ales cu o palmă peste obraz, căzând în genunchi chiar acolo în mijlocul străzii.

În săptămânile ce au urmat au început să apară patrule ale întunericului. Grupuri de câte patru sau opt bărbați tineri, umblând în două coloane paralele pe străzile luminate ale orașului. Inspectând, navigând străduțele lăturalnice.

În filmele americane, eroul este întotdeauna un bărbat între douăzeci și patruzeci și cinci de ani, cu bărbia pătrată și părul aranjat în așa fel încât nici o pală de vânt să nu i-l strice. Indiferent că joacă rolul unui șomer sau cel al unui consultant al poliției, bărbatul ar putea la fel de bine să facă reclamă la tricouri strâmte ori deodorante de corp. La cremă de soare pe o plajă fierbinte. Cu ochii albaștri și sprâncenele pensate, căutând orice altceva în afara sticlei lustruite a camerei de filmat. Ori tipii ăștia patrulând în noapte erau departe de imaginea perfecțiunii. Erau muncitori și vatmani și brutari, cu burțile ieșind înafară și cefe groase răsărind de după gâtul cămășii. Cu sandale și adidași murdari călcând apăsător prin praful asfaltului, ceasuri rusești ticăind la mână, inele ieftine strânse pe deget.

Întotdeauna alții.

În timpul zilei, mulțimea din fața secției de poliție creștea amenințător, forțe de ordine suplimentare fiind aduse de acolo de unde nu era nevoie de ei. Costume albastre umplând curtea, cu câte unul din ei dând ordine în stânga și-n dreapta.

Apoi o sticlă a zburat și s-a oprit în tichia unuia dintre ei și iadul s-a dezlănțuit.

Bastoanele loveau tâmpile și antebrațe, bocancii călcau pe obrazul câte unui om căzut la pământ.

Mulțimea de studenți și tineri fără ocupație intra prin poarta mică suplimentând locurile libere din curte, vociferând, înjurând, ridicând pumnii în aer înainte să lovească. Cățărați pe garduri ca maimuțele agitau aceleași pancarte goale, folosind parii de susținere pe post de ciomege, prinzând cu palmele deschise câte un gât sau un umăr peste care nu era înfășurat un tricou sau o cămașă în carouri.

Când gloata s-a dispersat după un sfert de oră, majoritatea costumelor erau rupte iar pe jos – ghemuiți la pământ – se aflau cinci persoane cu mâinile încătușate la spate. Un ofițer își ștergea fruntea măzgălind în roșu suvițele de păr, privind buimac în jur.

Seara, dintr-un bloc-turn cu zece etaje puteai vedea patrula ale întunericului grupându-se, convergând din străzi adiacente, alergând rapid pe la colțuri și sărind cu pași mari peste zebre. Se adunau pe corso formând o ceată compactă de capete, vociferând zgomotos, răsunând băncile ca să facă loc altor seturi de picioare. Trei sute de oameni, toți urlând prin fraze diferite ca cei cinci să fie eliberați.

Patru blocuri mai încolo, două camioane de soldați opriră scârțâind pe marginea drumului în timp ce un sergent urla la ei să se grăbească. Înarmați cu scuturi rotunde din plexiglas și bastoane din cauciuc. Cu fețele vizibil dezorientate și speriate.

Nu a durat mult până ce gloata i-a observat, până ce unii din primul rând au început să alerge în întâmpinarea lor, aruncând de la distanță pietre și bucăți de metal.

Dimineața, știrile declarau stare de alertă. Se trăgea cu gloanțe de cauciuc în oricine ieșea pe stradă iar imaginile afișau mașini arzând.

O generație întreagă de tineri care au fost învățați că cel mai bun mod de a trece neobservat este să lași capul jos, adunați acum din nou în fața sediului poliției. Cu cagule primite cadou trecute peste față, cu haine second-hand necălcate și încălțați cu acel gen de pantofi de care nu ți-ar păsa dacă s-ar păta de sânge. Agitând cozi de topor și bâte de baseball, picioare de scaun ori răngi lustruite, toți acești tineri fără viitor urlau în același glas.

Și nu mai conta cine e ținut prizonier înăuntru ori cât de oficiale păreau căștile de protecție ale polițiștilor. Nu mai conta că primarul se urcase pe o scenă improvizată și încerca să calmeze spiritele.

O generație întreagă de oameni care nu vor câștiga niciodată la loterie, care nu vor fi bogați, deștepți, realizați în viață. Unii cu geaci de piele rupte, alții cu tricouri pe care scria ”Viitorul atârnă flasc peste couponul speranțelor tale”. Taximetriști lucrând ture duble, sportivi neluați în seamă, elevi pentru care o diplomă nu însemna absolut nimic.

Paznici de noapte sătui să vegheze asupra bunurilor publice.

În spatelile lor, chiar în ultimul rând, tipul ăsta de care am auzit agita un spray cu vopsea.

Am auzit de... (4)

Imediat după ce s-a căsătorit, tipa asta de care am auzit avea 19 ani. Cu trei zile înainte să împlinească 20, l-a născut pe Lucas. Ori Lucas părea diferit din primele zile, când aerul rece al maternității nu-l făcea să plângă ca pe restul bebelușilor. Învelit în pături de dimensiunea unui prosop, pături albastre și pufoase, Lucas își rotea ochii curios de colo-colo și nu scotea un sunet. Un gângurit cât de mic ca să atenționeze lumea că i-e foame, frică, că e obosit sau pur și simplu vrea să-și încerce veleitățile de zbierător. Un boț de carne cu ochii mari și calmi.

La 23 de ani, cel alături de care își petrecea restul vieții i-a spus că pleacă. Încărcându-și bagajele în mașină i-a spus că totul s-a terminat, că a făcut o greșală. Că se vor mai auzi, dar nu acum. Acum pleacă în străinătate cu o colegă de servicii, pleacă să locuiască câteva săptămâni într-o cameră de hotel unde se vor fute ca iepurii, tineri și liberi, departe de sticle cu lapte și biberoane mânjite de salivă.

Tipa asta de care am auzit a învățat să-și organizeze timpul în așa fel încât să aibă cel puțin zece minute pe zi în care să viseze cu ochii deschiși la cum ar fi fost viața ei. La ce nu a mers bine și când nu a mers bine. Între spălat de scutece și alergat spre stația de autobuz, trebuia să se ocupe de instructajul bonei, să cumpere haine, să gătească, să facă toate chestiile pe care mamele le fac de obicei. Doar de două ori mai bine. De două ori mai determinată.

Nu reușești să urci pe scara socială fără să dai din coate într-o piscină de cadavre.

Ori când ești divorțată iar singura clipă de calm e cea de dinainte să cazi în mrejele somnului, calitatea

cea mai evidentă a vieții este că e alertă. Felul în care deosebea șirul rapid al orelor de restul lumii era prin ochii fiului ei. Prin ochii aceia calmi care nu răspundeau când intrai în raza lor vizuală. Corneele mereu la același diametru, gura atârând tâmp cu un colț în jos. Degetele pipăind leneșe margini de jucărie ori creioane de colorat veșnic noi.

Există o limită de răbdare pe care o atingi după cinci ore de desenat văcuțe. După trei ore de desene animate ori descrieri din cărți de copii. Două ore dacă refuză să mănânce mazărea rece din farfurie.

Apoi începi din nou.

Îi arăți cum să țină între degete lingura din plastic, cum să șe ștergă singur la fund, cum să ridice mâna dacă simte că amețește.

Apoi treci de limita aia a răbdării, te închizi în baie cu coatele și fruntea sprijinite de oglină. Printre parfumuri ieftine și bulgări de vată. Printre pachete de scutece pentru bebeluși supradimensionați. Te sprijini cu fruntea și aburești oglina, o faci mată și opacă folosindu-ți respirația după care ieși din nou.

Aranjându-te sumar, asigurându-te că ești nouă, ca la început.

Și explici capo-al-fine alfabetul, numerele, îi spui ce sunete scot rațele când sunt vesele.

Îți dai seama că viața nu va mai fi aceeași în clipa în care nu mai ești invitată la petrecerile vecinilor. În clipa în care, printre perdelele apartamentului îi urmărești pe ceilalți copii cum lovesc mingea și se zbenguie în lumina soarelui de vară. Urlând bezmetic, alergând după porumbei cu bucăți de tort curgându-le printre degete.

Și toți acei părinți care în urmă cu patru ani îți aduceau la ușă sufleuri de bun-venit, toți acei tați care îți invitau fostul soț la partide de poker acum se prefac că nu observă draperiile ferestrei tale mișcându-se. Nu era ca și cum Lucas ar fi rănit pe cineva. Nu era ca și cum ar fi fost unul din copiii aceia violenți pe care trebuie să-i potolești cu o vorbă dură. Care vin și-ți devastează casa în căutare de lucruri interesante.

Apoi fuga la muncă din nou. Fuga la piață. Plătește bona și caută o alta, pentru orice eventualitate. Lasă oala pe foc exact 35 de minute, timp în care verifică hainele din mașina de spălat. Șterge praful în fugă cât timp aspiratorul înfulecă aer căzut pe covor, apoi spală vasele.

Aruncă gunoiul.

Lovește cu piciorul în veioza care de două zile refuză să mai lumineze.

La fel cum ceilalți copii refuză să se joace cu fiul tău, la rândul tău refuzi să le întâlnești mamele la coafor. Începi să te întreții singură, parțial pentru că nu mai ai vreme de un drum până în centru. Și ca să te răzbuni, reușești să te menții tânără și frumoasă. Fără riduri. Cu un fizic de invidiat și sânii rumeni. Ca să te răzbuni porți doar haine lejere de vară, rochii scurte cu decolteu. Le porți atunci când dimineața te apleci după ziar și-l lași pe domnul Jones de peste drum să-ți admire bagajul. Îi faci veselă cu mâna ca și cum ar fi vina ta că a uitat să te cheme la barbeque săptămâna trecută apoi intri în casă asigurându-te că îți miști șoldurile doar o idee mai provocator decât alte femei. Cu ochii lui conducându-te la fiecare pas.

Desene animate cu Lucas.

Lecția de numărat cu Lucas.

Strânge-i jucăriile lui Lucas apoi așterne-l în pătuț. Îl săruți de noapte bună și alergi spre bucătărie ca să faci curat.

Ropotește așa dintr-o cameră în alta, ține-o în pas grăbit printre magazine și în câțiva ani, orice urmă de grăsime din corp îți va fi înlocuită de mușchi bine definiți. În timp ce toate celelalte neveste aștern stratul subțiri de pudră peste obraji, ai tăi sunt roșii și zâmbitori. În timp ce vecina de alături face jogging în fiecare dimineață, tu speli pe jos, în genunchi, arcuindu-ți brațele. Cu fundul ridicat în aer, respirând regulat, trecând peria umedă de trei ori peste aceeași zece centimetri pătrați de gresie.

Arzând în jumătate de oră de măturat cât altele în două ore de aerobic.

Cât alții își aleargă câinele peste peluzele din fața caselor, tu navighezi cu căruciorul printre rafturile raioanelor, trasând linii mentale peste fiecare borcan de murături pe care îl arunci în sacoșă.

Murmurând "spaghete" ori "detergent" ori "pastă de dinți".

La servicii, raportul pe ultima lună e împărțit în coloane de numere pe care le aduni și le scazi, le împarți și le aduni din nou. Gândești în procente și zâmbești forțat la colegii masculi care încearcă săptămânal ultima glumă deschizătoare de drumuri. Anecdota aia cu care te vor putea invita la o cafea. Cafeaua aia care te va aduce în patul lor.

Speră ei.

În drum spre casă cu autobuzul, apoi ascuți atentă ce are de spus bona despre ziua fiului tău, apoi îl mângâi pe cap și închizi ușa în urma ei.

Desene animate cu Lucas.

Aranjat de cărți de joc pe covorul din sufragerie.

Îl mângâi din nou pe cap când adoarme în poala ta cu gurița deschisă, un fir subțire de salivă pătându-ți rochia.

Tipa asta de care am auzit își permite câteodată să se uite atentă la reclamele de la televizor. Pauzele alea forțate dintre dansul ursulețului roz și aventurile prietenului său rățoiul. Treizeci de secunde de jucării noi și istețe care vorbesc când le apeși butonul secret din spate. Cercuri din plastic care zboară prin aer și fac un sunet ca de elicopter prin niște fante asupra cărora camera de filmat stăruie mult prea mult. Vezi copiii râzând și întinzând mâinile să construiască palate colorate din care păpuși proaspete și noi vorbesc cu glas duios.

Ceea ce tipa așteaptă e clipa de la sfârșit. Momentul ăla în care aceiași copii sar în brațele câte unui bărbat bine făcut. Genul de bărbat cu bărbia pătrată, proaspăt barbierit, purtând un hanorac portocaliu care-i acoperă mușchii. Genul de bărbat care-și ridică în brațe gemenii și le face cu mâna mamelor singure din spatele tubului catodic. Tipul ăla fără ochelari care nu și-ar umple niciodată camioneta cu lucrurile personale. Care nu ar demara fără să se uite înapoi, care nu ți-ar trimite prin poștă actele de divorț.

Când dinozaurul portocaliu începe să alerge din nou prin pădure în căutare de bomboane magice, tipa asta îl ridică cu gingășie pe Lucas, îl sărută pe frunte și-l lasă să se odihnească încă o oră înainte să-l așeze în pătuț.

Luni e lecția de limba engleză.

Marți e matematică.

Miercuri îl învață să deseneze flori tremurate și cai diformi. Pitici cu capul rotund și o linie curbă acolo unde ar trebui să li se afle gura.

Joi îl sună pe amicul colegei de servicii ca să-l anunțe că nu va putea ajunge la restaurant și o lasă pe altă dată. O dată despre care amândoi știu că nu va veni.

Vineri își formează fesele cărând pe panta străzii cinci kilograme de lucruri necesare casei. Cartofi.

Înălbitor. Apă minerală. Suc. Fulgi de porumb.

Caserole cu prăjituri glazurate, stricându-și imaginea de dulciuri perfecte sub presiunea unei conserve cu porumb dulce.

Ori de câte ori Lucas urinează în ghiveciul cu flori de la intrare, îl trage de mânecă și-i explică. Îi explică în modul în care te-ai aștepta ca o mamă cu timp liber la dispoziție i-ar arăta fiului ei încotro se află WC-ul.

Ori de câte ori Lucas întinde degetul spre cartea de povești, tipa asta de care am auzit o apucă din raft și-i recită din memorie cuvintele scrise cu litere mari. Întorcând paginile înainte să termine fraza, gesticulând calmă ori de câte ori iepurașul se ascunde în scorbură de celelalte animale. La fel cum un doctor ți-ar citi creierul la tomograf, tipa asta știe că atunci când Lucas începe să plângă e vremea pentru povestea cu aligatorul invizibil. Când nu vrea să doarmă, trei pagini din cartea cu pisica curioasă. Când e bolnav, e coperta subțire cu albinele sârguincioase.

Iar dimineața, când se apleacă după ziar, bărbatul de vis-a-vis nu-i observă cearcănele.

Toamna, iarna, primăvara. Apoi vară din nou. Vreme de încă trei cicluri, fiecare zi înseamnă curățenie, reparat mașina de spălat, făcut mâncare. Dus gunoiul, măturat în fața casei. Tăiat iarba îmbrăcată în tricoul acela strâmt care-i face sfârcurile să-i iasă obraznice prin materialul textil.

Când prima vecină începe să nu te mai salute, știi că a venit vremea să te reinventezi. Să cauți noi metode de a le enerva. Toate acele zile de naștere pe peluza de dincolo de șosea nu mai valorează nici cât o jumătate de oră în pantaloni scurți când îți uzi tufele de trandafiri. Îți treci o mână umedă peste gât sub 39 de grade caniculare și toți copiii ăia care nu vor să se joace cu Lucas pot să meargă dracului. După o vreme, perdelele lor sunt cele care se mișcă când îți cauți cheile în fața ușii. Perdele mișcate de un vânt inexistent, perdele din fața geamurilor camerei transformate în birou, perdelele mici de la geamurile garajului.

Ori de câte ori îți întinzi rufele la uscat, domnul grizonat de alături începe să-și lustruiască mașina. Cel de la numărul 32 smulge buruienile cu o șapcă roșie pe cap iar numărul 37 își întinde în fața ochilor ziarul, întins în șezlong, meditând intens la două găuri date cu țigara în pagina sportivă a cotidianului. Iar tipa asta, tipa asta se apleacă spre lighean pentru fiecare cadou pe care Lucas nu l-a primit, își menține picioarele întinse când culege chiloți pentru fiecare picnic ratat la care n-a fost invitată. Și ca să puncteze mai bine, se lipește cu sânii de cearceafurile ude, chipurile ca să le verifice simetria, zăbovește acolo aproape un minut întreg până ce tricoul e doar un opt răsturnat și mai închis la culoare. Când ceilalți copii de vârsta lui au învățat să meargă pe bicicletă, Lucas silabisea primele lui cuvinte. Zăbovind prea mult între "a" și "p", Lucas spunea "ca-pră" apoi își lipea palma de desenul necolorat de pe caiet. Când ceilalți copii mergeau la pescuit cu tații lor, Lucas reușea pentru prima oară să coloreze în albastru un fruct din carton. Apoi să-și tragă tricoul peste cap. Apoi să schimbe singur canalele folosind telecomanda.

"Ca-me-ră" obișnuia să spună privind în jur.

"Se-te".

Sau "po-ves-te".

Dacă genele tatălui ori ale ei, ori o combinație a celor două era de vină, tipa asta nu știa. Lucas era mai încet la minte decât alții dar făcea progrese pe zi ce trece. Învăța să-și toarne singur lapte în farfurie, să țină lingura corect, să se cațere pe capacul toaletei cu pantalonii trași în vine.

Fuga la servicii.

Întreabă bona dacă totul e OK acasă.

Aruncă numerele în stânga și-n dreapta, cataloghează-le în funcție de nume de companii ori proiecte. Formează-ți abdominalii lustruind colțurile de jos ale mobilei din bucătărie.

Nici o directoare nu va folosi în prezența ta termeni precum "retardare" ori "debil". În loc de "încet la minte" va strecura în frază "dizabilitate intelectuală". Când va spune "deficiență mentală", o va spune privind în altă parte, ca și cum cuvintele ar fi căzut accidental în propoziție. O va spune grăbită, încercând să treacă rapid peste momentul acela. O singură privire aruncată lui Lucas și ești refuzată de prima școală. Poți ticlui fișele medicale la baza teancului de hârtii, iar a doua zi tot de un "ne pare rău" politicos te vei lovi.

Seara, când te întinzi obosită în pat, tot ceea ce ți se învârte prin minte este "o școală specială". "Unde cadre cu diplome speciale se vor ocupa de el". "Cursuri speciale". "Special pentru el."

Cu cât Lucas era mai "special", cu atât mai multe școli îi întorceau din drum. Școli de stat, școli private, școli care acceptau valuri de copii perfecți, fetițe care-și puteau lega șireturile la pantofi fără să saliveze, băieței care puteau alerga în linie dreaptă fără să se oprească dezorientați. În fața acestor școli, Lucas privea lung și spunea "cur-te".

Doi ani de frecat podele. Doi ani de ales cei mai proaspeți morcovi printre tarabele din piețe. De alergat la medic și înapoi acasă, de încheiat rapoarte în miez de noapte, cu trei cărți de povești pe genunchi.

Plătit factura la telefon, curentul, apa, plătit bona, a patra în ultimele 12 luni. Bălți discrete de transpirație formându-se sub braț ori de câte ori întârzii spre stația de autobuz, cu sânii rumeni săltând pe sub cămașă atrăgând privirile câte unui grup de studenți crescuți în puf. Doi ani până ce o femeie mai în vârstă decât ea și-a țuguat buzele, s-a uitat la Lucas și l-a lăsat să intre în clasa întâi.

O semnătură, și fiul ei mergea la școală ca ceilalți copii. Învățând să scrie când alții, cu două ierni mai mici ca el, alcătuiau compuneri despre excursiile lor preferate.

Pentru fiecare asemenea elev pe care-l surprindea șușotind în direcția lui Lucas atunci când venea să-l ducă acasă, tipa asta de care am auzit mai spăla o tură de rufe. Spăla cearceafuri albe și deja curate, întindea prosoape ridicându-se pe vârfuri ca să-și lase pantalonii să se întindă pe fese, înfigea repetat săpăliga în pământul de la baza tufelor de trandafiri ca să-i tremure sânii în momentele în care bărbații căsătoriți din prejur se întâmplau să-și verifice cutia poștală. Le făcea cu mâna apoi asculta strigătele înfundate de după ușa închisă a verandei. Criticile. Dojenele. Asculta vase spărgându-se de pereți și zâmbea în timp ce aranja cu degetele lungi petalele de un roșu-închegat.

Câte un zâmbet pentru fiecare Halloween în care nu i-a bătut nimeni la poartă.

Câte un zâmbet pentru fiecare ceașcă de zahăr pe care nu a trebuit s-o împrumute.

Dimineața îl ducea pe Lucas la ore, îi aranja cureaua în jurul blugilor, îl săruta pe frunte și-l privea cum dispăre în turma de prichindei. Stătea acolo până ce clopoțelul suna începutul, până ce curtea se golea și rămânea singură cu ochii portarului dezbrăcând-o încet din cabina lui.

Până ce învățătorii au avut răbdare, primele note ale lui Lucas au fost mai mult decât satisfăcătoare.

Apoi medii.

Apoi, în clasa a cincea era să rămână corijent la matematică iar tipa asta de care am auzit a început să facă ore suplimentare cu el. Până a trecut.

Tuns gazonul, reparat țeava spartă din baie, peticit hainele rupte acolo unde era nevoie. Zi de zi, rapoartele îi afișau numere pe care le aduna și le împărțea, le aducea acasă ca să le studieze la lumina câte unei lămpi. Cu Lucas dormind cu capul pe pulpele ei.

Dragul ei Lucas.

Dragul ei băiat avea să aibă o viață normală, studiind la o școală normală cu copiii normali.

Rostind "vacanță" fără să despartă în silabe, râzând ceva mai calm la pisica din televizor atunci când șoarecele ăla năstrușnic o lovea cu ciocanul peste degete. Încă un an și petrecea tot mai mult timp cu el seara, explicându-i ce e ăla un continent, de ce plumbul se topește mai rapid decât alte metale, cum să stea la masă când mănâncă și cum să reacționeze dacă un domn în vârstă l-ar ruga să meargă cu el în parc după ore.

Explică de trei ori cum funcționează o lanternă și nu vei mai avea timp să speli toate vasele.

În clasa a șaptea i-a dat cheia de la casă, i-a spus că acum e băiat mare și l-a mângâiat pe păr. I-a spus că e timpul să învețe să meargă singur la școală iar Lucas, cu buzele întredeschise și pleoapele puțin lăsate a spus "aha".

În prima zi, tipa asta de care am auzit a stat ca pe ghimpi, dar în cele din urmă Lucas a băgat cheia în broască și a deschis ușa. A doua zi la fel. A treia zi la fel. A patra zi deja se relaxase și aspira pe sub canapele când băiatul și-a aruncat ghiozdanul în hol.

În zece ani îl vedea pornind motorul unei mașini cu cheile în contact, trăgându-și centura de siguranță peste piept, ambalând pedala de accelerație cu ea dojenindu-l din exterior.

Primăvara următoare l-a ajutat să treacă cu bine de teza la fizică. Să scape chiar primul deasupra liniei de corijența la anatomie. Toamna purta haine subțiri cu mânecă scurtă și-și întindea la uscat rufe, cu vecinul de la numărul 34 făcând cercuri-cercuri de iarbă tunsă în sunet de motor chinezesc. În vara în care Lucas a intrat în clasa a opta și-a permis chiar să facă plajă în costum de baie între spațiul dintre casa ei și gardul vopsit al curții celeilalte. În vara aceea, soția celui de la 41 a îmbrâncit-o cu umărul în raionul de mezeluri când a trecut grăbită pe lângă ea.

Ziua la servicii, seara trebăluind prin casă. Ziua la cumpărături, seara citind încă povești băiatului.

Instruindu-l cum și ce să facă când îl strigă copiii pe stradă. Când aruncă cu resturi de sandwich-uri în el sau îi urlă "prostule" la ureche în pauze. În casa aceea cumpărată în rate, cu ferestrele ei largi și totul sclipind a curățenie în interior, tipa asta de care am auzit l-a învățat cum Robinson Crusoe a supraviețuit pe o insulă mâncând doar gândaci și fructe exotice. I-a povestit cum Huckleberry Finn l-a lăsat închis pe Joe Indianul în peșteră, cu nimic altceva decât liliaci și cioturi de lumânări să-i țină companie. Vreme de o săptămână i-a citit aventurile lui Gordon Pym, apoi a ieșit pe peluză ca să-și culeagă rufele când domnul de la 50 își plimba potaia spre parc.

În timp ce el învăța ce e ăla un submarin și cum căpitanul Nemo putea respira sub apă, tipa asta de care am auzit învăța că iarna, dacă poți un tricou strâmt pe corp până arunci gunoiul în tomberonul de pe marginea șoselei, sfârcurile ți se întâresc instant și ies vizibil erecte prin pânză. Cât Lucas rumega singur primul paragraf din *Cartea junglei*, ea ștergea sticla geamurilor cu buricul dezvelit și o pereche de pantaloni scurți lăsând să se vadă dantela lenjeriei intime.

Toamna însemna clasa a opta. Toamna era începutul primului an din restul carierei fiului ei, ultimul pas înainte de marea finală care avea să-l trimită spre liceu. Acolo unde copiii pot să fie în sfârșit adulți, târâmul de vis în care adolescenți pistruiți vânează fete pe coridoarele înguste și își abat atenția de la ore ca să trimită mici scrisori de dragoste colegelor de bancă.

Tipa asta se aștepta din zi în zi să-l vadă conducând acasă o pipernicită cu codițe, să-l vadă cărând un teanc de cărți care nu era al lui, să-l vadă fâstâcit ca atunci când nu știa care robinet pornește apa caldă. Toamna însemna pulovere cu gât larg, medalioane formând o depresiune între sâni, fuste până la genunchi care se ridicau doi-trei centimetri când se așeza picior peste picior la ședințele cu părinții. Toamna însemna priviri furișe aruncate spre gambe, limbi umede trecute peste buze atunci când zâmbea protocolar în drum spre casă. Oprindu-se în fața câte unei peluze ruginite, întreba ce mai face Jamie.

Ce mai face doamna Elem.

Cum rezistă doamna Stern cu frigul care suflă printre ramuri.

Dacă fetița lor era rumenă și sănătoasă ca și ultima oară când o văzuse.

Când umbla pe stradă, toc-toc-ul picioarelor transmitea: ”da, sunt independentă; da, întrețin singură un copil; da, sunt tânără și proaspătă și eman feromoni”.

În supermarketul din centrul orașului, Lucas obișnuia să o facă să se oprească, cu tălpile țintuite de podea. Cu gura deschisă și ochii pironiți asupra televizoarelor expuse spre vânzare. Doisprezece ecrane dispuse într-un pătrat care afișa flori colorate și șoareci cu tichie pe cap. În felul în care o muscă vede ce se petrece în jurul ei, ecranele derulau aceleași doisprezece căsuțe cu hornuri fumegânde, doisprezece mame-șoricea făcând mâncare în oale verzi, bidimensionale.

În Octombrie o sună diriginta. Lucas nu se putea concentra la ore, era deseori surprins cu ochii rătăcind pe geam, cu mâna sub bărbie, talpa numărând nerăbdătoare secunde până la pauza următoare. La începutul lui Noiembrie, profesoara de chimie îi spuse că băiatul ei nu numai că nu poate face diferența dintre oxigen și acidul clorhidric, dar nici nu încearcă. Iar după ce primele două teze din acel semestru trecură, profesoara de anatomie o vizită personal acasă ca să-i spună că șansele lui Lucas de a trece clasa sunt minime.

Lucas: băiatul cu dinții veșnic dezveliți. Băiatul cel mai înalt din clasă, mereu cu doi ani în viitor față de colegii lui. Lucas: cel care mereu uita să-și scrie numele în fruntea lucrărilor de control. Cu palmele veșnic pătate de cerneală și șireturile strânse într-un nod marinăresc.

Tipa asta de care am auzit a făcut întâi referire la tatăl absent al fiului ei. Apoi la condiția care-l plasa în categoria ”special”. Apoi la faptul că ADD-ul nu-i dădea pace nici când se uita la televizor.

La început a mers cu toate scuzele astea. Cu toate poveștile istorisite la o cafea caldă ori un pahar de apă minerală.

Apoi, ca și în clasa întâi, Lucas a început să aducă din nou note mici acasă. Tipa asta trebuia să-i pescuiască zi de zi carnetul ca după un cinci să observe un patru. După patru un doi. După doi un alt patru. Toate înscrise atent lângă materii precum chimie, matematică, literatură. Toate inscripționate rapid, ca și cum mâna de adult care-l condamna pe fiul ei la eșec n-ar fi dat doi bani pe el.

Când profesorul de istorie veni a treia oară la ea acasă, tipa asta de care am auzit i-a făcut sex oral. După ce plicurile cu bani se termină, după ce și ultima sticlă de coniac e ștearsă de praf și împinsă în mâinile unui tip cu salariu minim pe economie, există doar atât de multe lucruri pe care le poți face pentru copilul tău. În Ianuarie, când bărbatul ăsta căsătorit și cu o cravată caraghioasă la gât i-a bătut la ușă, i-a vorbit despre Alexandru cel Mare și perși și media mică din semestrul trecut. A doua oară despre huni și saxoni și șansele minime ale lui Lucas de a termina anul. A treia oară, înainte să ajungă

la ocupația romană din Britania, tipa asta de care am auzit s-a așezat în genunchi și i-a desfăcut fermoarul de la pantaloni.

Asta era în Ianuarie, când orice penis care e supus la aerul rece din încăpere pare mult mai mic. Cu Lucas holbându-se în camera lui la tigri care țopăie veseli prin pădurea fermecată, cu vocile pițigăiate căzând de acord după perete că cea mai bună metodă de a-și salva casa e să lucreze împreună, tipa asta și-a julit genunchii pe covorul aspru cu obrajii lipiți de maro-ul unor pantaloni de costum.

Există puține lucruri pe care o mamă nu le-ar face pentru fiul ei, iar asta nu era unul dintre ele.

Cum vă mai este soția domnule Trips?

Observ că în fiecare dimineață măturați zăpada domnule Eich.

Știți, și Lucas a adus un zece ieri. L-a luat la istorie.

Apoi alergă la supermarket ca să-ți umpli plasele de șuncă presată și dulceață și ouă. De lapte și sticle de ulei. Apoi, dacă ai timp, seara revizuiеști cifrele săptămânii trecute. Cu șuvițe negre căzându-ți peste frunte apeși butoanele calculatorului de parcă ai vrea să formezi un număr de telefon care nu-ți iese din prima încercare. Apoi speli rufele și-i spui fiului tău ”noapte bună”. Îl săruți pe frunte și-l acoperi până la gât cu plapuma călduroasă. În timp ce scoți din mașina de spălat helăncile și blugii și ciorapii colorați, în timp ce storci hainele în chiuvetă ți-l imaginezi medic. Ori avocat. Ori manager la o companie de renume internațional. Îți imaginezi posturi care nu s-au inventat încă, și în stânga denumirii lor așezi numele lui Lucas.

Lucas, inginer siliconist.

Lucas, procuror jurist.

Lucas, CIE observator.

Cât timp cureți cu spirt butoanele combinei muzicale, Lucas e în costum și cravată, explicând unei mese lungi de alte costume cum e cu profitul pe anul viitor. În loc de gura întredeschisă, două buze lungi și perfecte. Perfecte deasupra bărbiei dreptunghiulare, proaspăt rasă și stropită cu aftershave. Cu o cârpă murdară ștergi canaturile ușii prin care mâine va intra, așezi sticla de soluție chiar în locul în care mâine va zăbovi și-și va arunca geanta umplută cu caiete. Cu o periută veche de dinți îi lustruiești tenișii, gândindu-te că în curând vei face la fel cu o pereche de pantofi din lac.

Va intra pe ușă și-și va așeza atent diplomatul. Atent să nu zgârie masa de la intrare. Își va aranja cravata în oglinda din hol, ca să fie prezentabil în fața mamei, va da bună ziua și-i va spune cât de mult o iubește pentru că l-a trecut prin prima jumătate a vieții.

Lucas al ei o va strânge în brațe și-i va spune că în curând va fi bunică. O bunică normală, din genul celor care ies la plimbare prin parc împingând cărucioare albastre. Cu nepoți normali care nu salivează din abundență, cu nepoți care plâng de ți se rupe inima când îi aduci de la maternitate. Genul de nepoți care se oferă să îți ducă zarzavaturile acasă dacă ai peste șaptezeci de ani.

Lucas al ei.

Lucas al ei, încă trebuie să-i explice pe ce raft al frigiderului se află de obicei sticla cu lapte. Încă privește în gol cu sprâncenele ridicate când mănâncă micul dejun. Încă îl ajută să se îmbrace ca să nu întârzie la școală.

Lucas, băiatul asta care în curând va intra la liceu, copiii încă nu se joacă în preajma lui. Aceiași copii care în urmă cu ani de zile nu-l invitau la petrecerile lor simandicoase, copiii ăia se duc acum în grupuri la discotecă, claxonând când trec cu mașina pe sub geamul lui. Claxonând și strigând prin geamul crăpat al mașinii ”Forest Gump” ori ”Retardo”. Chiuind în hohote, cu Lucas privindu-i cu jumătate de față de după perdele.

Tipa asta de care am auzit se gândește, copiii ăia răsfățați vor lucra pentru fiul ei.

O săptămână mai târziu, două case mai încolo, vecinul cu barbă o privește cum trece strada în blugii strâmți, cizmele cu toc atente să nu alunece peste o băltoacă înghețată. Vecinul o urmărește cu privirea până intră în casă, apoi își aranjează blugii în fața scrotului în modul în care ai aranja prelata unei mașini peste parbriz. Tipa asta tocmai terminase de despachetat o cutie nouă de detergent când soneria țiu scurt, o umbră cenușie rămânând nemișcată în fața geamului opac și îngust al ușii. Câteva minute

mai încolo îl ajută să-și aranjeze geaca pe spătarul fotoliului și-l întreba dacă își bea cafeaua cu două cuburi de zahăr sau fără.

Cât timp lichidul maroniu se încălzea în cuptorul cu microunde, îl putea auzi în cameră cum își freacă palmele una de cealaltă, cum suflă în ele ca să și le încălzească.

Sorbind din cafea, bărbatul i-a spus pe un ton serios că Lucas avea probleme serioase la limba engleză. Genul de probleme insistente care apar la fiecare oră: lipsă de concentrare, teme nefăcute, dezinteres total față de pronunția corectă a cuvintelor. Iar vocabularul – devastator. Sorbind din cafea, tipul ăsta nu-l vede bine pe fiul ei. Nu-l vede trecând clasa, nu-l vede intrat la liceu. Nu cu notele pe care le-a obținut la teza trecută. Poate dacă ar fi făcut cu el ore suplimentare atunci când acestea l-ar fi putut ajuta efectiv cu ceva. Poate dacă examenele de sfârșit de an școlar nu ar fi atât de aproape.

Sorbind din cafea, omul îi spune că Lucas e cel mai puțin răsărit elev al lui. Că a discutat cu diriginta dacă nu ar fi mai potrivit să-l transfere într-o altă grupă, una mai puțin solicitantă, una pentru copii speciali care au probleme similare.

La vârsta ei, mama lui Lucas arată de douăzecișidoi de ani. Cu pulovărul tras pe gât și picioarele sub ea în fotoliu, tipa asta privește pe geam la stelele din gheață care se formează în colțul sticlei. La copacii negri de peste drum, cu crengile atârând inerte, aproape atingând pământul din cauza greutateii zăpezii. E o iarnă din acelea în care frigul face zgomot când intră pe sub ușă ori prin crăpăturile neacoperite ale casei. Cu vocea tipului formând un ecou de reverie în urechi, se gândește că în curând va trebuie să facă cumva să astupe găurile din acoperiș, locurile acelea libere dintre lemne prin care s-a infiltrat ploaia. Apa a înghețat, gheața a făcut crăpăturile să se dilate iar la primăvară îi va picura în casă în cel mai nasol moment cu putință.

În fața ei, bărbatul îi vorbește despre verbe și conjugări greșite și tot ceea ce ei îi trece prin minte este să nu-l lase să vadă teancul de farfurii nespălate care se adunase de ieri în chiuvetă.

Aude cum o întreabă dacă liceul e cea mai bună alegere în perioada asta a vieții.

Cum o întreabă care e vârsta la care Lucas a fost dat la școală.

Cum o întreabă dacă mai poate primi o ceașcă de cafea.

Toate pe tonul acela înțelegător pe care-l foloseau medicii când mergea cu Lucas la control de două ori pe an. Tonul pe care-l folosesc oamenii când vor să dea impresia că știu prin ce treci. Un fel de vorbă șoptită, ca un glas de gin binevoitor ce te întreabă care sunt cele trei dorințe ale tale.

Cu capul încă spre fereastră, tipa asta de care am auzit îl întreabă dacă vrea o felație.

Înainte de cum să completezi actele de divorț, înainte de lecțiile de contabilitate primară, unul dintre primele lucruri cu adevărat folositoare pe care le deprinzi în viață este cum să aduci pe cineva la orgasm cu buzele. Cum să înconjori pe cineva cu brațele, să respiri doar pe nas, dinții depărtați în așa fel încât să nu rănească pielea sensibilă. Cum să te oprești în clipa în care lichidul cald ți se revarsă în gură și să înghiți fără să-ți înclăștezi maxilarul. Următorul lucru pe care tipa asta de care am auzit l-a învățat în viață a fost cum să se ridice ca și cu nimic nu s-ar fi întâmplat, cu o pereche de mâini încă în părul lung și negru, mâinile pe pieptul sacadat al celui alt.

La sfârșit de Februarie te plimbi pe stradă. Te plimbi pentru că bagajele din mâini nu-ți permit să te miști mai rapid. Te plimbi pentru că sacoșa din rafie îți taie degetele sub greutatea a patru kilograme de zahăr și făină. Și în loc să mergi aplecată, împingi sânii mult în față, umbli dreaptă, umbli semeață, cu ochii privind înainte când treci pe lângă sala de sport unde toate îmbrăcămintele alea fac Tai-Chi pentru sume exorbitante. Cu toate plasele alea atârând greu, și tot te miști mai bine decât ele, treci zâmbind prin fața vitrinei unde, în interior, fese grase acoperite de spandex se opresc din mișcare pentru un minut.

Seara ești la capitolul doi din Hector Servadac, închizi cartea și o așezi pe noptieră, stingi veioza cu mâna întinsă în timp ce-l săruți pe frunte. Pe el, pe Lucas, îl acoperi până la gât cu plapuma și-l vezi pentru o clipă râzând cu prietenii într-un bar. Aranjat, cu un inel la mână, o bere fără alcool în fața lui. Ca să faci imaginea să stăruie, îl mai săruți pe cap încă o dată, trecându-ți degetele prin păr ca să nu-l gădili cu capetele șuvițelor.

Primăvara lovește rapid, scuipând flori roz în merii parcului din apropiere. Dimineața când deschizi geamul, primăvara trimite aer curat și miros de iarbă proaspăt tunsă. Vecinii își plimbă pudelii caraghioși și-i lasă să urineze lângă cutia poștală din fața casei, dar nu-ți pasă.

Alergi să plătești o factură, apoi întârzi la servicii, apoi ratezi la secundă autobuzul. În drum spre casă îți aduci aminte că ai uitat să suni pe cineva și înțeții pasul. Tipa asta umblă semeță în hainele ei lejere, lasă frigul să-i intre printre picioare și să stăruie acolo ca o gălmă fertilă a naturii.

La ședința cu părinții din acea primă săptămână de primăvară, tânărul care-i preda informatică lui Lucas o trage deoparte. Tipul ăsta cu ochelari privește stânjenit în jur, ca și cum ar vrea să se asigure că nu-l aude nimeni și-i spune că băiatul ei e puțin altfel decât ceilalți copii.

Apoi că nu se pricepe nici să pornească un joc video.

Apoi că vreme de câteva luni a închis ochii.

Că ultima soluție ar fi să repete clasa.

Lucas al ei.

Cu fusta ridicată dincolo de curbă feselor, picioarele poziționate ferm în podeaua unei săli de clasă abandonate, tipa asta de care am auzit făurește un viitor fiului ei. Strângând din labii ca cel din spatele ei să termine mai repede, tipa asta de peste treizeci de ani arată ca una de douăzecișicinci. Spatele gol zburlit de răcoare, cu sânii menținuți alerți de o pereche de mâini jucăușe. În acea sală de clasă, Lucas al ei a devenit brusc mai talentat în lucrul cu PC-ul.

Toată rețeaua aia de mușchi, pusă la încercare de scârțâitul mesei, de mirosul de ranced care stăruia în parchet. Toată rețeaua aia formată de podelele murdare și veranda acoperită de frunze, acum bilet de trecere în clasa a nouă.

Când faci sex, rezști de două ori mai mult dacă ești crispat.

Dimineața Lucas pleacă la școală. Cu sandwich-ul înghesuit printre manuale și caiete, cu rechizitele legate atent cu o bandă de cauciuc. În pas săltăreț o ia spre stația de autobuz și-i face cu mâna din când în când.

Apoi te grăbești spre servicii.

Te grăbești spre magazinele din centrul orașului, cu plasele împăturite în geantă, cu picioarele călcând apăsat trotuarul albit pe alocuri de ceea ce a mai rămas din frigul iernii. Chiar dacă nu te salută, dai bună ziua vecinei care locuiește cu trei case mai încolo. Când întinzi mâna după o sticlă de iaurt îți observi degetele lungi și lipsite de riduri înșfăcând sticla, cu degetul mare trecând peste literele care desfășoară formule chimice și compoziții ce oferă aroma cu gust de căpșuni. Te surprinzi în oglinda din spatele raionului de carne congelată, cea care face rândurile de pește să pară de două ori mai pline decât sunt în realitate: ești suplă, cu blugii strânși pe pulpe, cu picioarele lungi încălțate în cizme cu toc, o geacă urcând de la talie în sus pe sânii și culminând cu gâtul învelit într-un fular pufos și călduros.

Pentru prima oară în viață, tipa asta de care am auzit realizează cât de tânără este în realitate față de alte mame care au copii de vârsta lui Lucas. Cât de norocoasă este măcar în această parte a vieții ei.

Când depui la bancă noua tranșă de bani care-ți permite să locuiești în aceeași casă de ani de zile, te simți stăpână pe viața ta. Mai mult, casierul zăbovește o fracțiune de secundă cu ochii pe sânii bombați care-ți ies de sub helancă. Îl privești pe sub sprâncene ca să-l faci să se fâstâcească apoi pornești spre casă. Făcând cu mâna domnului care mătură constant zăpada în fața garajului. Amintindu-i cât de sârguincios e Lucas al ei.

Dragul ei Lucas.

Lumina ochilor ei.

Lucas are probleme la matematică îi spune profesorul care o așteaptă în fața casei. A venit special pentru el, întreabă dacă băiatul e acasă. N-ar vrea să vorbească despre asta în fața lui.

Lucas, îi spune bărbatul îndesat, nu știe nici acum ce e o ecuație de gradul al doilea. Lucas a subexistat vreme de atâția ani cu note mici, cu minimumul necesar pentru a face trecerea în anul următor. Tipul îi spune că Lucas al ei nu va reuși să-și numere salariul, presupunând prin absurd că va reuși vreodată să încheie cu bine școala. Din geantă, bărbatul ăsta scoate un teanc subțire de lucrări. Sunt ale lui Lucas,

toate din vara trecută. Toate cu note de sub existență trecute în roșu pe prima pagină. Toate scrijelite în cuneiforme care nu pot păstra rândul, în linii de cifre care o iau la vale pe măsură ce te apropii de partea din dreapta a paginii. Mâzgălituri și porcușori de cerneală pătând locul în care ar trebui să se afle rezultatul concret al problemelor, chiar după egalul trasat atent în două linii paralele.

Bărbatul strânge din buze și-i flutură în fața casei hârtiile cu un gest al mâinii – asta ar fi Lucas al ei. Fiecare pagină rostește același lucru: că băiatul nu va fi niciodată avocat. Ori medic. Ori notar. Nu va fi niciodată ceva mai mult decât învățitor de hamburgeri, presupunând că va reuși să învețe vreodată cine vrea ketchup și cine doar muștar pe fast-food.

Fiecare pagină trasată în pătrățele abia observabile spune că Lucas nu va fi niciodată partener într-o firmă, că nu va inventa niciodată software-ul ăla care va schimba lumea. Îmbrăcat în costum și pantofi de lac, băiatul nu va ajunge niciodată să stea în fața unui proiector care derulează fișă după fișă de estimări financiare. Nu va rosti niciodată ”profit” în fața șefului.

O oră mai târziu, tipa asta de care am auzit în nodă cu un deget firele de păr de pe pieptul profesorului de matematică. Șoptindu-i la ureche că e încă un bărbat bine făcut, că a făcut-o să explodeze în orgasme repetate. Îi mângâie începutul de chelie și se apropie din nou cu bărbia de genunchii lui. La sfârșitul lui Martie era deja destul de cald încât să poată să spele ușa de la intrare doar în tricou și pantaloni lungi. Aplecându-se cu picioarele întinse, dezvăluindu-și fesele trecătorilor, celor de peste drum. Tuturor celor care au încetat să o mai anunțe când urma să se oprească furnizarea de curent în cartier ori să se întrerupă apa caldă pentru partea lor de stradă. Chestiile mici de care depinde confortul vieții tale.

Alergi cu poșeta în vânt ca să prinzi un loc la rând. La rând la pâine. Să-i cumperi haine noi de vară cât timp prețul e redus. Să-i cumperi rechizite și toate chestiile de care un copil de vârsta lui ar avea nevoie. Ciocolată.

Îi faci mâncare pentru ca atunci când vine acasă să aibă cu ce să-și mențină active celulele nervoase. Îl săruți pe frunte și-i spui ”băiatul mamei”, iar când îți zâmbește și o ia la fugă spre televizor, ceea ce-ți trece prin minte e cum peste douăzeci de ani îl vei vizita acasă la el. În apartamentul său luxos. Cu tenul perfect și părul aranjat cum se cuvine, va deschide ușa și va spune ”mamă, bine ai venit.” Apoi va zâmbi.

Ziua aia e atât de aproape...

Sonera sună în cea de-a doua zi a lui Aprilie. Era tot profesorul de istorie. Spune că a făcut tot ce se putea apoi o întreabă pe tipa asta de care am auzit dacă îl invită la o cafea.

Trei zile mai târziu e profesorul de geografie pentru că Lucas nu știe capitalele europene.

Apoi un altul zice că e anormal ca un copil de vârsta lui să nu poată conjuga ”a fi” în franceză.

Să nu știe să rostească corect ”zdruncinare”.

Așa că reușești să-i faci rost de un cinci la trigonometrie găfâind între două pauze de spălat pe jos. Ziua fugi la aprozar ca să cumperi de-ale gurii, plătești curentul, chemi instalatorul să repare chiuveta aia blestemată iar seara, cât Lucas râde tâmp în fața tubului catodic, lași teza din Renaștere să te mângâie pe sub tricou în camera cealaltă. Principiul lui Newton să îți despartă coapsele. Peninsula Iberică să termine în trei minute.

Ești aici, contribuind la nivelul de educație al fiului tău. Cu obloanele trase și telefonul scos din priză.

Le spui că va fi micul vostru secret apoi desfaci cu dinții plasticul anticoncepționalelor.

O faci cu Lucas în gând.

Când se termină prima săptămână a lui Mai, tipa asta de care am auzit era aproape sigură că alesese liceul la care voia să-l înscrie pe Lucas. Doar ai în spate o armată de bărbați cu diplome în pedagogie care se vor asigura că totul decurge bine.

Cu acordurile Odeii Bucuriei în urechi, sânii ți se zgâlțâie și – brusc – nu mai contează că băiatul cu ochii mari și goi nu știe desena cheia Sol pe caietul cu rânduri de câte cinci linii subțiri.

Apoi, când Iunie e aproape gata să apară, primești un telefon. Tipa asta de care am auzit primește un telefon iar la capătul liniei e nimeni alta decât directoarea. O întreabă cum o mai duce, cum e Lucas. Îi

spune că trebuie să vină să semneze actele necesare.

Iar tipa asta întreabă exact așa: ”ce acte?”

Chestia e că la un moment dat în viață realizezi că fiul tău e băiat mare. Îi așezi o cheie în gât și-l înveți care sunt pașii pe care trebuie să-i faci spre casă. Îl înveți ce autobuz trebuie să ia ca să ajungă din același loc din care a pornit, îi spui să meargă mereu pe lângă perete ca să nu-l picteze în roșu vreun șofer grăbit. Îi spui ca niciodată, dar niciodată să nu vorbească cu străinii.

Să nu ia bomboane de la oameni în impermeabile lungi.

Îl educi cum poți mai bine, între două sesiuni de frecat gresia din baie, ce să spună și cum să spună dacă se rătăcește vreodată.

Iar dimineața, când se urcă în autobuz cu ceilalți copii, îi faci cu mâna ca să te asiguri că nu te uită pentru tot restul zilei.

E contribuția ta ca mamă la viitorul copilului tău.

Ceva ce orice altă mamă ar face.

Tipa asta de care am auzit, ceea ce aude ea la telefon e că Lucas n-a mai dat pe la ore din Februarie.

Directoarea îi spune că trebuie semnate formularele necesare, așa – cu situația neîncheiată, dar ceea ce tipa asta aude defapt e răsuflarea grea a profesorului de geografie. Guițatul orgasmic al triumphiurilor echilaterale. Aude expirarea finală a hunului Atila din semestrul întâi.

Luni întregi de chiul descrise prin difuzor și tot ceea ce tipa asta vede când închide ochii sunt picioare păroase și valuri de slănină revărsându-se pe la subsori.

În camera cealaltă, Lucas se zgâiește la televizor iar porcușorul roz cu tichie răsună prin hol, răsună îndemnând o rândunică să-i culeagă bomboane din copac.

La telefon, directoarea recită mai mult pentru ea cum e ciudat că niciun profesor nu a anunțat-o că băiatul lipsește de atâta vreme.

Iar tipa asta, tipa asta de care am auzit așază receptorul în furcă.

Am auzit de... (5)

Am auzit de tipa asta care se teme mai mult de gonoree decât de o lamă paralel poziționată cu jugulara. La fel cum șansa de a muri de atac de cord este considerabil mai mare decât cea de a sfârși într-un accident feroviar, posibilitatea de a sângera între picioare mai des de șase zile pe lună o îngrozea mai tare decât litiunile unui sociopat în ureche.

Cu sociopatii poți negocia.

Cu febra nu.

Iar febra însemna clienți mai puțini, cu excepția celor care erau atrași de chestii de genul acela.

Încercase lucruri și mai bizare la viața ei.

Următoarele care o speriau erau în ordine: scabia, tricomonaza urogenitală și refuzul. Cu ultimul se întâlnise de trei ori în ultimele șase luni, cu toate că încercase la mai toate editurile consacrate. E greu să publici o carte pentru copii când prenumele ți-e mai cunoscut printre familiști cu chelie și burlaci alcoolici decât în cercurile literare. Doar o dată în viață ar fi vrut să ridice telefonul iar la capătul liniei să fie un analist literar și nu vocea euforică a tipului corpolent de vinerea trecută.

Cerându-i timp pentru el în schimbul a patru bancnote.

Și culmea e că tipa asta de care am auzit ajunsese aici ca să devină educatoare. Sau jurnalistă – oricare din cele două s-ar fi prezentat ca oportunitate prima. Ieși din anul patru de facultate iar zece ani mai târziu refuzi să te reîntâlnești cu colegii de teamă ca nu cumva unul dintre ei să-ți recunoască numărul de telefon. Îți arunci pălăria ca aparatul de fotografiat s-o surprindă în aer, iar un deceniu mai târziu îți cauți chiloții prin praful unei guri de canal.

Știa că existau oameni care ajunseseră și mai rău.

I se mai spune "blenoragie" iar uneori simptomele apar de-abia după 30 de zile. Dureri pelvine, prurit genital, rar – conjunctivită. În niciun raport medical nu vei fi găsit neliniștea și foamea ca efecte secundare. Nu e ca și cum sistemului medical i-ar păsa că tu nu ai cu se plăti chiria dacă doi sudori aleg să nu-și sărbătorească plecarea acasă cu tine. Chestia e că nimeni nu vrea să ducă soției cadouri venerice.

E cu atât mai greu să publici o carte pentru copii cu cât masculii mirosind a tutun ieftin refuză să vină în maghernița ta și insistă spre camere de hotel murdare ori depozite abandonate. Doar taxi-ul te costă aproape jumătate din cât câștigi aplecându-te peste un banc de lucru, picioarele desfăcute, unul din sâni scoși afară ostentativ. Uneori nici nu apuci să sortezi cheile franceze după mărime, ochiometric, până ce trebuie să te întorci și să aștepti ca jetul cald să-ți năclăiască părul.

Bărbaților le place chestia asta.

E cu atât mai greu să publici o carte pentru copii cu cât diminețile ți le petreci zdrobind pachetele din staniol cu tocul singurei perechi de pantofi care nu strigă "sex" când o porți. Dimineața lucrurile merg mai încet – lumea e la servicii, lumina dezavantajează clienții.

Începi timid, începi un experiment – îți zici – ceva ce să te scoată din rutină, ceva ce să calmeze nervii și să te facă să pari mai degajată. Începi întâi cu un fum tras împreună cu altcineva: inspiri adânc, te îneci, încerci să ascunzi asta cu un alt fum, iar un sfert de oră mai târziu atârni într-un colț cu ochii dați peste cap și expresia de beatitudine pe chip – ca cele pe care le observaseși în alte ocazii pe fața celor din jurul tău. S-ar putea să începi în camera unei alte colege din branșă ori poate în punctul de distribuție al tipului ăluia despre care se știe că vinde vise. În orice caz, începi și apoi continui. Ești hotărâtă să o duci la capăt de fiecare dată, până ce într-o zi totul decurge de la sine, cu hotărârea înlocuită de nevoie.

Am auzit de tipa asta – când într-o seară de joi i-a bătut la ușă un bărbat necunoscut, nu l-a refuzat. Nu l-a refuzat nici când a simțit mirosul de rachiu pe care-l emana din toți porii, nu l-a refuzat nici când i-a observat unghiile negre cu care se scărpină sub nas la răstimpuri. Așezată lângă el pe cuvertura împletită a canapelei, a încălzit cu bricheta capătul negru al tubului din sticlă și a inspirat adânc: acru și gros și alcool amestecat cu dioxid de carbon. Apoi l-a lăsat să o mângâie pe picior și să-i maseze sânul stâng în timp ce vorbele lui se amestecau în vuietul de afară.

Ca de obicei, tipa asta de care am auzit a încălzit termometrul euforiei la flacăra slabă a lumânării și a înghițit aburul gros, menținându-l în piept atât cât era nevoie. Peste caracterele năclăite ale unui titlu care anunța victorii politice, staniolul înflorea ca un trandafir argintiu, static, cu mici droburi crem în loc de polen. Fragil. Vulnerabil la briza stărnită de părul ei.

Inspiră încă o dată, iar trei minute mai târziu barba lui nerasă îi întindea pe pielea obrazului o pastă subțire de transpirație, ritmic, în sus, în jos, iar în sus, iar în jos. Presărându-i urechea cu răsuflare și alcool și nume de femei celebre la care clientul n-ar fi avut altfel acces. Scopul era să prinzi apogeul euforic la începutul actului sexual, astfel încât orgasmul să fie de neglijat – o mică pată de cerneală într-o baltă neagră, calmă. Când centrul plăcerii îți sunt masturbați constant, sexul în sine ți se pare o glumă nereușită.

Văzu râuri de ciocolată vâscoasă curgând la baza palmierilor din zahăr verde. Formând o serpentină de cafeniu ale cărei undiri aruncau umbre de alb acolo unde soarele de deasupra se reflecta pe suprafața în continuă mișcare. Mușchi gros din vată de zahăr se cățara pe trunchiurile copacilor, căutând nordul, ascunzând insecte cu gust de marțipan. Prin mirosul de caramel al plantelor, stropi mici de rouă se căutau reciproc ca să formeze bule transparente și lipicioase pe carnea lucioasă a frunzelor.

Într-o liriște presărată cu dropsuri mentolate, întinsă pe spate și cu brațele sprijinite sub cap, o maimuță din pluș zâmbea spre cer. Cusătura antebrățelor era vizibilă de la depărtare, albul contrastând cu blana maro-închis care se ridica și se lăsa ritmic în zona pieptului. Ca o piatră aruncată cu putere, o pasăre străbătu cerul în diagonală iar maimuța se ridică într-un cot și privi drept spre ea, în modul în care te-ai aștepta de la un actor să privească în față camera de filmat când urmează să spună ceva definitiv pentru scenă.

Cu iarba agățându-i-se de tălpi, tipa asta de care am auzit clipea rar în direcția liriștii și nici nu auzi când jucăria îi șopti ceva de la depărtare – ceva slab, ceva zâmbit, ceva liniștitor. Apoi o trezi senzația de usturime dintre picioare. Pipa din sticlă făcea ca anumite porțiuni ale textului să pară distorsionate, lărgite – o lupă avortată evidențiind adresa poștei redacției. Lumânarea era doar un ciot scund, un vulcan gălbui din care un singur fir negru și erect se curba spre tavan.

Nenorocitul plecase fără să-i plătească.

Se ridică și încuie ușa de la intrare apoi intră sub dușul rece încă îmbrăcată. Sprijinind faianța cu fruntea, indiferentă la balta care se lătea dincolo de granițele spațiului destinat igienei.

Micul dejun pe două zile sau o gălmă argintie cu interior zgronțuros. Indiferent de opțiuni, le pierduse pe amândouă în ultimele ore și nu era fericită deloc.

Nu era prima dată când cineva pleca fără să-și plătească extazul, dar cu fiecare ocazie îndrăzne să spere că era ultima. Își dădu jos hainele pe care încă le mai purta și apăsă cu palmele marginile chiuvetei presărată de fulgere întunecate în locurile în care albul era crăpat și vechi. Din oglindă, partea superioară a dinților afișa tartru galben. Bău din belșug folosind căușul palmei iar apa de la robinet nu avea nici pe departe gustul dulce al rouăi din vis. Era stătută, mirosea a var.

Două zile mai târziu și criticii literari încă îi evitau receptorul. Afară ploua așa că trebuise să rămână în casă jucându-se cu telecomanda, navigând printre canalele TV fără un scop anume, aruncând din când în când un ochi spre rotița numerotată a telefonului. Ieși doar ca să bată discret la ușa etajului trei, de unde cineva – mereu altcineva – îi strecura pe lângă bancnote plicuri cu rășină pisată. Bucățile translucente se aprindeau și începeau să sfârâie în căușul lor din aluminiu așa cum tămâia începe să se transforme în biserică înainte de mirosul înțepător, divin. Duci cu religiozitate plicul pe lângă pereții scorjiți ai coridoarelor, întrebându-te dacă te-ai putea așeza în patru labe în caz că praful ar aluneca printr-o ruptură a hârtiei și ar ateriza pe carpetă mizeră. Încercând să distingi jegul de ceea ce trebuia cules, măturând cu latura palmei, apucând bobitele cu buricele degetelor și suflând peste ele cu atenție. Undeva, de partea cealaltă a planetei, un bijutier neîndemânatic făcea fix aceeași chestie cu o jumătate de lingură de diamante neșlefuite.

Apoi telefonul sună și nu erau cei de la editură, iar spre seară un alt bărbat îi bătu la ușă. Era îmbrăcat într-un costum vechi, ros pe la colțuri. Probabil un comis-voiajor aflat în trecere prin orașul ei, cu telefonul mobil închis în buzunarul de la piept și un geamantan din imitație de piele strâns ținut în mână stângă. La început încercă să fie galant cu ea – un soi de politețe exagerată care ținea loc de curtare și care dispăru imediat ce tipa asta de care am auzit își dezveli umărul cu mâna în care încă ținea țigara. Îl lăsă să se dezbrace și să se ascundă sub pătură încercând să-i evite privirea, apoi vărsă conținutul plicului în cuva din staniol, atentă să-i bată marginile cu degetele în așa fel încât praful care ar mai fi rămas prin colțuri să se alăture bucăților mai mari de chihlimbar. Când bărbatul o întrebă cât timp are la dispoziție, scăpără bricheta și ghidă aburul prin tubul de sticlă, plimbându-l cu limba printre incisivi și grăbindu-l în cele din urmă spre plămâni.

Bărbatul mirosea plăcut, atât cât ”plăcut” e apă de colonie ieftină. Îi dădu jos maieul cu greutate și băgă o mână pe sub cuvertură, fumul încă levitând înțepător printre cutele plămânilor. Când simți primele semne ale moleșelii intră sub protecția caldă a păturii și zăbovi o clipă înainte să-l cuprindă cu buzele. Cu ceafa lipită de tăblia patului, capul clientului nu contenea să vorbească.

Îi povestea despre câte uși i se închiseseră în față, despre cât cântăreau douăzeci de enciclopedii cu copertă cartonată; despre cum obrajii încep să te doară după ce zâmbești cale de o dimineață întregă, despre cum untul de arahide se solidifică atunci când ajunge la bazele vulcanului alcătuind cruste ascuțite și dulci. Despre cum șerpi cu corp de acadea așteaptă pașnici pe tulpinile copacilor ca să-i guști cu limba. Despre cum soarele încălzește suprafața caramelizată a stâncilor atât cât să-ți poți adânci degetele în ea.

Dincolo de palmierii inerti cu ai lor nuci de cocos din ciocolată amară, în mijlocul liriștii, maimuța din pluș îi făcea semn cu mâna. Să se apropie, să se apropie, curaj. O prinse de palmă cu degetele ei moi și o ghidă spre o cărare al cărei nămol era întretăiat de firișoare de sirop rozaliu.

În camera de hotel, comis-voiajorul o prinse de șolduri și-o întoarse cu fața spre perete. Vreme de câteva secunde studie imperfecțiunile din varul zidului și așteptă până ce acestea începură să se apropie și depărteze ritmic la fiecare secundă. Varul era alb, era pur, era vată de sticlă întinsă pe jos precum zăpada. Când călca pe ea, în loc de senzația de frig rămânea doar moliciunea solului. Urmele tălpilor ei cu cele cinci gropițe alăturate, adâncite. Din când în când, maimuța se uita la ea cu ochii din plastic doar două jumătăți de mărgea neagră. Mici și inexpresivi, căpătând viață doar când privirea femeii cădea asupra gurii vesele de dedesubt.

Rămurele din zahăr ars trosneau atunci când trecea pe lângă ele, se rupeau în bucăți de sticlă brună când le atingeau din greșeală cu podul palmei. La o curbură a cărării apucă o frunză solidificată și-o băgă în gură, lăsând-o să se topească sub limbă și să se amestece cu saliva într-o pastă dulce, cremoasă. Cu mersul ei caraghios și apăsător, jucăria din pluș o conducea spre un câmp deschis și larg ce se întredesdea deja printre crengi a căror rășină era sirop gros.

Undeva în depărtare se auzi un zgomot metalic care răsună până la ei. Un zgomot pe care o imensă roată zimțată l-ar face atunci când ar fi scăpată pe beton. Fontă lovind piatră. Maimuța se opri ca și cum s-ar fi răzgândit iar tipei ăsteia de care am auzit îi fu teamă că vor trebui să facă cale întoarsă.

Încă cinci pași și începu să distingă o formă dincolo de iarba înaltă și buruieni. Ceva alb, ceva care se mișca, ceva ce făcu maimuța să zâmbească din cusăturile ei.

Era dimineață când simți că trebuie să dea la o parte pătura groasă care o sufoca. Alungit lângă ea, ultimul client dormea pe spate cu gura întredeschisă, lăsând aerul să iasă cu un zgomot enervant și sistematic. Încă în pielea goală se împletici până în colțul care servea drept bucătărie și puse un ibric la încălzit. Mirosul de cafea îi dădea mereu speranțe, uneori mai înviorătoare decât gustul amărui care-l preceda. Prin jaluzele, orașul de-abia se trezea la viață, o salvare îndepărtată dând tonul zilei cu viuietul ei distinct.

Ceva mai târziu, bărbatul refuză politicos ceașca aburindă și se aranjă în baie în fața oglinzii. Prin perete îi povestea că va trebui să rămână în oraș până la ora paisprezece când îi pleca trenul. Apoi, și mai târziu, imediat după ce și-a aranjat cravata cu un gest tipic, i-a numărat rapid bancnotele și i le-a înmănat ceremonios din pragul ușii.

E de două ori mai greu să scrii un text atunci când ai la dispoziție doar un creion și un teanc subțire de hârtii. Nici cu mașina de scris nu i-ar fi fost mai ușor, dar un calculator i-ar fi fost de mare ajutor atunci când decidea că o frază trebuia rescrisă. Cu semiluna lăsată de baza cunii cu cafea pe prima pagină, tipa asta de care am auzit a început să scrie și a hașurat trei pagini până a ajuns la roata zimțată din fontă. Rândurile erau ușor aplecate spre dreapta și se distanțau vizibil dacă priveai hârtia de departe – un evantai de fraze deasupra căror spațiul de titlu rămânea vacant.

Luă micul dejun la un fast-food din apropiere și plăti cu banii comis-voiajorului. Ca de obicei, restul clienților încercau prea mult să o ignore, evitându-i irișii, privind peste umărul ei atunci când încercau să-i surprindă cu colțul ochiului obrăzii. Partea proastă cu metamfetamina era că puteai să-ți ascunzi mirosul gurii respirând pe nas, dar petele maronii de pe piele rămăneau acolo ca un stigmat cu care – în cele din urmă – trebuia să te obișnuiești. Printre celelalte efecte care-i dădeau bătăi de cap se numărau anorexia, vederea încețoșată, acneea și hipertensiunea. Ultima nu era sigură dacă se intersecta cu vreo boală primită de la tânărul de săptămâna trecută.

Cu fiecare nou simptom, tariful ei scădea considerabil. Sunt puțini cei care apreciază modul în care tremuri pe tot parcursul perioadei de dinainte de orgasm. Adaugă un tic nervos atunci când vorbești și mai poți reduce umpic din suma pe care trebuie să o primești la sfârșit.

Paloare – un procent în minus.

Stare de agitație – un procent în minus.

Constipație – un procent în minus.

Toamna trecută își amanetase pe rând clienții, vânzându-le datele unor fete proaspăt-mutate în cartier.

Dacă tot urma să-i piardă, măcar să profite o ultimă dată de pe urma lor.

Ceea ce se întâmplă când fluxul de pachetele sintetice rămâne constant este că trebuie să cobori câte o

treaptă mai jos în fiecare anotimp. Să faci slalom printre gradele sociale și să bifezi fiecare eșec ca pe un semn că trebuie să o apuci mai departe. În doi ani ajungi de la adolescenți virgini aduși de unchiilor lor pentru inițiere la studenți fără bursă la pătura mijlocie a suburbiilor la muncitori sezonieri care nu înțeleg o iotă din limba ta maternă. Pe listă mai rămăseseră doar ciudații și oamenii străzii, dar spera că erau încă departe.

Ceea ce se întâmplă atunci când ai epuizat toate resursele și nimeni nu te mai vrea este că ajungi să joci prin filme de categoria B. Pentru cât i-ar fi fost necesar să supraviețuiască o săptămână, urma să facă sex anal cu un ciobănesc german sau să se lase penetrată cu obiecte ascuțite. Existau destule nișe în underground-ul cinematografic pe care le puteai explora și dacă erai ciung, atât timp cât erai dispusă să faci lucrurile care de-abia mențineau vii aceste nișe.

Gură uscată – un procent în minus.

Tahicardie – un procent în minus.

Dupămasa dădu o raită prin zona hotelurilor. Erau genul de hoteluri sub numele cărora nu vei găsi niciodată stele, dughene infecte în pragul cărora frânturi de ziar și doze goale de bere anunțau camere lipsite de room-service. Se plimbă cu brațele încrucișate pe piept ignorând vântul care-i intra pe sub fusta scurtă, încercă să inițieze conversații lascive cu câțiva trecători care nu păreau grăbiți, dar fără folos. Încă dinainte să se lase întunericul, era din nou în garsonieră, reîncălzind droburile de sare ca acestea să provoace abur gros, îmbătător. Făcându-le să se topească cu atenția cu care o mamă ar încălzi mâncarea copilului ei. Ziarul pe care pipa aștepta inertă anunța concerte care avuseseră loc în urmă cu trei luni; reclame care te momeau cu personajele lor fericite; anunțuri ale unor oameni care probabil că reușiseră deja să-și vândă mașina, canapeaua, rochiile de mireasă.

Lași ceața chimică să-ți inunde creierul, lași pipa fierbinte să-ți alunece printre degete, te lași să cazi pe spate în așternutul rânțed și pătat de lichid seminal. Iar ceea ce se întâmplă nu diferă de alte sute de asemenea incidente: neurotransmițătorii își ejectează conținutul cu furie ca urmare a aburilor rezultați prin arderea cristalelor. Apoi multiplici cale de câteva minute orgasmul oferit de dragostea vieții tale și te trezești pe întuneric cu salivă uscată în colțul gurii. Te trezești în focuri de armă sau poate doar strigăte. Te trezești în curcubeul roș-albastru al poliției care aruncă dungi colorate, paralele, pe peretele opus jaluzelelor.

Ușa de la etajul trei se deschide și în miez de noapte dacă insiști îndeajuns. Înveți să ceri mereu puțin mai mult, ca să compensezi ultima explozie. Tipa asta de care am auzit a trebuit să insiste de data aceasta până ce mâna s-a strecurat prin fanta ușii ca să frece plicul maroniu de banii ei. Înapoi în cameră, foaia cu ștampila semilunii subțiri era luminată de felinarul de afară iar femeia își spusese că precis copiilor o să le placă. După ce va termina, poate va încerca să și deseneze maimuța ca să nu dea de lucru ilustratorului editurii.

Maltratată trei foi până ce trebui să se declare înfrântă de continuarea poveștii care se oprea brusc și iremediabil în fața formei albe și difuze din pajiștea de un verde crud. Își amintea mirosul de caramel, sunetul făcut de iarba dulce, simțea încă sub tălpile goale moliciunea zăpezii din vată de zahăr. Simțea chiar și senzația lăsată pe palma ei de materialul textil al degetelor jucăriei, dar dincolo de asta se aflau doar alte pagini A4 cu colțurile îndoite – goale, imaculate, de nepătruns.

Când o vor căuta, cei de la editură vor fi dezamăgiți.

Apoi un pensionar ridat s-a cazat vreme de două ore în camera ei de decompresie morală și a trebuit să-i mângâie corpul și să-i asculte gemetele. În timp ce-i stimula testiculele, tipa asta de care am auzit încerca diferite cărări ale imaginației, zugrăvea în mereu alte tonuri peisajul din memorie, încerca tot ceea ce mintea detașată i-ar fi putut insufla ca să o ajute să treacă dincolo de ultimele tufișuri de la capătul pădurii. Nu ieși din reverie nici când bătrânul își înfipse dureros degetele în părul ei și-i smuci capul de câteva ori.

Astea sunt chestii pe care nu le poți trece pe niciun CV.

Patul emana iz de mucegai iar mirosul a zeci de corpuri se împletea într-un șnur gros al realității, îndeajuns cât să o trezească la final precum o capsulă pocnită în dreptul nărilor. Bătrânul lipi

bancnotele de noptieră împrăștiind scrumul căzut pe lângă scrumieră, își culese hainele și închise ușa în urma lui secționând liniștea coridorului de cea din cameră.

A doua zi – mic dejun sub forma a două chifle cu pastilă de carne și sos de roșii, varză murată cu bucățele de cașcaval topit și doar o frântură de ceapă tocată. Mesteci în așa fel încât dinții sănătoși să păstreze bucățile de carne la distanță de cavitățile cariate din spate, meseci și înghiți și poate – când termini – un bărbat în salopetă albastră te va întreba în șoaptă unde locuiești.

Cu baza brichetei zdrobești cristalele mai voluminoase. Undeva în spate, de partea cealaltă a patului, bărbatul s-a dezbrăcat de salopetă și respiră zgomotos. Știi că anticipează momentul și e tăcut doar atunci când te vede că duci tubul de sticlă la gură. Fumul e plăcut, e rafie arsă, îți lasă cerul gurii uscat precum deșertul de la marginea mării. Începi să-i bângui ceva, orice i-ar plăcea să audă. Despre cât de viril e, cât de bine-clădit, îți afunzi oja printre cărlionții de pe piept iar următoarea chestie care se întâmplă e că vorbele ți se transformă în găngureli ininteligibile, o limbă a îngerilor înțeleasă doar de tine. Apoi tipul îți desface picioarele iar maimuța își croiește drum printre două liane cu același gest. Gustul din gură e gustul frunzei caramelizate.

Cu ochii ei mici și negri, jucăria din pluș întinde mâna cealaltă și-ți arată: la marginea pajiștii e o văcuță albă cu pete mov, circulare. Se mișcă încet și adulmecă pe îndelete iarba din zahăr verde înainte să apuce să tragă de ea cu buzele. Are picioarele scurte, corpul plat precum o ciupercă din material textil, coada cusută cu măiestrie pe partea dorsală. Ochii sunt două semisfere întunecate lipite una aproape de cealaltă – mici și lipsiți de pupilă, calmi, blajini. Văcuța are mersul lin, vine spre tine și-și lipește botul moale de piele, te adulmecă și-și bagă în tine capul asemeni unui câine bătrân care se vrea mângâiat. Nu-i vezi gura mișcându-i-se, dar jucăria din pluș îți spune că aventura de-abia începe. Că aveți un drum de făcut și pericole de înfruntat. Prin desișul pădurii din spate, o roată zimțată cade cu zgomot și face păsările să țâșnească din coroana copacilor într-o explozie de triluri – artificii colorate pe suprafața cerului lipsit de nori.

Gândacul de bucătărie se transformă într-o picătură imensă de mațe și chitină sub talpa bărbatului. Scârbit, omul își șterge pantoful de un ziar prăfuit, lăsat pe jos, trasând o dungă gălbuie și difuză peste fața unui politician. Pe tipa asta de care am auzit o plătește în bancnote mici, ca cele pe care le primești ca rest atunci când cumperi o doză de suc. Genul de doze din aluminiu pe care le vezi plimbate în cărucioare de oamenii străzii.

Abia după ce clientul pleacă, împături prezervativul în același ziar și aruncă ghemotocul într-un colț al camerei, lăsându-l să se amestece printre ambalaje vechi, pachete goale de țigări și ciorapi murdari. Își aprinse un chiștoc încă în floarea vârstei și se așeză la masă unde, încă în pielea goală, începu să reproducă din adjective modul în care soarele cădea pe blana fină a văcuței. Felul în care nu lăsa urme în pământul pe care călca, perfecțiunea circulară a semnelor mov de pe spatele ei.

Era ea, maimuța și vaca din pluș și zgomotul ce deranja valea. Un scop înalt, tovarăși de drum inofensivi.

Copiii adoră chestiile de genul acesta.

Seara și-o petrecu în fața unui magazin de băuturi alcoolice, scrutând trecătorii și zâmbindu-le celor care nu păreau încruntați. Poate unul dintre ei era chiar patron de editură, gata să-i ofere un contract în schimbul unui abonament săptămânal pe care cineva ca ea putea să-l onoreze fără obligații materiale. Inițiind conversații de câteva secunde cu tipi nebărbieriți ca să-și dea seama dacă diferă de stereotipul de care cei din branșa ei trebuiau să se ferească.

Genul de oameni care pirogravează cu vârful țigării ochii din instantaneele unor blonde trase la indigo. Genul de oameni în haina cărora puteai găsi buzunare secrete, pline de foarfeci ascuțite.

Când geamul se derulă în jos, tipa asta de care am auzit se aplecă prin metalul rece al portierei, atentă să-și împingă sânii în afară și să se miște lasciv, încet. Era un roșcovan cu barbă deasă care stătea țeapăn la volanul camionetei. Nu părea genul care are chef de discuții voalate așa că-i spuse direct tariful și intră în mașină când șoferul îi făcu un semn cu mâna. Ceva din ea tânjea după bani, dar o mică parte era doar curioasă cum se va dezvolta povestea. Unde voia să o ducă maimuța și companionul ei,

ce cărare va fi apucat departe de străzile umede ale orașului.

În camera ei era întuneric – trebuie să fi fost trecut deja de miezul nopții. Bărbatul se așează pe marginea patului fără un cuvânt. De data aceasta, tipa asta de care am auzit se duse direct la măsuța de lângă geam unde, pe ziarul încrețit de lichide vărsate, tubul scurt din sticlă aștepta într-o fantă a hârtiei. Dibui din poșetă sfera din staniol și începu s-o desfășoare cu grijă. Apoi îl auzi pe client întrebând-o ce trebuie să facă. Avea vocea caldă, cumpătată.

Tipa asta îi spuse că orice, atâta vreme cât își permitea să plătească în caz că depășea termenul-stadard. Celălalt începu să se dezbrace în beznă, îl văzu cu coada ochiului vreme de o fracțiune de secundă atunci când bricheta scăpără de câteva ori. Apoi ochii necesitară momente lungi ca să se obișnuiască cu lumina puternică a flăcării. Aprinsese o lumânare și acum pârjolea fundul cuvei din staniol deasupra ei, atentă la semnele care eliberează gazele sintetice.

Roșcovanul era în spatele ei și-o mângâia pe umeri în modul în care un brutar ar manevra ultimul aluat al zilei. Și chiar în momentul în care ducea capătul transparent al pipei la gură, îi simți mâna hotărâtă pe încheietura ei.

Urma să fie unul din *acele* cazuri.

Cazuri în care era nevoită să presteze fără amețeala de dinainte și să rămână conștientă la fiecare gest și icnet. Cazuri în care drumul spre orgasm era nespus de lung și devenea conștientă la crăpăturile din pereții scorojiți, la mizeria din colțurile superioare ale încăperii, la fiecare gest și vorbă a celui de lângă ea. Știa că nu are rost să protesteze, așa că îl lăsă să-i dea jos bretelele sutienului, privind cu regret la minusculele bucăți sfârânde din fața ei. Aburul se împrăștia în aer și pentru o clipă speră ca un curent de aer iscat de nicăieri să poarte șarpele fantomatic spre nările ei.

Un sfert de oră mai târziu, roșcovanul îi șoptea în ureche numele surorii lui. Îndrumând-o să-i spună să-și strângă jucăriile, învățând-o să-l amenințe cu dezvăluirea secretului părinților. Cu fiecare frază care ieșea pe gura ei, clientul devenea tot mai înverșunat, barba lui aspră cutreierând locul acela adâncit dintre sâni, partea fină din interiorul pulpelor, baza gâtului. Se aștepta din clipă în clipă să fie lovită cu sete, mici cercuri vinete să-i înflorească printre restul petelor epidermei – dureroase și mov ca ale văcuței. Îl lăsă chiar să continue când ceasul de pe noptieră anunță că cele șaizeci de minute trecuseră, îl lăsă chiar și când clientul începu să ridice vocea ca să o acopere pe a ei.

Cu același calm cu care venise, bărbatul se îmbracă și lăsă ușa deschisă. Încă îi simțea mirosul când îl auzi coborând scările, fiecare treaptă cu ceva mai estompată decât cea de dinaintea ei. Pe noptieră, acolo unde ar fi trebuit să se afle banii era doar praf.

O vreme rămase întinsă pe spate, privind zidul care forma jumătate din coridorul de afară, apoi strigă la vecinul beat care se oprise să o privească prin cadrul ușii. Zăvorî ușa energic și se plimbă de câteva ori în susul și-n josul camerei, ocolind pantofi și sticle goale, oprindu-se la capăt de drum în fața geamului. Cunoștea oameni care ajunseseră mai rău.

Închise ochii. Prin vuietul mașinilor de afară își imagină pădurea verde – o capcană pentru diabetici și totodată un paradis în care, dacă și-ar fi izbit călcâiele unul de celălalt, ar fi putut să se teleporteze instant.

Dacă totul ar fi mers ca la carte, acum ar fi putut să fie la jumătatea drumului – condusă cine-știe-unde de cei doi tovarăși de drum, gata să umple încă o pagină cu caractere greu de descifrat chiar și pentru ea. Acum paginile albe o așteptau rânjind enervant din teancul lor. Știa că nu are rost să încerce. Poate că avea nevoie de un alt stimulent, cel de care fusese privată când roșcovanul o prinsese de umeri de la spate.

În timp ce aduna cu vârful unghiei bobitele pe jumătate topite se gândi că într-o zi nu va mai putea să facă ceea ce face. Și dacă n-ar fi fost în cele din urmă nevoită să țină companie unui rotweiller special dresat, și dacă ar fi reușit să-și mențină stabil standardul alcătuit din muncitori necalificați. Într-o zi nimeni n-o va mai dori, iar până atunci trebuia să facă ceva în privința asta. Avea nevoie de cel puțin două manuscrise publicate, avea nevoie de un agent, de critică literară, avea nevoie de poze modificate în așa fel încât să semene cu altcineva decât cu scheletul palid și aplecat care se reflecta din oglinda

geamului.

Știa din filme că tehnologia este noua religie. Că miracolele se înfăptuiau mai nou cu software de retușat imaginile.

Avea să fie bine.

Inspiră adânc, încercând să acapareze fiecare firisor al fumului, atât cât mai rămăsese din el. Îl menținu în coșul pieptului iar mirosul de mușchi din aer dispăru. Frigul dispăru. Zgomotul de afară dispăru.

Geamăna ei din oglindă dispăru. O atinse degetul lui Dumnezeu și era fericită; detașată de mediul înconjurător. Se lăsă pe spate în scaun, capul într-o parte, se lăsă să plutească relaxată, anticipând coroana verde a copacilor din zahăr, curcubeul de păsări în căutare de un deal pe care să se așeze.

Avea să fie bine.

Era dimineață devreme când se trezi. Geamul din fața ei era mat pe la colțuri acolo unde frigul formase condens ce acum sclipea în lumina becurilor de afară. Dacă ajunsese în tărâmul fermecat, nu-și amintea.

Se îmbracă cu un halat ce odinioară fusese albastru deschis și se ghemui în fotoliul din fața televizorului. Pe tubul catodic, Robert DeNiro se prefăcea că e taximetrist. La ora asta canalele difuzau doar filme în reluare și reclame la cuțite din inox. Memoră avantajele unui pat gonflabil care putea fi transformat instant în canapea în caz că te trezeai în casă cu soția perfectă și cei doi copii ai ei, butonă în neștire până ce fluxul de mașini de afară îi dădu de înțeles că fast-food-ul din apropiere își deschisese porțile.

Înainte să iasă pe ușă ridică receptorul și verifică tonul, apoi îl așeză atentă înapoi în furcă. Într-o zi aveau să sune și atunci va scăpa din hruba asta. Urcă anevoie scările, încercând să alunge din moleșeala specifică dimineații, bătu discret la ușă de câteva ori până ce plicul maroniu se trecură prin deschizătură. Era mai ușor decât în alte dăți. Vocea groasă de dincolo de lemn îi explică scurt că tariful era același dar nevoile ei crescuseră.

Pentru că era clientă fidelă, un pachetel mai mic fu întins de aceleași două degete iar tipa asta de care am auzit îl prinse în căușul palmei.

Ultimii bani îi dădu pe mâncare și posibilitatea de a fi din nou ignorată în mijlocul tinerilor și familiilor care serveau micul dejun la mesele alăturate. Printre înghițituri își pipăi cutele feței – mici riduri încă slab formate în care fondul de ten alcătua dungii subțiri care se ramificau din colțurile ochilor.

În următoarele două zile nu reuși să oprească nici măcar pistruiți cu barbă. Muncitorii cu caschetă treceau în grupuri pe lângă ea și se opreau la fetele tinere care se aflau sub oblăduirea cuiva, inițiau conversații cu cele care apăreau la colțul străzii îmbrăcate tot în alte haine. Din ce în ce mai scurte.

Când fiecare gură de aer pe care o respiri este pentru un pachet de metamfetamină, ceea ce se întâmplă e că te dehidratezi constant. Trebuie să bei cantități mari de lichide doar pentru a alunga senzația de uscat din gură. Gingiile ți se retrag, maselele încep să își piardă stabilitatea, iar atunci când zâmbești, dinții ți-s mai alungiți decât ai celorlalți oameni.

Când fiecare gură de aer pe care o respiri este pentru un pachet de metamfetamină, ceea ce se întâmplă e că dozajul e invers proporțional cu efectul provocat. Iar când efectul e îndeajuns de mic și ai reușit să amănatezi tot ceea ce aveai de valoare, în loc să bați la ușa etajului al treilea primești o vizită de la un tip gras cu șapcă de camionagiu care nu așteaptă să fie invitat înăuntru.

În weekend reușești să-l atragi pe unul tânăr. E la fel de jerpelit ca tine dar cumva chestia asta poate fi un bonus. Cei jerpeliți au de obicei în buzunare un set complet format din pipă, staniol proaspăt și brichetă. Vremurile sunt grele, ai nevoie de orice ajutor poți primi. În cele din urmă nici nu mai trebuie să-ți plătească precum restul.

Și în sfârșit, după ce aduni aburul în piept, ești în valea bătută de soare și te miri cum de florile, trunchiurile copacilor, pietrele nu se topesc sub dogoarea aceea. Văcuța se întoarce cu spatele și începe să urmeze linia invizibilă care întretaie poiana. Încet – cu mersul ei de hipopotam. Maimuța de pluș dă drumul degetelor din palma ei și o urmează fără un cuvânt. Vântul face ca din când în când iarba de la picioare să se agite. O calci cu hotărâre, ca și cum ai ști încotro te îndrepti. Miroase a caramel, miroase

așa cum ar mirosi o acadea aruncată în foc.

Când aproape ați ajuns în mijlocul pajiștii, maimuța își întoarce ochii goi spre tine ca să se asigure că îi calci pe urme, zâmbește, te încurajează din buzele ei subțiri. Când întrebi ”încotro?”, vacuța cu pete mov își întinde botul spre baza munților din depărtare și rămâne inertă cale de câteva momente.

Apoi iarba devine pietre albe din ciocolată solidă, cristale din zahăr care scot un sunet scrâșnit când calci pe ele. Formați un șir indian care pare să nu se grăbească, cu umbrele arătând ora opt dimineața, cu umbrele de mărimi diferite, cu a ta de mărimea secundarului.

Acolo, la baza muntelui, iarba crește în smocuri iar buruieni asemănătoare ciulinului se agață cu rădăcinile la vederea de pietrele mai solide, își fac frunzele să tremure. Dacă ai pune o tulpină cu spini sub limbă, s-ar topi dulce.

Tipul jerpelit se îmbracă fără să facă duș dar nu dă semne că ar vrea să plece, așa că te așezi la masă fără să îi spui o vorbă. E rece în încăperea iar spătarul scaunului se lipește dureros de coloana vertebrală, extrăgând din epidermă ultimele urme de căldură ale cearceafului. Tipa asta de care am auzit trasează șiruri de cuvinte formând propoziții formând fraze formând un alt evantai cu spații goale distanțate. Iar din spate, clientul întreabă dacă are sau nu televizor.

Nu are. Camionagiul avusese grijă de asta, ca ea să poată rămâne pe lista celor care aveau voie să bată la ușa de la etajul trei. Când lipi creionul de masă, prin ușa deschisă de la intrare simți un val de curent străbătând coridorul și oprindu-se în moalele capului. Bărbatul era plecat și probabil că nu avea să-l mai vadă vreodată.

Tipa asta de care am auzit se gândi la gonoree la sifilis la micoze; la orice se putea manifesta prin mâncărimi specifice și inflamații ale canalului uterin. Se gândi la HIV și ciuperci genitale și alte chestii pe care o noapte de sex fără prezervativ le putea grava în memorie. Cea care o privi din oglinda băii avea cearcăne adânci sub ochi și o pată maronie sub bărbie. Alte pete mai mici, rozulii, marcau locurile în care se scărpinase vehement fără să-și dea seama.

Înainte să se îmbrace verifică tonul receptorului, apoi ieși pe ușă. Toate motivele recitate în gând și tonul exersat al vocii se risipiră când bătu discret la ușă și crăpătura acesteia se lărgi brusc. Cinci minute mai târziu pipăia cu degetele plicul brun, testând cu pielea mărimea droburilor din el. Fumă mai mult de jumătate din conținut și se trezi doar când în mijlocul camerei camionagiul stătea cu mâinile în buzunarele canadienei lui, ignorând-o, analizând. Apoi adormi din nou, un somn lung, plăcut, liniștit.

În zori era la fel de frig, dar patul era acum doar o saltea cu așternuturi adunate într-un morman în mijlocul lui. În locul în care obișnuise să se afle canapeaua erau acum cele patru puncte cardinale care-i susținuseră picioarele – simetrice, lipsite de praf.

Tipa asta de care am auzit se plimbă pe străzi până ce întunericul scoase la iveală cu totul alte persoane decât cele pe care le vezi grăbind spre servicii la ore fixe. Cu tocurile zgâriate și murdare făcu slalom printre bălțile a două cartiere, din când în când ezitând în fața câte unei vitrine cu manechine din bachelită atât cât să-și recapete suflul și să uite de tremurul picioarelor. Genul de vitrine din care soțiile patronilor de editură alegeau fără discriminare.

E greu să convingi pe cineva că ai un tarif modic fără ca respectivul să se gândească automat că încerci să-i întinzi o capcană la capătul căreia îl lași fără cele de valoare. Că nu încerci să-l atragi în partea întunecată a unui tunel în care doi vlăjgani înarmați cu țevi din plumb îi vor transforma masa musculară într-o pastă vânată, inutilă. Poate că singurul dispus să vină cu tine în apartament e un bătrânel care necesită asigurări continue că va primi cadoul vieții lui.

Bătrâneii sunt mai naivi de felul lor.

Ceea ce nu trebuie să-i spui este că ai nevoie de el ca să termini povestirea ce te va scoate din rahat; asta pentru că până și oamenii în vârstă pot face diferența dintre o persoană sănătoasă mintal și una a cărei privire se potrivește aspectului fizic. În niciun caz nu-i confirmi temerile legate de droguri.

Clientul miroase a scrum și medicamente și e extrem de nemulțumit că nu-l poți aduce spre orgasm atunci când vrea el. În loc să închizi ochii în fața ridurilor lui, pregătești folia, pregătești tubul din sticlă, pregătești ceea ce a mai rămas pe fundul cuvei din staniol și te oprești din vorbit doar ca să

inspiri.

Bătrânul respiră greu și sacadat, pare că e pe cale să-și dea duhul acolo lângă tine. Printre gemete îți spune toate lucrurile acelea pe care oamenii doar le gândesc când trec pe lângă tine pe stradă. Cuvintele lui sunt cuie.

Mantre de ținut îngerii la distanță.

Imediat după ce ultimul val conștient de plăcere îi inundă fruntea, tipa asta de care am auzit se zgârie la picior în marginea ascuțită a unei ciuperci. Genul de ciupercă din zahăr topit care se rupe la bază cu o pocnitură atunci când îi deranjezi stabilitatea. Maimuța nu păru să observe, dar se opri când valea bubui în spatele ei. Gândaci cu carapace transparentă încremeniră pe petalele unei imense flori roșii, lăsând sunetul să le străbată corpurile. Văcuța întoarse capul spre ei și le spuse să se grăbească. Intrarea în peșteră creștea în dimensiune pe măsură ce se apropiau de ea. Din când în când, maimuța din pluș se lăsa depășită și privea înapoia lor fără să schițeze un zâmbet.

Tipa asta de care am auzit se aplecă și smulse o margaretă al cărei corp verde și subțire i se lipi de buricele degetelor. O lăsă să-i umple gura cu una din petale – vag iz de vanilie – apoi îi ajunse din urmă pe cei doi tovarăși de drum. Cu ochii mici și negri, văcuța privea întunericul din peșteră cu diferitele lui grade de umbră ce se pierdeau într-o beznă desăvârșită în depărtare.

Maimuța din pluș rosti ca pentru sine ”trebuie să ne grăbim”, apoi tipa asta de care am auzit era din nou în patul ei. Apucă să-l vadă pe bătrân ieșind șontâc pe ușă, apoi privi rapid spre noptieră unde o bancnotă mototolită răsărea printre ghemotoace fragile de scrum.

Își petrecu restul zilei încercând să găsească cuvintele potrivite. Hașurând cu vârful negru al creionului, rescriind, hașurând din nou. Trebuia ca totul să fie perfect, în așa fel încât corectorii să nu aibă prea mult de lucru. Se întrebă dacă ar trebui să pună mâna pe telefon și să contacteze pe cineva. Oricine. Cineva cu legături, cineva luat din cartea de telefon, cineva care i-ar fi putut spune cum merg lucrurile din momentul în care vrei să publici o carte pentru copii.

Acordă atenție descrierii peșterii așa cu o văzuse în vis, după care așeză creionul pe ultimul rând și privi cele două-trei urme de funingine lăsate de capătul pipei.

Încă puțin.

Luă micul dejun și plăti cu bancota mototolită. Mâncă încet, îngândurată, cu spatele la restul lumii, în colțul cel mai îndepărtat al fast-food-ului. Acolo unde privirii îi trebuiau secunde lungi ca să ajungă. Sprijinit de rama ușii de la intrare, bărbatul cu șapcă de camionagiu se uita la ea flegmatic din holul blocului de locuințe. Fără să-i spună o vorbă, o lăsă să deschidă încuietoarea și o urmă în interior, plimbându-și ochii peste obiectele din jur. Tipa asta de care am auzit intră în baie și se privi în oglindă pe tot parcursul zgomotului care începu să se evidențieze din cameră: mobilă mutată, sertare trase violent. Din când în când câte o tuse, apoi sunetul unor sticle goale date la o parte. Din oglindă, femeia cu cearcăne nu spunea nimic și părea că se uită în gol.

O țigară mai târziu, încăperea arăta aproape la fel ca înainte – la fel de dezordonată, cu mobila la fel de prăfuită. O adunătură de haine lipsea dintr-un colț; dispăruseră curelele, poșetele ei, scrumiera și o vază ciobită care nu va fi fost cumpărată în veci de magazinele de amanet.

Motivul pentru care metamfetamina e atât de ieftină e faptul că o poți obține din ingredientele cabinetului din baie. Pastile contra răcelii se amestecă în eter până ce substanțele se separă, apoi praful alb rezultat se combină cu metanol până ce pseudoefedrina începe să plutească la suprafață. Cu un uscător de păr se evaporă alcoolul iar pseudoefedrina se combină cu fosfor roșu, iod și acid hidrocloric în părți egale. Amestecul se agită până ce toate ingredientele formează o singură soluție. Se adaugă hidroxat de sodiu o jumătate de oră mai târziu. Se adaugă eter. Se adaugă răbdare atunci când trebuie să separi straturile de impurități folosind pipeta. Se adaugă zece picături de acid hidrocloric. Apoi din nou răbdare.

În jumătate de zi ai cantități variabile de cristale mate uscându-se în demisol. Procesul nu e fără riscuri, dar bate de la distanță un loc de muncă stabil.

Cerșetori cu pulovere legate în jurul frunții, șoferi de cursă lungă, poate chiar cămăși albe care vor să

treacă cu bine de un weekend presărat de stres – cu toții se îngheșuie cu pipele lor, să cumpere, să absoarbă, să inspire. Pentru că e calea ieftină spre înălțare. Mai eficace decât dragostea. Droburile uscate se topesc, aburul urcă spre nări și gură iar câteva clipe mai târziu ești singurul om de pe Pământ. E greu să momești bărbați în cochilia ta aproape goală atunci când ciorapii de damă îți atârnă mai mult decât se mulează; atunci când mergi șontâc din cauza rănilor de pe picior. E cu atât mai greu să accepți să faci sex fără prezervativ cu un străin pe care nu-l vei mai revedea în veci. Pentru acel surplus ce echivalează cu bacșișul pe două zile al unei chelnerițe oarecare.

Ajunși cu mintea spre termeni medicali și imaginile pustulelor purulente din toate cărțile de anatomie pe care le răsfoiești în liceu. Ajunși cu mintea spre "HIV" și "agonie" și "urticarii". Tot ceea ce ar deranja fizic în viitorul apropiat. Tot ceea ce te-ar putea aduce cu un pas mai aproape de intrarea în peșteră și ceea ce se ascunde dincolo de ea.

Toate pentru că pur și simplu trebuie să afli.

Tipa asta de care am auzit s-a lăsat să cadă în așternuturile soioase abia după ce bărbatul a plecat. Cu moleșeala plăcută în creier, cu sângele încălzindu-i venele, cu țesuturile sugativând oxitocină. În momentul acela difuz dintre vis și realitate, momentul acela pe care dacă-l prelungești la infinit poți ajunge oricine altcineva, sunetele străzii se împleteau cu ecoul scurt al camerei. Mici reverberații care reproduceau modul în care piciorul scaunului se freca de podea, modul în care marginea sertarului zgârie peretele interior al nișei din care este tras. Sunet de staniol suflat de trecerea cuiva, apoi sirene pe trotuar, un grumaz dres, o tuse, un strigăt pe stradă.

E plăcut să nu poți distinge între toate acestea când carnea îți este relaxată.

Iar mai târziu, când te trezești, camera e atât de schimbată încât te întrebi dacă nu cumva ai adormit în locuința altcuiva. Când ieși pe ușă, nici măcar nu te mai obosești să fereci yala; nimic de furat din peisajul care ar descuraja orice curios. Pe măsură ce urci scările, lași în urmă ziduri crăpate, trepte care scârțâie, miros de dezinfectant și fum și rufe umede. Mirosul persistă când ajungi în fața portalului din lemn de la etajul trei. Bați discret în ușa despre care știi că se deschide doar la vreo zece grade – mereu cu lanțul de siguranță atașat, cu cineva în permanență rezemând-o temeinic de partea cealaltă.

Și se spune că nu – nu primești. Nu *mai* primești. Ești la capătul cozii, acolo unde cel ce plânge mai tare impresionează mai puțin. Împreună cu cei fără de casă și gravide care și-ar amaneta feteșii pentru un pumn de cristale. Ești acolo pentru că ți-ai lăsat camera în dezordine și nu mai ai nimic de valoare de confiscat. Ești cu chiria în urmă, cu mult în urmă și o știi și tu.

Așa că afișezi aceeași față pe care o servești clienților, folosești același ton, aceleași gesturi. Pentru că – speră – dacă funcționează cu ei, funcționează și aici. Iar ușa se închide, separând liniștea din interior de cea de pe hol, cu tine gravitând în mijlocul ei.

Iar tipa asta de care am auzit, ceea ce face este să strige și să urle și să imploră cu fruntea lipită de canatul vopsit în patru straturi succesive. Să spună că dacă nu mâine, atunci poate poimâine. Va găsi un regizor tembel a cărui echipă e formată exclusiv din dresori de animale și atunci totul va fi bine, totul va fi ca la început. Vor vedea – le va aduce o copie drept dovadă. Și dacă s-ar putea, până atunci să deschidă pentru că e singura ei șansă de a afla ce se află în peșteră.

Apoi fruntea îi alunecă în gol câțiva centimetri, mușchii gâtului înțepenesc iar mâna păroasă se strecoară prin spațiul liber de sub lanț, două degete întinse ca un cârlig de prins rufe, plicul ținut între ele.

Plicul nu e maro.

E alb, iar cuvintele încep pe o parte a lui și continuă pe cealaltă, acolo unde hârtia face un unghi de aproape 360 de grade și e împăturită în colțuri drepte. Un sfert de semilună din cafea tronând ca o stampilă de autenticitate peste două verbe.

Undeva, prin oraș, zeci de astfel de plicuri fac înconjurul străzilor. Apărând fragmente de culoarea zahărului de intemperii și mâini tremurânde. Odihnindu-se în buzunarele pantalonilor printre brichete și pipe din sticlă și monezi. Plicuri trecând din mână în mână și poposind în preajma scrumierelor ciobite, plicuri atent golite cu o bătaie scurtă a degetelor.

Distribuție de acest fel nu găsești decât pe la editurile mai mari.
Iar tipa asta de care am auzit, tipa asta s-a întrebat doar cât de voluminos e conținutul.

Sfârșit

* * * * *

Dacă v-au plăcut scrierile din această colecție îmi puteți vizita site-ul la adresa <http://razvancoloja.com> sau mă puteți contacta la adresa de e-mail cypresstwist@gmail.com. Pe site-ul meu puteți găsi romane scrise de mine precum și o listă de antologii în care am publicat.

* * * * *